

RIDEDio

ו' בחשון, תשמ"ט 14.10.1988

כל הזכויות שמורות ל"מעריב" 1988 ₪ This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

> הייתי קלגס אבי רו

12 חמישה ימים ו־IAM מה

בכפר המכביה, בקצב הג'ינגל יעל פרמלמר

אוכלי הקולות יהונחן גפו

פשעו של כרמל והבה עמוס לכב

רותי נבון. בעזרת האל סמרר שירסידי

שטח פרטי: ד"ר רם ישי נורית ברצקי

> שיפודים מאיר עוזיאל

עבודה גרמנית, אצבע ערכית **ז**

40 המשוגע של הוליווד מיכל קפרא

שיול: מרפסת מעל ים המלח נילי פרידלגדר

הקוסם מארץ אן.בי.סי. אורית הראל

> חיים ואוהבים תמר אבידר

> > פנטהאוז יגאל לכ

52 הורוסקופ

מעריב לילדים 54

בשעו: רותי נבון, חוורת בתשובה, נשואה ואם, מאשרת ומומרת בין ארח"ב לאוסטרליה, לא בי בוכת הרבי מלובאביץ'. (כתבה בעמוד 28. צילום שער: אסתר ברקת).

> עורך: עמי דור-און סגניה עורך: דניאלה בוקשטין טגניה עורך: אורית הראל

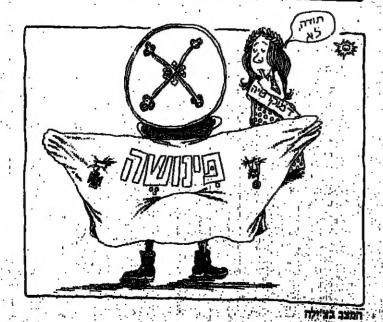
עורך נרמי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אושל, נטע נרינשמן מודעות: אורי דגן

"קשה יתיה לחתקרב לחבנה אינטימית בינתיים"

"מאז שהישראלים שלחו לחלל את הלוניין הוה שלתם, הבעלים שלנו נעשו קנאים איומים".

5 Bipealo

הללתו קלגם מאת אבירו

שלושה שבועות של אנתיפאדה: שלומרסיור־מילואים בצד רובאים סדירים של גולני. כך אוכפים חוק וסדר בגדה שלו וקורץ ודודו ועידו ושמעון מול "אחמד" אחד ויחיד, חסר פנים, שזהותו איננה אלא חשהות הכתומה שלו. לא מעשי זוועה, לא "חריגים". רק אכזריות־קטנה, יומיומית, קני משנת. שאלה של מיקום במדרגות הרוע. נבוט של גולני לצד המטמורפוזה שעוברים אה המילואימניקים בשם הציות לפקודות.

> העצורים רוכזו בירכתי הטיולית. "מנקרים, מהז!", והטיח המנמנם של עצור במישענת

'תפסיק את זה המילואימניק. "מה יש לד, אותם וכים, משהו. ראית את הצבעים שלהם?" צריך. לחתוך להם את האצבעות צריך, שלא "לחתוך להם את הזין, שלא "ואצלנו יש כאלה שרוצים

Ringain 6

שעות אחר־הצהרים מתכסים שמיה של שכם בעפיפונים לרוב. בעזרת חוטים דקים, בלתי־נראים, מגווטות עשרות ידים צעירות את המיארות הססגוניות, הנוסקות אל על יד שמחזיקה בעפיפון איננה מטילה אבן. ואף־על־פי־כן, היה

בשכם ניגשים ארבעה או חמישה זאטוטים אל שני המילואימניקים ומצביעים על החום המתוח שנמשך מגג סמוך אל תוך מיגרש הכדורגל. לאיצטריון אינם רשאים להיכנס: הוא משמש עכשיו מחנה של צה"ל.

של המיגרש.

"תשמע", מנסה שלישי במתינות, "העפיפונים האלה מסמלים

הטריבונה, מרוט ומנותץ, למרות הסמליות של צבעיו: כחול ולכן.

בליל המילואים האחרון שלו, על שללו של המיבצע הגדול: חמישה עצורים. החמישה היו ישוכים כמושבים נפרדים, הלומי שינה, העיניים מכוסות בפלנליות וחידיים כפותות מאחורי הגווים לודקו אבנים". השחוחים באויקוני פלטטיק מהודקים היטביהיטב. מבחוץ עלה ריח הקפה שהחיילים, מפורקרים על הכורסאות שגררו מן הבית הסמוך בישלו על הגזיה הקטנה.

בארבע לפנות בוקר תמה הפעולה. משלושה עשר מבוקשים

מן החשיכה הגיחה קבוצה קטנה של גולני. עייפים, הם סיפסו אל תוך הטיולית, מתים להשתרע על המושבים ולחרום. אחר מהם,

ופעמיים ושלוש, את ראשו המנמנם של העצור שישב נספסד שמאתוריו במישענת הברזל הסמוכה. 'תפטיק את זה מיידו" צעק המילואימניק.

מה יש לך, אתהו לעשות אותם נכים, צריך, לחתוך להם את האצבעות צריך, שלא יזרקו אבנים". - לחתוך להם את הלשון, שלא יסיתו".

"לתתוך להם את הזין. שלא יולידיו. לסרס אותם". - "מלוכלכים. ראית איך הערבים האלה חייםו איזה כתים מסריחיםז חשבתי שאני מת מהסירחון". - "ואצלנו יש כאלה שרוצים להביז' אותם".

"שלום עכשיו". - "מניאקינו" -"בוגרים".

כשבאו להחליף את המילואימגיק, הוא סירב להתחלף אני לא שומר על העצורים", הסביר, "אני שומר על הנולני".

"קוראים לי שלמה, וכאן התחנה לפיזור הפגנות". שלוש שנים בסריר, ויותר מרי שנים כמילואים, מלמרים אות אחר תחיילים אומר: "מנקרים, מחזו" – והוא הטיח בכוח, פעם בצבא להסתער על ג'בלאות, לתקוף יערים מבוצרים, לשור

מקומיים מפנים מתשום (צילום ארכיון. צלם: עופר קרני). בורמי האוויר המתחלפים, גבוה־גבוה ורחוק־רחוק מן המציאות העגומה שמתות. ומעכר להישג ידיהם, הזרוניות לפעמים, של החיילים. לפתע אמר בצבא איזה חכם שהוציא לאימומן הוראה ליירט את העפיפונים.

"כרי שלא יפריעו למסוקים שלנו". מפריחי העפיפונים כשכם אחד החיילים: הסתלקו אפוא אל הגגות, וכינתיים נשתכחה ההוראה. אם נופלים העפיפונים ומתרסקים, הרי זה מחמת תקלות או, לפעמים, כשל יוומה אישית של חיילים ישראלים נלהכים וחסרי־לב. יש להחזיק כהם בחוקה, כי הם מושכים ולפעמים נתלשים

מהיד, נוסקים למרום, יוצאים לררוף אחר תכלת השמים ונעלמים בכורו את ראשו לער, או מוחזרים לנו שבורים ורצוצים", כפי שהסביר הרוד ללורו הקטן בטסיסונים של רומן גארי.

ברחוב החובק את החומה המערבית של איצטריון הכרורגל המפטרלים שם. "טיארה, טיארה", הם אומרים בהתרגשות,

במיגרש פנימה נערכים חיילי־חוכה של גולגי לתפוס את העפיפון המועה. העפיפון נתקע באחר הברושים שמעל ליציע הבטון, כמו נישא על עננת הסירתון של צואת החיילים, המעריפים את החורשה הקטנה על פגי בתי־השימוש החפורים כפינה המרוחקת

"זה של הילדים, בחוץ", פונה אליהם אחד משני המילואימגיקים, שנכנם פנימה כדי לחלץ את העפיפון ולהשיבו. "עזוכ אותך, לחרוג את כולם", עונה לו אחר הגולנצ'יסים, ארנרה? לעשורנ ואחר מסביר לחבריו: "המילואימיניקים האלה, אוהבי ערבים כולם".

המילואימניק ראה. למחרת בכוקר, היה העפיפון מוטל על

באור הקלוש של הנארית בגג הטיולית השגיח המילואימניק,

שבעים איש, פלוגת־הסיור המילואימניקית וכוח סריר של גולני, שהתחלקו לכוחות מישנה, וחוליות וחסימות, ונעו מכאן ומכאן ומכאן, ברכב וברגל, בפעולה מתואמת ומסובכת להפליא, ושתתפו במיכצע הלילי בכפר המתמרד בורקא, מצפון־מערכ לשכם, שהכריו ממידרון הגיבעה הנישאה, המשקיפה על הכביש הרולך לג'ניז, כאותיות עשויות מאבנים, ארבעה על ארבעה מטרים כל אחתו פי־אל־או,

נמצאו וגעצרו חמישה, ונתפסה כמתוכנן מערכת־ההגברה שעל צריח המיסגר.

בעל יוומה, התבונן בעצורים ואמר: "בואו נרכז אותם בספסל האחרון". והוא תפס את העצור שישב קרוב אליו, הכבול וקשור העיניים, בציצית ראשו, משך בכוח בשיער הקים את האיש הנאנק על רגליה

"עזוב אותו" קרא המילואימניק, "תתנהג כמו בן־אדמו" "מה כואב לך", תתקומם ושייל, "מה העניין?" העצורים רוכזו בירכתי הטיולית, ושקט השתרר. לפתע, נשמע

פשולות ולנווט כלילות: לתפעל רובים ותת־מקלעים ומקלעים ומומח, ועם משען הידע הקרבי הזה מגיעים אתה ופלונת־הסיור שלך אל מנ"מ שלמה המזויין באלה, ב"תחנה לפיזור הפגנות" -האשונה בסידוה ארוכה של תחבות, במיתקן־האימונים המרושל הבלחריעיל להחריד, לקראת שלושה שבועות של מלואראנתיפארה.

זנו צריכים לנטרל מסומי שעושה כלגן, ככמה שפחות אימת וכמה שיחר מהר", פותח שלמה, ומבהיר בעברית עילגת ני נמחקריו האמפיריים המרוקדקים של צה"ל במצא שהמהלומה משנופת היא זו המונחתת מתחת לברך. "מכה אחת – עשר דקות הא שוכב, ויותר הוא לא רץ". שלמה מציע גם חלופות – "או ניצים או במפתח הלכ" – ועובר להרגים את שימושי רצעת האודוה של האלה כתחליף לאויקים: "אם הוא" - המקומי שווצף, או ככה", אומר שלמה ומראה כיצר יש לסוכב את האלה

םי שרצועה תתהרק יותר ויותר סביב פרקי הידיים. נה"ל פחלק את ההפגבות לשני סוגים: גדולות וקשנות. לחלות אין עכשיו, והפננה קטנה "וה שחוננים עם צמינים, אבנים מנון באמצעות סג"מ שלמה, מתרוך הצבא את חייליו לצמצס מחק מהמפנינים "למווח אפס, לפוצץ לחם את הראש ולהעיף

"סלח לי", מעיר מישהו, "קודם אמרת שצריך להכות מתחת לברך, ועכשיו אתה מדבר על לפוצץ־את־הראש". הסג"מ מחייך בנעימות. השאלה משעשעת אותו.

'קוראים לי

שלמה, וכאן

התחנה לפיזור

הפגנות. אנחנו

צריכים לנטרל

מקומי שעושה

שפחות אלימות

מהר. מכה אחת

בלגן בכמה

וכמה שיותר

– עשר דקות

ויותר הוא לא

רץ. או בביצים

לצמצם מרחק

הוא שוכב,

או במפתח

הלב. צריך

מהמפגינים

לטווח אפס,

לפוצץ להם את

הראש ולהעיף

בקיצור, הוא מסכם, "פיזור הפגנה – ליישר קו ולעכור עם האלות. בדרך כלל הם בורחים. אף אתר לא מעוניין שיעצרו אותו. הם יורעים שיעצרו אותם לארבעהיחמישה חודשים, לפני שמישהו ירבר איתם בכלל".

– "או למה הם מפגינים?" שלמה מצטחק שוב. והפלוגה נפררת מן המיתקן עם ההנחיה החרימשמעית, שיש

להימנע מירי של אש חיה ומהרג, פרט למיקרים של סיכון חיים, כיוון שמותו של 'מקומי' – "גורם, אל"ף, מתח וצרות עם ההלוויה, קריאת רחוב על שמו והפגנות וכולי, וכי"ת, בעיות בגלל חקירות ועניינים של הצכא מי ירה ולמה ירה. אף אחד לא צריך את זה.

כרור. ונכון שיש עור סיבה אחת, ולא כליכך חשובה, כנראה, הנובעת מן ההיבט המוסרי הכרוך בנטילת חיי הוולת. אבל לא הזכירו אותה.

שמש בוקר נעימה האירה את שכם כאשר חלף הג'ים המרושת לאיטו ברתוב הארוך והשקט, הגיע ל"מיסגד הכחול" וקוביי המפקד אמר לאילן הנהג, "או־או', עצור. דגל".

אל חצי־הסהר שעל כיפת המיסגר נקשר הרגל הפלסטיני הירוק־לכן־שתור־אדום - "דגל אש"ף", כפי שנוהגים לכנותו, ולא במיקרה – והוא התבדר לו ברוח הקלה.

אילן דומם את המנוע, והסיר את הקסרה. קוכי ירד מן הג'ים והמתין. מקץ שתיים או שלוש דקות התקרבה למקום פיאט חבוטה. וקובי סימן לה לעצור. יהוויה", ציווה קובי והנהג, גבר מקריח ושמנמן, ככן שלושים, מיהר להושים את ה"הוויה" – תעודת הזהות - הכתומה שלו. קובי נטל אותה בלי לפתות, החווה לעבר המיסגד

ואמר, "רגל". האיש הבין. איך הכטיחו במיתקרהאימונים: "הם מתורגלים. חם יעשו הכל בשבילכם". ומה הפלא? כלערי ה"הוויה", תושב השטחים הוא לא־איש; וה"הוויָה" תוחור רק לאתר שבעליה יבצע את שהוטל עליו. האיש ניגש אפוא לגרר המיסגר, חלש ממנו את הרגל

הירוק־לבן־שחור־ארום שנחלה עליו, וחזר אל הג'ים. "לא־לא", אמר קובי, מופתע מן הרגל הלא־צפוי, "הרגל הוה" – והצביע על כיפת המיסגד. נהג הפיאטל שכנר ציפה לקבל את תעודתו בתורה ולהסתלק, השיב במבט של חוסריאונים. אחריכך, ניגש אל פתח המיסגר, ניסה לשווא את הידית פעמים אתרות, הרף את הרלת הנעולה, ולבסיף חרל.

"סגור", אמר באנגלית. "צריך להוריד את הרגל", התעקש קובי, אף הוא באנגלית. "אני לא מכאן", הסכיר נהג הפיאט, "אני לא גר פה. אני ממהר

יתוריד את הדגל – תקבל את התעודה", סיכם קובי, "דגל –

"מישהו אחר תלה את הדגל ואני צריך להורידי" החמרמר האיש. החיילים אפילו לא הריטו בו. הם התרוותו על מושבי הג'ים, מפצחים גרעינים ויורקים את קליפוחיהם, ונהג הפיאט, כהחלטה פיתאומית, נכנס למכונית, התניע ונסע.

עשר דקות אחריכך חור וריווח כי מפתחות המיסגד נמצאים. בירי שני אנשים: אחר עוכר בעיר והשני כתם נערר. אין אפשרות להיכנס למיסגר. "תכסש מאיזה ילד שיטפס מכחוץ ויוריר את הרגל", הציע

"ואם הילר ייפוליו" התרים האיש.

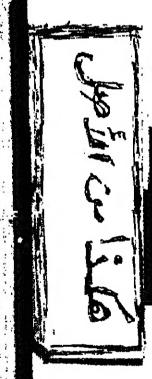
(ממשך בעמוך הבא)

*) השם, כמו יתר השמות בכתבה - בדוי. הדמויות שרירות

וקיימות, וכמותו המעשים.

· 深广社 虚词

7 Bineaio

100

דבר אחד בטוח

חברה לביטוח בע"מ

ביטוח רכב המעניק לך עד 30% מערך מכוניתך, צמוד למדד, בתום 3 שנים.

זו הפעם הראשונה שאינך צריך להגיש תביעה לחברת

הגיטוח כדי לקבל כסף

בדרך מָּלֹ, חברת הביטוח משלמת לך, רק במקרה של תביעות. הפעם - ההיפך הוא הנכון. "מוטב מגדל" הינה תכנית חדשה ומהפכנית לביטוח רכב מקיף מיועד למכוניות מטות יצור 1984 ואילך הביטותה צמור למדד.

רק ב,,מוטב מגדל" הכסף שב למוטב

מוטב ממיל" הינה התכנית היתודה שמשלבת כיסוי מקיף לרכב. פרטי על פי פוליסה תיקוית עם מענק החזר פרמיה, עבור "העדר תכיעות" ומלא או חלקי) כך שתשלומי הפרמיה אינם הולכים לאיבוד. כלומר, ווהי התכנית חיחידה בה קיימת הכחנת בין הנהג שאינו מעורב

כיצד יחושב המענקו

בתבנית "מוטב מגדל" תקופת הביטות היא בת 3 שלים. * בתום כל שנת ביטוח יצטבר לוכותך ספום השחה ל-10% מערך הרכב (כפי שנקבע כיום ונוזילת הביטוח). מסכום זה יופחת התביעות (אם היו) אשר הונשו במשך השנה.

הסכום הנייל שהצטבר כמשך 3 שנים ישולם לך בתום 3 הביטוח במוומן כשהוא צמוד למדד. * חישוב המענק בנובה של עד 30% מערך הרבב בתום תקופת הביטוח בת 3 שנים נעשה במיוחד על צונת לעום למבוטה למתליף את רכנו בתום התקופה. המענק שונה בדיב לירידה המחצעה

בערך הרכב בתקופה זו. רק המעוק מצטבר! התביעות לא!

בכל שנת בינווח ופתח "רף חדש" ואין מתחשבים בווביעות שהיו ל בשנים קודמות. לכן, אם היתה לך תביעה אתח, אפילו נדולה מאה. בשנה אחח. לא ישפיע הדבר על וכותך המלאה לקבל את מלוא ובענק

לפני קבלת ההחלטה היכן לבטח, מוטב לבדוק, להשוות ולהיווכח:

<u> </u>	ביטוח	יכב מקיף רגיל				
סוג הרכב שות חיצור	תשלומי פרמיה ל־3 שנים (כתואי שאין שינוי בתעריף)	מענק כתום 3 שנים	תשלומי מרמית ל־3 שנים (קבועה למשך תקומה החכנית)	מענק בחום 1 שנים	"מוטכ מגדל" ללות חביטוח נפועל ליג שנים נחשלומי חרסית נפועל בניכוי	חסכון בעלוה הבטוח נחשונה! לחכנית בטוה רכב מקיף תיל (בינ שנים)
87 – 309 mg	6,810	. 0,	10,275	7,950	(המענק	4,485
87 - 1.6 11N211	5,165	0	9,471		2,325	3,434
88 - 1.6 EX איטדואן	6,405	Ö	11,730	7,740		
86-80 11	7,885	0	12,690	9,575	2,1\$5	4,250
87 - 505 1P	9,125	0	19,290	9,925	2,765	\$,120 5,780

תכיעות מוחלט. כתקופת תתכנית בת ג חשנים. במקרה של תביעות וומעוק יוקטן בחוואם לתאי החבייה השקק והיי, בשונסט על העדר תביעות מוחלט. בתקופת תחבוית בתינ משנים תשלום הפוטית הוא <u>שנודי,</u> לכן בכל שנת משלם תמבוטת לי מחפרמיה הג'ל. בל הפרמיות וחמענקים נקובים כשקלים חדשים.

לפרטים וקפרם פוה אל סוכן הביטות. .י לרשותך גם מרכזי מידע הפעלים מיז בבוקר עו 4 אחוריצ. עלפונים בירושלים 228441 בארשבע 1113, פתל אביב 125,647 146,647 146,647 מיות הפעלים 1847 בארשבע 1113, פתל אביב 125,647 146,647 המינה 1660 מיות בירושלים 228441 בארשבע 1113, פתל אביב 125 347 647 146,647 המינה 1660 מיות בירושלים 1847 בארשבע 1113. פתל אביב 125 347 146,647 ותינה 1660 מיות בירושלים 1847 בארשבע 1113. פתל אביב 125 347 146,647 ותינה 1660 מיות בירושלים 1847 בארשבע 1113 בירושלים 1847 146,647 ותינה 1860 מיות בירושלים 1847 ביר

(המשך מהעמוד הקודם

"פוב", סיכם קובי, "אנחנו נחזור בעוד חצי-שעה. תוריד את בינתיים. היגל – תקבל את ה'הוויה' שלך".

- "אַכל אַני מוכרה להגיע לעבורה". - "חצי־שעה. תניע, אילן".

והג'ים נסע.

על פני קילומטר כביש־הגישה העולה אל הכפר קוצין שמשרב לשכם עמלו קבוצות של גברים באילתור מוטות ארוכים נמיותר כדי להסיר את עשרות הדגלים הפלסטיניים שהתנפנפו מעל חוטי החשמל ועמודי הטלפון. כל דגל כזה היה קשור לחוט שנקצה אבן, ויד מיומנת הטילה את האבנים אל הכבלים הגבוהים: משנתלפפו התוטים, נתלו הדגלים.

כשהגיע הנ'ים, גראתה הכניסה לקוצין כמו ביום־העצמאות. 'תשרו לי אנשים", אמר קובי והוסיף באכזבה, "קורץ אמר שהוא עשה להם כאן אתמול שיחת־מוטיוואציה. אני רואה שוה לא עזר".

ביום הקורם, כשהיה קורץ מפקד סיור־הבוקר, הוא החליט להענין ריכונות בתוכבי הכפר, ובעת מסעו המחר בסימטאות גברות של קוצין, זיהה דגל פלסטיני תלוי. לאחר שהסביר לתשנים שתפס עד כמה רע הדבר, בעיניו ובכלל, נטל מאחד מהם או ה'הווה" שלו, כדי להבטיח שהדגל יארד. אלא שהשעה היתה משתה החקרב מועד־הסיום של סיור־הבוקר: קורץ הוריע אפוא שהתבונן בלוחיות־הרישוי, "מה הם עושים פה, קיבינימטז העניין לבעל התעורה כי זו תוחזר לו בידי סיוריהערב, בעוד פתחיים שלוש, בערך, והוא מיהר לחזור, עם התעודה, אל היצטריון של שכם; קורץ הרעב חשש להחמיץ את ארוות הצהרים.

- "אל תראג. את זה הם יודעים יותר טוב מאיתנו". של זה לא רוצה. אסור לוותר להם. שילמהו לא לתלות דגלים".

- "מי אמר שהם תלו את הרגלים". - "אם לא הם, אז חברים שלהם. אותו דבר".

למטה, כצר הכביש, השלימה קכוצת גברים אחרת לחבר אושה מומות מתכת זה לזה, כדי לרוג בעזרת המוט המאולתר מאון להפליא את הרגל שמעליהם. "רגע אחר", הזרעק לפתע אחר

הוריד - בעייה שלוצב. ואף על־פי־כן, רץ המילואימניק המכועת אנחנו חיילים, וצריך לעשות את העכורה".

א הערבים כרי להזהיר, אותם. או איך נודיד את הרגלו" שאלו בייאוש. - "תגיד להם שיזרקו אבנים".

- "תורקו אכנים". את המוט הקשור אל הדגל – ויריעת הבר נפל לארמה ישלוף המוצה את יושביו ויטיל עליהם את המשימה. החותה מידי האכנים הריעו.

"אללה", אמר קובי לאור שהחזיר להם את תעורותיהם, "זוים. בקצה הרווב. יש לנו פגישה בעיר".

ליד ה'מיסגר הכחול" המתין בשתיקה נהג המיאט החבוטה. מלי לומר מלת, תושיט את הרגל ולקח את היהוויה' שלו. או מה אם פעהוחצי. מה כוערו

שכם הולכת לישון מוקרם. זמן קצר לאחר שקיעת חשמש יורת על העיר אפלה גדולה שרק חלונות מוארים לאירכים אסלק את הפחים תאמין לרי. שתים ציחר קדעים אותה, ולפעמים גם אלומות-פנסים של המכוניות המעטות השפשת כרוונות. שכם איננה נתונה בעוצר, ואף על פייבן עוצו מש הגולנציקים המפטרל טביב האיצטריון את המכוניות העוברות

א קיפונים - במבתית הנבדקת, והיא מסתיימת במעבר הסיגריות מוצא הן בעיניי, חור וצעק בכעס. שורידים של הנבדקת, והיא מסתיימת במעבר הסיגריות מ הנכדקים אל הבודקים. למזרח בנוקר תספר שכנה לאחר המילואימניקים כי החיילים

> לילה וצוא עצרו היילים מרצדם ופיאט, ציוו על צמר נהגיהן לשע למימשל ושם החינו להם כן המכוניות בלקוות בוהו וכ

יקבלו אותן בחזרה כעכור שבע, שמונה או עשר שעות, ושימתינו

והם אמנם המתינו כל אותן שעות.

ועדיין כאותו לילה, סיור־רגלי של חיילים מתנהל ב"קסכה הקטנה", לא הרחק מבית החולים רפיריה. שני ג'יפים כנויי אורות ממתינים בכביש הראשי, והם מבחינים כשתי מכוניות פז'ו לבנות הנוסעות מערכה, עוצרות, מסתוכבות לאחור ומייד אחריכר פונות שמאלה, לרחוב ההולך אל "הקסבה הקטנה". כמעט באותו רגע נשמעים צעקות וקולות ירי. שתי דמויות נמלטות, ואנשי הסיור

הרגלי דולקים אחריהן. כעבור רגע, נעלמים הכל בין הסימטאות. זמן קצר אחר־כך צצות הפז'ו הלכנות, עושות את דרכן בחזרה אל הרחוב הראשי. שמעון, מפקר אחר הג'יפים, מאוחת למכוניות לעצור. "לצאתו" הוא צועק, "לגשת אל הקירו לשכב על הארץו פנים לכבישו"

הארבעה שיוצאים מן המכוניות מתיישכים ליר גרר אכן, פניהם כלפי הג'יפ. "לשכב על הבטוו" צועק שמעוז, אכל הם מממשיכים לשכת. בלי שהתבקש, מושיט אחר מהם את ה'הוויה'

הכתומה שלו, ומנסה לומר משהו. "שקט! שתוקו לשכנו" צועק שמעון בעצבנות. הוא לומת

בנחישות את רובהו, מתלבט מה עליו לעשות. ואו מגיע קורץ. "המכוניות האלו מחכרון", הוא פוסק לאחר חשוד מאוד, אני אומר לכם".

החושים הבלשיים של קורץ עושים בשכם שעות־נוספות. מעמוד החשמל הסמוך לבית הראשון של הכפר בקעו ניצוצות בסיורי הערב, למשל, נוסע הג'יפ שלו באורות ככויים – ואילו רק תשמע נפץ קל: צעיר דקיניזרה, שניצב על גגו של טנדר, ביקש היה אפשר, גם ללא מנוע - כרי להשיג אפקט מושלם של הפתעה. למות כדול עם המוט המאולתר שבידו, אכל פגע בככל החשוף. פעם, כשהוועק לאיזור "עשרים וארבע" בגלל מיתקפת האבנים למינה המול, חלקו התחתון של המוט היה מעץ ולא ממתכת. אחד היומית שם, צירף אליו עוד שניים כרי לטפס על הצוק התלול מיילים נרתע: "הם יתחשמלוו איך הם יורירו את כל הדגלים ולהפתיע את הילדים מעורפם: עד שהגיעו לחצי המיתלול, חמרי נשימה, התפורו הילרים והסיפור תם. בהזרמנות אחרת נחקל במחסום אבנים ברחוב צררי, ולאוצר שראג לפינויו באמצעות שני - 'תשמע, זה כמו בטירונות. אין דבר כזה, 'לא יכול'. 'לא עוברי־אורה - המשיך בררכו, הניע לרחוב מקביל ועצר ליד ילר כבן עשר שרכב על אופניו; הוא זינק על הילד, אחו בזרועוחיו זכחו

בקפירה את כפות־יריו. - "מה העניין, קורקו"

- אני רוצה לראות אם יש לו סימני אכנים".

לא היו, התאכוב שרלוקיקורץ. השקמותיו של קורץ, שאותן הוא שש להביע בפרוטרוט, אינן היילים, המום שלהם ממתכת, והם תולכים לבעת בחוט־החשמל מכיישות את כור־מחצבתו האיראולוגי: קורץ, בן קיבוץ של השומר־הצעיר, מאמין שיש להסתלק מן השטחים, ולא איכפת לו אף אחד לא התרגש. ההוראה היא להוריד את הרגלים; איך שתקום מדינה פלסטינית בגרה. "אבל כל זמן שאנחנו כאן, או

כשהכחין כאותה שורת אכנים רלילה לרוחב הככיש הצררי בשכונה הנירחת, האמין קורץ בכל ליבו שחובתו הלאומית היא לדאוג לסילוקה המידי: "צירי־תנועה חייבים להישאר פתוחים". לשם כך, לא היה צריך אלא להמתין לעובר־אורה או למכונית הערכים חייכו בתוסר אמון. אחר־כך, הסתדרו בשורה ותחלו הולפת, ולתכוע "הוויה". אם יתמהמהו מלהגיע, שכן הסימטה היא לידות אבנים ברגל שעל ככל החשמל. המטח החמישי פגע, האבן צדרית והשכונה נירות, יהלום על דלתו הגעולה של אחר הבתים,

יתעלו צעק, כאשר הכחין בשני גברים שהתנהלו לאיטם

- "עזוב אותם, קורץ. בסך־הכול סימטה צודית".

אל תתערב" – מגברים התקרבו. אחד ככן ארבעים וחנרו ככן חמישים. מיילים אמרו שיקבל אותה כעבור חצי־שעה, והחנירו אחרי לבושים הישב. "דוויה" פקר קורץ, ושלח את השנים אל האבנים. כשסיימו, הכין להם קורץ משימה חרשה: לסלק שני פחים חלודים המוטלים על הכביש, בהמשך הסימטה. "או־קיי", אמר אחר הגברים באנגלית, אני ממילא תולך בכיוון הוה. תן לי את התעורה ואני

עכשיו, בלילה של שתי המדו מחברון, האמין קורץ עוד פחות. ילמימשל", פסק וציווה שהג'ים של שמעון יוביל, שתי הפו'ו אתריו, והגים שלו במאסף, חשרותיו גברו כאשר הפוץ סטו מן השיירה אל הבריקה מתמקרת בשאלת הימצאותן של סיגריות – תפיסות תוך תהנתחרלם שבדרך, ברי למלא את מכליתן הריקים. יוה לא

אדריכר, במימשל, פירט קורץ את חשרותיוו "אליף, הם נסעו ברחוב הראשי, עצרו פיתאום, הסתוכבו וגכנסו לקסבה הקטנה, בעירים, שרצי כי ילריה עוקבים אחריהם מן הגג, איימו עליהם בי"ה, בדרך למימשל פיתאום הם נכנטו לי לתחנת הדלק וגימיל, עוניים שרצי כי ילריה עוקבים אחריהם מן הגג, איימו עליהם טונידם "החלונני", ביקש המילואימניק, והיא ספקה כפיים: "מה אלו מכוניות מחברון, אן מה יש להם לחפש פהה"

"שאלת אותם מה הם עושים פהו" לא. קורץ לא שאל.

(תמשך בעפור חבא)

רשדותיו: "אל"ף, הם נסעו ברחוב הראשי, עצרו פתאום, הסתובבו ונכנסו לקסבה. בי"ת, בדרך למימשל הם נכנסו לי לתחנת־הדלק. וגימ"ל, אלו מכוניות

"במימשל פירט

קורע את

יש להם לחפש "שאלת אותם מה הם עושים

מחברון, אז מה

לא. קורץ לא

"היכד הזה זרק

(המשך מהעמוד הקודם)

לוחיותיה

ישראליות

התנחלות

ונהגה – צעיר

מזוקן, תושב

סמוכה, ראשו

עטור בכיפה

ועל חזהו תלוי

"חטיפה?" הוא

התפלא, "איזו

בסך־הכל זרקו

עלי אבן, אז

תפסתי ילד".

את האבן?"

"הוא היה

מה וצית

לעשות

לילד?"

המתנחל מגלגל

בעיניו ומביט

חטיפה?

קצין המימשל שאל, והתברר כי שניים מן הארבעה הם נהגים,

"זה אולי כשר, אבל מסריח", הכריז קורץ שלוש פעמים, ומיאן

דוכני הירקות על המידרכה העניקו להסתעפות את שמה משכם העיר אל בית הסוהר המרכזי, עובר ליד קוצין וממשיך לקרומים, ההתנחלות הוותיקה שהנגות הארומים והמשופעים של את כל הערבים. לסרר אותם בשורה, וככה, טהיטהיטה' – כשהיא

הראות מן התצפית מוגבלת במקצת, כיוון שקשה, קשה מגשוא, לעשות שימוש בגג כולו. חלקו האחר, ביחד עם הקטע

הצליחה איכשהו להסביר, נחטף בידי אלמוני לתוך מכונית טטיישן.

בקירבת קרומים, ראשו עטור בכיפה ענקית ועל חזהו תלוי רובה

- "אכל גם לצבא לא הכאת את הילר. הצבא רדף אחריך".

- "מה רצית לעשות לילדין"

מחליט לשחרר אותר, ומדוות למיבצעים.

סמל־המיכצעים מגולני, "אם אמרו שורק אבן, כנראה שיש ביסוס

הנסערת, המבקשת את בנה החטוף ואיננה יודעת את נפשה, ומוסיף

פרצה את המחסום בטול־כרם, והמשיכה לכיוון שכם.

ולהיברק. לא, מכחישים השניים, הם לא פרצו שום מחסום. מהן, צעירה ויפה מאוד, פוכרת את אצבעותיה ומעודה את פרצופה.

שהסיעו את שני האחרים, וכן אנשים נוספים שכבר הספיקו לרדת, ממחנה־המעצר אנצאר־שלוש בקציעות, ממנו שוחררו באותו יום לאחר כמה חודשים של מעצר־מינהלי, אל כתיהם כגדה. הם החמיצו ממושכת מאוד. את הפניה לסימטה, ולכן עצרו והסתובכו. איתרע מזלם להיקלע למקום בעת המירדף של הכות הרגלי אחר שני הבורחים. זה הכל.

להתנחם על הטרף שנשמט מששוחררו הארבעה, "אצלי הם היו נכנסים למעצר".

הצה"לי: "צומת הירקן". התצפית, הממוקמת על גנו של אחר מכנייני־המגורים הגבוהים שבצומת, חולשת על הככיש ההולך בתיה כמו נתלשו מנוף שוניצרי קריר: מקום שבו רינת, ילדה מקסימה כת תשע, מתדרכת את הסיורים המזרמנים ליישוכ: "להרוג ממחישה כיריה כיצר יש לקצור אותם בצרור אחר ארוך.

העליון של חדר־המדרגות, היו למחראה ענקית, גדושת צואה ופיסות נייריטואלט מטונפות. תחלק האחר התמלא בחפיסות חלבה מרוקגות, פחיות-שימורים מעוכות, לחמים עבשים, שיירי מזון, אריזות־משקה ריקות ועיתונים ישנים. ואף־על־פי־כו, הבחין התצפיתן ב"צומת הירקן" בסטיישן הרוהרת מערבה.

דקות מעטות לפנרכן עצרה בחריקת־כלמים מכונית מקומית ליר ג'יפ־טיור, וממנה קפצו אישה היסטרית וגבר צעיר. "הילרו הילדו", זעקה האישה בגרון ניחר, חיוורת ורועדת. בנה הקטן,

הילר, התיישתה, רק כן עשר, והוא לא עשה שום רבר רע. התצפית זיהתה את הסטיישן, ולאחר מירדף קצר היא נחסמה. לוחיותיה ישראליות ונהגה הוא צעיר מזוקו, תושב התנחלות

- אז תפסתי ילד". "הילד חזת זרק את האבן?" –
 - "דוא היה שם",
- "למה לא הבאת אותו למשטרהז" – "בשכילי, הצכא זה כמו משטרה".
- המתבחל אינו עונה.

המתנחל מגלגל כעיניו ומביט לשמיים, כוכה ומבוחל, מבטיח הילד החטוף כי לא זרק שום אכן. עירו

"אני מכקש ממך לא להאמין לחם ישר", משרר ממרחקים

המתנחל־החיטף מחייך. הצבא איתה לפני ימים אחרים נתפס נותג כשבמכוניתו מותקנות לוחיות של של שכם ("טוב, אז הוררתי אותן") ובהודמנות אחרת נתפס יורה ברוכהו במחנה־הפליטים בלטח ("טוב, אמרתי או שאני לא אירה יותר"). הוא מביט בשלווה באם שאטור להדביקי". "רק אתריכך המג"ר אמר שיצא חוק חדש".

בשבת לפניהצורים מוכנס האיזור כולו לכוננות: 'היפושית' שני מורים הרביצו תורה בעשר תלמירות.

כשעה אחרכך מרווח המחטום שבמכואות הצפוניים מערכיים של שכם כי עצר "חיפושית" צהוכה. לוחיותיה אינן ישראליות אלא

מן המושב האוצורי מתבונגות בראגה בנעשה שתי נשים. אחת

המילואימניק שהתכונן בה חשש שמא היא מתייטרת בכאנים צירי־לידה אולי; אבל למראה ארשת־הרווחה שלכשו פניה משחח הגברים למכונית ונסעו לדרכם, הבין כי האישה לא התייראה אלא מפני הבלתי־ירוע: מיפגש כזה, עם חיילים, עלול להסתיים נפיזה

תור המכוניות משני עברי המחסום איננו ארוך. בעור ימים אחרים, לאחר שקרויטרו, מפקד המחסום, יחזור מפגישתינסקים בתל־אביב והמוכארו שלו תחטוף אבן בררך, יתארכו התורים וישתרעו על פני מאות רבות של מטרים: בפעולת־עונשין אישית, יערוך קרויטרו כריקות מדוקרקות במכוניות הערכים העובחת, יבחן היטב את מיסמכיהן, וכייחוד יקפיד על תקינות הפנסים: למכונית שרק אחר מפנסיה הראשיים פועל – לא יתיר לעטר, כי זה אצלם סימן שלא יורקו עליהם אבנים".

"וכאשר עוברת מכונית של מתנחלים עם פנס תקין אד - "טוב מאור. למדו את הפטנט. שיִסעו". אבל באותה שבת התורים היו רלילים, וכעבור שעה נוספה

עצר המחסום את ה"חיפושית" המכוקשת. הנהג, צעיר עצני בגופיה, מכנטי־התעמלות ויחף, יצא מן המכונית כש"גְליל" שעו תלוי לו על צווארו כרצועה ארוכה. הוא חייל בגבעתי, בחופשת־שבת, ונסע עם אימו לכקר את אחיו הנמצא ענשיו כטירונות במחנה סמוך. עכשיו הם חוורים הביתה, לתליבתך. - "מה בעניין המחסום בטול־כרםז"

הוא הודה: "זה אני. מיהרתי". "נותנים לכל הערבים לעבור והוא צריך לחכות", התערנה

האימא היהודיה. – "וליהודים זכות־קרימה, מהי"

"כשטחים – בטח", אישרה האם. "בכל מקום", תיקן הבן.

שלושה שבועות בשכם. שלושה שבועות ללא אף אחד מאתם מעשים שנוח כל־כך לטהר את המצפון הישראלי הקולקטיני על־ירי תיוגם כ"תריגים"; לא עין עקורה של תינוקת, לא קבוות גברים חיים ולא שבירת גפיים שיטתית של עצורים כפותים וק

מציאות יומיומית קבועה ונמשכת של התעמרות ואכזריות קשנה כלפי אותה ישות גורפת אחת: ה"מקומי" - אותו ה"אחמר" האבונימי, מסר הפנים, חסר האישיות, חסר השם, שזהותו איננה אָלֹא "חטיפהז" הוא התפלא, "איזו חטיפהז בסך־הכל זרקו עלי אבן, הקוויה הכתומה שלו. והקלות הבלתי־נסבלת של שיפת החויה והמטמורפוזה שעוברים אחרים מאיתנו בשם הציות לפקורות.

והארישות של האתרים, של הרוב, ששלושה שבועות בשכם הם להם עוד שירות מילואים, עם הבעיות הקבועות של המילואים – שלא יהיח קשה, ושכן יהיה סכב־חופשות מהיר – וכל מה שקרה

בין יום הגיוס ליום השיחרור איננו חשוב. ועל אף זאת, פלוגת־חסיור חמילואימניקית איכובה: כתחילה השירות, תידרך מפקד בכיר בגיורה: "להיכנס בחם", "לפסח". "לשבור"; בהמשך, ביקר שר הביטחון והורה: "לא ייתבן שיהיה אירוע כלי נפגעים כצר השני": ולכסוף נמצא, כי הפלונה לא מימשה את הציפיות תקשוחות שתלו בה. הפלוגה 'רכה מרי', אשו.

"רק גולני יסדרו פה את העניינים", הבטיח איש גולני. דורו, עשרה חורשים בגולני, השתעשע בנבוט עבה שגילף בעצמו, צבע בארום עם לכן בקצה, וחרט עליו בנאווה את שם

החטיבה ומיספר הגדור. "הספקת להשתמש בנבוטור. "כן, פעם אחת". "כאיוו הזרמנותו". "ילר שורק אבנים". "בן כמהז". "תשע, עשר" "כשהרכצת, מה הרגשתו". "שום רכר. סיפוק". "אתה לא יודע

ואחרי רגע: "גולני זה החוק". והחוק, לא רק של גולני, הוא ששולח חיילים להתפרץ לריוה בשכם ולבצע מעצרים. בדירה התנהלה פעילות אסורה: לימודה

וחבושה, למראה זאטוט כן שלוש המבחין בניים הצכאי, ניי ונמלט כסחר.

שלושה שכועות הייתי בשכם. שלושה שבועות הייתי קלנם ופעם, כשחורתי מוצמשה, שמעתי על הבהלה שתקפה חיילים בגולני רווקא, כאשר נורע להם כי אחר הפילוא מניקים הוא עיתונאי: "חאם הוא יורע את זהו ואת זהו ראה הה ואת הה" שאין נהג ה"חימושית" והגבר שלירו נקראים לצאת מן הרכב כחשש את קובי, ופירטו כאתניו שורה ארוכה של בעשי נכלה שעוללו.

בין טוב ורע הם דווקא מבחינים.

אבירו

התחלתי להתלבש. ////

Binesio TO

The territory and the second section in

המישה ימים" I AM מה

ואמישה יחים עול סדנת אי"אט. וופישה יתינו שבהם צחקנו, בכינו, דקדנו, שרנו, צעקנו וסיפרנו את הסורות הכ"הכי אינטית"ם. הבשיחו לנו שאחרי חמישה היתים ומאחיים־ חתישים שקלים נצא ולהאקווריום שבו אנו כלואים כל חיינו. ואני, אחרי חתישה יתים, יצאתי החוצה, וכל־כך רציחי לצאח לנהאקווריום. אבל פחדתי להישאר שם לבד.

תאח סימה קדמון צילם: שתואל דחתני

מישה ימים הייתי שבריה בממלכתו רבת הקר סם של פט גרוב. שבויה מרצון. שהרי יכולתי, בכל רגע, לחצות את החדר רחב הידיים, לחלוף על פני עשרות הוקיפים חמורי הסבר ואטומי המכט, לתלוש את תג השם המוצמר לחזי, להטילו לתוך הסלסלה שליד הדלת ולעלות העולות ממרתף בית אמריקה הישר אל דרחוב המוכר. אכל לא הלכתי. כמוני, גם שלוש מאות וארבעים אנשים אחרים. יתר, במשך חמישה ימים, צעקנו, ככינו, רקרנו, שרנו, שיחקנו, סיפרנו את סודותינו הכמוסים ביותר – וחיבקנו. וחיבקנו. ומיבקנו. וכל זה לפקורת השוט הווירטואתי ורביהאימה של פט גרוב.

ואולי, אולי ביומה השישי של הסרנה – אם היה

יום שישי – היה פט גרוב מניח לפנינו צלחת מלאה כחצץ ומורה לנו לאכול, אולי, רק אולי, היו כמה מאיתנו מתנוענים כאי נוחות על הכסא, מציצים באיזה רוח יכתבו הדכרים. אומרים משהו על העוול לצררים בחשש, מרימים אצבע מהססת ומבקשים שעשו כתבות אחרות לסרנה. אני מתקשר, אומר לי

החוצה. היינו נשארים שלוש מאות וארבעים אי פחות אתר, הזקים יותר, מאוחדים יותר, שייכים יותר,

לאכול חצץ. וחודש וחצי אוצרי שהייה של חמישה יפים בממלכתו המכשפת, נשארתי רק עם השאלה מה הייתי עושה אילו פט גרוב היה אומר לי לאכול חצק.

בעצם, יותר מכמה. חברים שעברו איתי את הסרנה. טתם, ככה, מבקשים לכרר מה אני מתכוונת לכתוב הסבר. פט גרוב, באריבות בוטה, היה מזכיר לנו את מישהור, מכיוון שלסרנה האחרונה הניעו מאתיים

החוקים שעליהם התחייבנו כולנו, ומראה לנו את האלטרנטיבה: הדלת החוצה. ואו אולי, רק אולי, היה אחר מאיתנו קם, וכצערים לא כטוחים, תחת מנטים המנוכרים של כולנו, חולף על פני עשרות המרוכים, המסייעים, שומרי הרלתות ואנשי ההנהלה, ויוצא קו את מספרי המלפון שלהם. אבל לא היה יום שישי. ופט גרוב לא אמר לנו

במהלך הכנת הכתבה קיבלתי כמה שלשנים.

ושפים אנשים כמקום שלוש מאות וארבעים. זוה הכל יריהם על השולחן שלפניהם, לעולם לא מרפים את נגלל הכתבות האלה, החדיצרריות. או מה את הגב חוקוף אחר כך תגיד לי הטרים שלי המדריכה, שייייים שתבונת לכתובו אחר כך יתקשרו גם כאלה שלא בשמה האיר-אמית – שפט גרוב אמר להם שכך הם לי מיר לחזור למקומי. אולי הגבתי במבט של גלחי, פתם. רוצים גם לעור, אם אפשר. כדי מעכירים לו ארגיה. שהוא מקבל כוח כשהוא רואה התנגדות. הוא, בתנועה גסה, משך בורועי. כשהמבט שהתבה תהיה אוביקסיבית. הוגנת. ואו הם יציעו אותם יושכים בצורה זו והאנרגיה של פט, יתברר, שלי לכש תרהמה, אולי, לא כטות, ראיתי בעיניו ישת של כאלה שיהיו מוכנים לדבר, לעזור. והנה, הינה הוכר היקר ביותר בממלכה הזה

למקורתו של פט גרוב קמים כל האנשים אפיים המורבקים בקפרנות על שטית דק, הליישבנו בצעדים אחירים, כגב וקוף וראשים מורמים, הם נושף, ידיים מנחות בתשעים מעלות על הברכיים, הוילת הנפתחת לרווחה, נכנסים עשרות אנשים השירים לתוויה הריגשית שעברנו זה עתה. אכל שים תומים, עיביה משורה לרוותה מבישות על נוספים. אותה תיסרות מסודרה, ודלצות מנוהצות, גב עכשיו, כשאנחנו עדיין יושבים ושופים, מאוחרים המרים המוחרים משורים במוחרים ב במה שעליה ניצב מט גרוב. בכל פעם שאטובכ את וקוף, ראש מורם ומבט אטום. לשקורתו של פט הם האש, הם ישנו נאותה צורה. לעולם לא משעינים את מציגים עצמם בצעקה "אני של מטיע בחוץ". "אני

יעל. טייסי". כך, בצעקה, אחר אחרי השני, זקופים, מביטים ישר. כסאות הפלסטיק הלכנים שלירי נעים באי נוחות. לכל האנשים מסכיכי חיוך מרוח על הפנים. אף אחר לא אומר מלה.

אתר כך, בהפסקה הקצרה שנכלה בחוץ, יפשירו החיוכים המרוחים וירכרו על האסוציאציות שהעלו כם עשרות הוקיפים דמויי הפסל. הסדר הזה. המכט האטום. ואחר כך, הרבה זמן אחר כך, תאמר לי כשיחה פרטית בוגרת איייאם ותיקה, שהפווה הואת של כל האנשים היא הכרחית. שאסור, פשוט אסור להם, לכל המסייעים למיניהם, לגלות איזושהי מעורבות, איזשהו

חיא המיחה: "תה את רוצה?". היסטתי: "שיהיה שוב", ניסיתי, "שיהיה שלום, שנהיה בריאים, זככה". "בוּלשיפו" ידקה בפרצופי, "תה את רוצה?ו".

רגש. שאסור להם לקחת משהו מהחלל שלנו, של אלה שעוברים את הסרנה. ולכן דרושה העמרת הפנים הזו. ואו גם נרבר על תחושת הכוח, העוצמה, השררה, שמרגישים, אולי, האנשים האלה. על מה שוה עלול לעשות להם, לכל אותם אנשים, כוגרי סדנת האיראם, שמרצונם, בהתגדבות וללא שום תמורה, מסייעים לפט גרוכ להפיק את תורתו. ואפשר למצוא אותם, את כל מאות המתנדבים, מנקים את השרותים, שוטפים את האולם, מסדרים את הכסאות, מתחוקים את המקום, מסייעים בסרנאות. ככל שעה כיממה, בכל יום בשבוע

רקרגו בחדר, בעיניים עצומות, כפי שפט אמר. מוסיקה נפלאה, סוחפת. פקחתי את העיניים כאותה הטכניקה שטיגלתי לי במחלך הימים האלה: העפעפיים מרחפים, חצי סגורים, כדי שאף מסייע לא ינווף כי ממכט אטום, וכאצכעות ידו, בתנועה של מקור נפתח ונסגר, יורה לי לסגור את העיניים על כסא כצד זיהיתי מישהי שהכרתי בסרנה, חיוורת, מחזיקה את ראשה. תוך צערי ריקוד זהירים, גיגשתי אליה והתכופפתי לשאול מה קרה. מסייע קצוץ שיער הורה בהלה. "סליחה", סינן במהירות, והסתובה לאחור.

שמונה רמקולים גרולים תלויים על התיקרה. על בסאות פלסטיק לכנים ונוקשים, בין פסי שיושבים מאחרינו. בשורה ארוכה, בסדר מופתי, שמונה רמקולים נוסמים על הקירות הלכנים חסרי החלונות מן הרמקולים הללו תקרוץ בחמשת הימים נימשה, מאחדים בסקרנות, בציפיה, בחשש, אולי בועדים בשולי החרב, הגברים מסורקים לחפליאו הקרובים מוסיקה שחסעיר את כולנו, לצליליה נרקוד, מוד מאחרינו, ליד הקיר הלבן, מאדורי שולחן ארוך חולצות מגוהצות ומסודרות היטב בתוך המכנסיים : איתה ביתר נשיר, והרבה פעמים גם נככה. משה במפה ידוקה, ישבה שורה ארוכה של אנשים. ידיים ישרות. הם נעמרים לפנינו בחיית גדולות דרך ותמיד נשתאה עד כמה שולעת, נכונה ומופלאה בחירת ביותר במפה ידוקה, ישבה שורה ארוכה של אנשים.

(תמשך בעמוד רובא)

13 813E3i0

Bipepio 12,

(חמשך מהעמוד הקודם)

בסקרנות, בצפייה, בפחר, הרמקולים שמעלינו רוממים. האמנתי שאעכור. נכון, אמרתי לה, היו שם כל מיני ומהיציע, בצר, מציצים שלושה ראשים. משקיפים עלינו. בתחושה של אי נוחות, מתוך הרממה שלנו וקולו החזק של פט גרוב, אני מחפשת משהו נוסף, שם, ליד שלושת הראשים הקפואים. אני לא יודעת מה. רק כשאני מחזירה את מכטי אל הכמה, אל פט הרוקע בכוח ברגלו על הבמה, אני יודעת מה חימשתי שם הוא תמיד ימצא לעצמו צידוקים שעשה את המעשה

מכונת יריה. איזה אבסורך.

את לא פוחרת? שואל אותי, בחיוך, בוגר איי־אם ששומע על הכתכה. פוחרת? אני צוחקת. ממה יש לפחר. בפעמים הבאות שישאלו אותי את אותה שאלו כבר לא אצחק. רק אגיד שמה פתאום, וממה בכלל יש לפחר. וכשאכתוב את הכתבה, אשאל את עצמי שוב ושוב, ממה, נכלל, יש לפחר, ולמה, אם כך, אני חושבת על זה כל הומן.

כשבעת אלפים איש עברו עד כה את סרנת איראם כארץ. השמועה על קיומה עוברת מפה לאוזן. פרט למדבקות יפהפיות חמתארות שהף צחור, מוצמרות לשמשות המכוניות של בוגרי הסרנה, לא נעשה פרטום אתר. אבל גם השמועה הואת, שתילחש באווגך, תהיה מינימליסטית. יבטיחו לך שוה יעשה לך טוב, שתגלה על עצמך דברים שלא ידעת אף־פעם. שוו חוויה מופלאה. שום פרט על הנעשה בתוך הסרנה לא תצליח לרלות. יסבירו לך שלא רוצים לקלקל לר, שאם יספרו זה יהרוס לך הכל. שהאלמנט של ההפתעה הוא הכרחי. אם תתעקש, יגירו שוה מבוסט על הרצאות ועל תרגילים. יותר מזה, מלה לא. אתה יכול להישבע בילריך שאין לך שום כוונה ללכת, כך שממילא לא יקלקלו לך שום דבר. לא יעזור. קשר השתיקה על מה שקורה בתוך הסדנה הוא מוחלט. אחר כך, כשתהיה בסרנה, יצעק מט בקול חזק את חוקי הסרנה. אחר מהם יחיה שמירה על סודיות מוחלטת. אחרי חמישה ימים עם פט גרוב, עבירה על אחר

פט גרוב הוא דרום אפריקני, לא יהודי, שהחליט לפני כשלוש שנים לפתוח את סרנת האיי-אם בישראל. הסיבות לפתיחה של הסרגה דווקא כאן ברורות לו בוודאי היטב, ואולי גם לאלה שמטפלים בחשכון הבנק שלו, בכנק הפועלים, מניף כיכר אתרים, אינפורמציה שסיפק לנו בנדיבות במהלך חטרנה. "אתם לא תקבלו ממני כלום", אמר לנו שוב ושוב. "ובשביל הכלום הזה אתם משלמים, כל אחר מכם, 250

מעשרות התוקים שמכתיכה הסרנה כמוה כעבירה על

אחת מעשרת הריברות. עשרת הדיברות אמרתיי

סליחה. הרוגמה לא מסמיק טובה.

בשבוע הבא, טיפר לנו, הוא נוסע ליוון לתופשה. והכל מהכסף הזה, שאנחנו, האס־הולס, מורמים לחשבון שלו. וכמה, כמה צחקנו איתו כשאמר את זה. ואיזה מחיאות כפיים. כך גם כשעמד שם, על הבמח, צועק מלים גסות, מתנועע בוריזות מצד אחר של הכמה לצד חשני, עושה תנועות וולגריות, רוקע ברגליו בכוח, מכשיל בפיקחות מישהו מהנוכחים שהעז לומר משהו ועוד להתעקש עליו. כמה צחקנו איתו, מטנים מכטי בוז אל אותר אחר שלא מכין שום רבר, נושפים בקוצר רוח נוכח מסורכלותו. כאחר מה"שרינגים" (שיחות השיתוף, בשפה האיי-אמית), עמדה אחת המשתתפות, אחרי שהצביעה בסבלנות, וביקשה לשתף אותנו בריגשותיה. "התחלת למלא לשוחת בררך לא אמצעית עם הרמות רבת הסמכות כסף לפרנס את המשפחה שלי, עונה רוני בנייתנות אותנו באנרגיה חיובית", אמרה לפס. "הכאת לנו את העומדת על הכמה. אולי כדי לא לאבד מן ומה יהיה אם לא יהיה לך כמי לפרנס את המשמה האור. כוכות הארם שעומר פה" – מבט ארוך כפט – האינטימיות. וכך יעמוד משתתף מלא רגשות, רועד "אני פשוט מרגישה בן ארם חרש. זה הרגע הגרול מתאה לחלק את חוויותיו עם כולנו, ובעיקר עם פט, בהצטיינות, משום שפט ממשיך לרחוס בו שישה בחיי, ואתה, פט, אתה הארם הכי משמעותי בחיי", וינהל שיחה מגומגמת, דחוקה, כשהוא מתחבט שוב מגיעים לשורה התתתונה של ההרגשות האיומה ש מחיאות כפיים סועוות.

איזו חוויה נפלאה היתה זו בשבילי. איך חמישה ימים באגגלית, ומבולבל ונבוך התיישב ללא מענה, לקול שינהל מהחודש הקרוב את הסניף החדש של קינה לא עצמתי עין, לא אכלתי דבר איזו התרוממת נשש תשואות הנוכחים, המריעים, בדרך־כלל, לפט.

ชเลยอไป 14

רבים הביאו אותי לדמעות. עברתי ריגושים שלא דברים שהפריעו לי. שלא הייתי מוכנה לקבל. אבל בריעבר, אני שמתה שעשיתי את זה. ועוברה, אמרתי לה, שכולם מרגישים כך. כל מי שעבר את הסרנה.

"יש מונה בפסיכולוגיה", אמרה לי, "שנקרא 'דיסוננס קונניטיבי'. כשארם עושה משהו משמעותי, הנכון, כדי לחיות עם עצמו בשלום. אם אדם קונה מכונית, מוציא עליה את מיטב כספו, הוא לא ירשה לעצמו להודות שהיא מחורבנת, גם כשהיא מתורבנת. הוא ימצא עשרות צירוקים לשכנע את עצמו שעשה קניה טובה. אנשים שעברו חמישה ימים כאלה", אמרה לי, "שלחשו באוזני זרים את סודותיהם הכמוסים ביותר, דברים שלא אמרו מעולם, אפילו לעצמם, לא יכולים להרשות לעצמם לחשוב שזה לא היה שווה את זה. שוה היה בולשיט. שזה לא הצריק את החשיפה שהרשו לעצמם. הם לא יוכלו לחיות עם התחושה שזה הכל היה לשווא".

השמה שבה מנוהלת הסרנה היא אנגלית. דכר של מה בכך, אומרים כל מי שמאחוריהם כמה שנות לימוד בבית־הספר. ולכן, כשפט מבקש מכל אלח שלא יודעים מלה אנגלית להרים את היד - לא הרכה מצביעים. זהו שלב מאוד ראשוני בסרנה, ומשתתפיה עדיין לא יודעים שהם צריכים לקחת אחריות, ושזו תהיה בעיה שלהם, כשפט יעמור על הבמה ויצליף באנגלית את תורתו רכת הערכים והמושגים. אלה

שוב ושוב אתר כם גרוב שהוא לא נותו שיפול פסיכולוגי לתשתחפים. שוב ושוב קולו אנשים וסיפרו איך השחנו חייהם. איך נהפך גרוב לאדם הגורלי בחייהם.

שמוכנים להודות שאינם יודעים מלה אנגלית, עוברים לצידו הימני של האולם ומקבלים אוזניות. במהלך הסדנה יכינו רבים מאיתנו, שלדעת מלה כאנגלית זה עריין לא מספיק כדי לשחות באקווריום של פט. גם לא עשר מלים. מדי פעם ילחש מישהו באוזן שכנו, כשהוא מצטנף כולו מאימת עינם הפקוחה של המסייעים, "מה הוא אמר"ז או: "מה המלה הואת"ז וכדרך פלא ינוחלו גם שיחות ה"שרינג" בשפתו הקולחת של פט, והמאור לא קולחת של המשתתפים.

פט יציע, כאריכות רכה, את עזרת המתורנמן העומד מאחורינו וצועק ככשרון רב את התרגום המרוייק לדברי פט, כשאינו פוסה גם על האינטונציה הנכונה. אלא שרוב המשתתפים עילגי הלשון, יעדיפו ושוב במלה הוכונה. וכשיניד משהו שלא יראה לאיש רוני: הוא ירגיש תחושת כשלון, או שינאה עצמין. החזק שעל הבמה, ישטוף אותר פט כשפתו הקולחת, משהו כזה וזהר הגרנג'י של רוני. עכשיו, אולד לני התיאטרלית. וכמה, כמה פעמים רצה משתתף נכוך סיפרתי לפסיכולוגית אחת כמה נהניתי בסרנה. לענות לפט, ולא עלה בירו למצוא את המלה הנכונה

חרגשתי. אהבתי את כולם. כולם אחבו אותי. דברים מטרת השימוש בשפח האנגלית בסדנה כמוה

כמטרתם של עשרות המסייעים כעלי פני המעונם של המדר, הריוס, המשטר, החוקים הנוקשים ליצו תחושת נחיתות, לעודר את המכוכה, את הלחץ תפק, את חוסר האונים. זו רק טכניקה, ינירו לך מי שתו על בשרם את האמצעים שבדרך למטרה. אלו הם אמנפים טכניים בלבד, שאין להם דבר וחצי דבר עם המני, ואולי, גם לאהכה ולנכונות בה קיבלנו את המניקה נטולת המסר הזו, יש משמעות. ואולי יש גם כוה איושהו מסר. ולאו דווקא המסר שאליו מתכוון מס

הסרנה הנמשכת חמישה ימים מתחילה בשעה שש מדי ערב ומסתיימת הרכה אחרי חצות. כך מיום שלישי בשבוע ועד יום חמישי. ביום שישי מתחילה הסרנה בשתים עשרה כצהריים ונמשכת ער צתי חצות, ובשבת, מאחת עשרה בבוקר עד שעות הפוג המאוחרות. בקול חזק וברצינות מאיימת צועק פ ביומנו הראשון את חוקי הסדנה. באנגלית ומאחרים צועק המתורגמן רב־הכשרון את התרגום הענרי. בעניין החוקים של הסדנה, לא משאיר פט פחה לאייבהירויות. דייקנות, התייצבות תובה, אמר לעשן אסור לאכול, אסור ללעום מסמיק. מי לועם מסטיק עכשיוז כמה יריים מהססות מורמות. מאתורינו שמ מסייעים, ביריהם סלסלות קש שמתוכן מנזבוות מפיות ניר צחורות, עוברים כין לועסי המספיק המבויישים שמשליכים את התועבה לתוך המלמח. אסור לרבר ללא רשות. לא לעזוב את האולם, נם לא כשצריך פיפי. חובה לשאת את תג השם הבחות בלועזית), במשך כל זמן שהייתר כסרנה. אמר לאור. אין לצרוך סמים או אלכוהול במשך הסרנה. אמו לשבת ליד אדם מוכר. אסור לשבת ליד אדם יותר מפעם אדת במשך ימי הסדנה. אסור לרשום רשימוו

או להקליט. וכן. יש לשמור על מודיות מחלטת. מגיע הרגע הגדול: מי שלא מקבל אח חוק הסרנה הנ"ל יכול לקום ולצאת התוצה. רגע דומי בחדר דממה. אף אחד לא קם. הדלתות הגדולות, הנראות לי כמו תומות של פלדה, נשארות החומות

מן הרמקולים הגדולים עולים צליליה החוקים של מוסיקה מלאת עוצמה. קרה, מאיימת, רנת הה (בהפסקה יגיר מישהו בפסקנות שזה כאך, מישה אד יציע את וגנר. עד לסיום הסדנה יהיה קונצנוום שוהי געימת "כה אמר זרטוטטרא" של שטראוס. ה"א נמשכת, כה אמר פט, רקה שלושים ושבע שניות זה המוסיקה שתכריו על הכניסה לאולם הגדול. מעתה ואילך, עם הישמע צליליה הראשונים, נזנק כולני כאחוזי פלצות אל תוך האולם ונרים את ירינו למעלה וכך, כשאנו עומדים לפני הכסאות המסוררים נמוד מופתי לפני קווי הסלוטיים, ידינו מתוחות לתקוה יכנס פט לאולם, באחת חכניטות המדשימות שראתי-בחיי, ובדיוק בשניה השלושים ושבע של הרקה השנה. יגיע אל הכמה. וכשינווע הצליל האחרון כומקלים

הגרולים, ישמע קולו החזק.

מט לימד אותי על חגרנג'י שלי. לכל אוד מאיתנו יש משהו, הוא אומר, שהוא חייב לעשות חומ לא נעימה שאינו אוהב לעשות, אך לא יכול לתוחמק ממנה. רוני, הוא צועק לרוני, שכמשך כל הסדנה אינו מוריד את עיניו מפט, קופץ כזריוות לכל ומו קש שלו, מדנים לפנינו תרגילים, מארגן את ההסעות רואג שהכל ירפוק כמו שעון. רוני, מה אתה חייב לעשותו רוני, וקוף וחגיגי, צועק מאחורנה ללכה לעבורה. ומה יהיה אם לא תלך לעבודה לא יהיה ל שלךו אני ארגיש תיסכול, עונה רוני, כנראה

פט, חישבו כל אחד מכם על הגרנג'י שלו. האורות כבים. טוני וייסמן, יד ימינו של מס'ומי האי־אם כלונדון, מחליף את פט. לפקורתו אנחנו (המשך בעמוד 10)

התחלתי להתלבש. שורצו

רשת חנויות אופנה

תאוחר בערב, כשתסתייתים חשרידי הבחירה של תסיבה על הדשא. החבריה של הליכוד מאושרים, טופחים אחד לשני על השכם, אומרים כמה היה טוב ואיך המערך נפל בגדול. "זה אדון ביב", לשחבו פעיל שחולך במקרה ליד נחניהו העובר בשביל, נשימחו נעחקת מהתרגשות. בני בגין, רגוע ומרגיע, מחכה בסבלנות לתורו להצטלם. תמונה קבוצתית (בחירת עם ארנס ומילוא ואולמרט וליבנת ומרידור ונסים וזיורבין גם, עם מיקרופונים וטלוויזיה ומאבטחים ופרסומאים ויועצי חדמית ועחונאים ואהרים ושחשורות שערים ומתנועעים בקצב הגיינגל. אבא בגין לא השמיע קול.

יום חמישי שעבר בסביבות השעה אחר חצות, כאולפן השירורים של הליכוד בכשר המכביה, הרביץ כיכי נתניהו כניסה כמו שרק הוא יודע. חלק מהנוכחים באותו מעמר נשבע שהקיפו אותו שם חמישה־עשר יועצים. אחרים אמרו – עשרה. נוספים טענו – לכל היותר חמישה. האיש מחארם לכש חליפה מחוייטת, שיער השיבה שלו תרם למראה המכובר, חיועצים הסימו את עניבתו מימין לשמאל וחוזר חלילה, עמרו מביכו קמוטי־מצה, מוראגים האם הכל ידפוק כפי שצריך.

באולפן בכפר המכניה, כימין

לשמאל: בנו בגין, משה ארנס.

רוני מילוא, אהוד אולמרט,

לימור ליבות."

ערב קודם לכן, יום רביעי – היום הראשון לשידורי התעמולה – התאסמי בכירי מטה המסברת של הליכוד כאחד מאולמות מלון כפר המכביה כדי להתענג ביותר על תשדירי המחנה שלהם, ולסבול בצותא כשנסים וווילי וחבריו תפסו את זמן השידור. היו שם משח ארנס ורוני מילוא ולימור ליבנת ודן מרידור וכל מיני עוזרים ועוזרות ואיזה עשרים עתונאים ועשרה צלמים. כתשע ושלושים כדיוק נכנס נתניהו בשערי כפר המכביה והחל צוער לכיוון האולם, עריין מלווה רק על־ידי בוער צעיר אחד. זה אדון ביבי", אמר לחברו פעיל שחלף במקרה לירו, נשימתו נעתקת מהתרגשות, ושניהם עמרו מלכת, המשיכו להסתכל כלא־מאמינים באיש המתרחק מהם.

בכניסה ל"אולם האלופים" – כפי שהסבירה פקידת הקבלה למתעניינים במיקום הצפייה – הקיפה את ביבי בבתאתת הבורה של צעירים ורצה יחד אתו לעבד המדרגות המובילות ל"אלופים", מנסה לעמוד בקצב ההליכהיריצה שלו. אף מלח לא נאמרה שם. כאילו במאי שיפשף עם המשתתפים את הקטע חזה עשרות פעמים. כל אחד ידע בדיוק את תפקידו. כשנכנסה החבורה בראשות ביבי לאולם קרה משחו מדור: העולם לא עמד מלכת. כל מי שישב שם המשיך בעיסוקו הרגיל. לקח לו, לביבי, בריוק שתי דקות להבחין שכך הוא המצב. הוא הסתוכב על עקבוחיו ויצא את המקום, נוסל עימו את שוכל האנשים שניכנס איתו. העתונאים הרבים שהיו באולם החלו להתלחש בינם לבין עצמם. גם מי שלא הבתין בכניסה לא יכול הית להתעלם מן היציאה.

כיכי נתניהו הוא אחר הקלפים החוקים של הליכור במערכת הכחירות
הגוכחית, וגם ודא יודע את זה. בלשון המעטה אפשר לומר שלא כל מי שמוסקר
על מלאכת ההסברה של הליכור משתגע אחרי האיש. אבל כל אלה אינם יכולים
להתעלם מהתועלת שמפלגתם יכולה להפיק ממנז. קסם אישי, הם קוראים לזה.
יש אפילו מי שאומר – כריזמת. יש לו הופעה מצויינת בטלוויויה, הוא גראה טוב,
אומר בקול נעים רברים תקיפים וחד־משמעיים, אראפשר בשום אופן לזהות
שחוא רק כן 38. כשהוא מדבר נרמה לשומע שהאיש כבר הוכיה עצמו במעשים –
שחוא רק כן 38. כשהוא מדבר נרמה לשומע שהאיש כבר הוכיה עצמו במעשים –
ורבה מעבר לתפקידו הציבורי היחיד עד כה, שגריר ישראל בארק.

ביבי נתניהו, מעריכים במטה ההטברה, הוא האיש לקולות הצפים. והקולות הצפים הם כמובן קהל היעד, ובבחירות הללו מספרם גדול באופן משמעותי. זו גם הטבה לבך שבתשדירי הליכוד גראה המעם הרבה פחות את אריאל שרון ודוד לוי – שלא לרבר על גדעון פת, אברהם שריר, זלמן שובל – ותרבת יותר את כיבי נתניהו, בני בגין, דן מרירור, אהור אולמרט, משח קצב, משה ארנס. "יום חוק" של תשרירים נחשוב במשח ההסברה של חליכוד יום שבו מופיעים גם נתניהו ונו כני בגיו.

ראכן, באותו ליל המישי שנו הצטלם כיני, חיכה נני כגין כסבלנות איךקץ לתורורהוא להצטלם. השעות נקפו והוא ישכ לו כצר נחולצה עם משבצות גרולות, רגוע ומרגיע, חוש הומור כריא, אנטרתוה לאיש שהצטלם לפניו. אין לו יועצים, אין לו "כניסות", אין לו חלימות. אמילו לא אחת. כך קרה שכאשר הגיע תודו להצטלם נירכ לו רוני מילוא אחת מהלימותיו הפרטיות. כגין מבוקש מאור בתשדירי הטלוויזיה ובחוגי בית, אבל יותר מכל – בתשדירי הדדין. אריאל ריינשטיין, האחראי עליהם, הנחין "פתאום" שקולו של חבן דומה לקולו של האב ריינשטיין, האחראי עליהם, הנחין "פתאום" שקולו של הבן דומה לקולו של האב – המנהיג האחד והיחיד המסוגר כבר שנים בבית שברחוב צמח ועריין צועקים את שמו ככיכרות. אם כך – רואי וודאי שכדאי להשמיע את הקול חזור והשמע.

זוגות־זוגות אל תור הלילה

ביום השגי לתשרירים עוברים כולם מ"אולם האלופים" לפיסת הרשא
הקטנה שמקיפה את אולפן הצילומים של סרטי "רול". סגורים ומסוגרים, שמורים
היטב בירי איש אבטחה שאפילו למינה צמה עושה בעיות בכניסה, יושבים בבירי
המטה לראות מי ינצה הפעם במירוץ כין שתי הגרולות. את מקומו של ארנס
תופס הפעם שי הצור משה נסים שמרי פעם מרגיע את הרוחות. יהר איתו ישבו
שם על חרשא רוני מילוא ורן מרירור ובני בגין ואורי סלע, שכותב את הטקסט
לתשדירים, וכמוכן אליעזר ז'ורבין, בעל פרסום "רוף" שעושה אה הקמפיין,

בכפר דומכבידו נקצב דוג'ינגל מאח שו פויוווו

17 Biaralo

צילם: ראובן קסטרו

maesio 16

ידונתן גפן

ז זהו זה, אני בן 18, הגעתי לגיל שבו בן ג'ונסון", אומרת אמא שלי.
אפשר להתחיל לירות כרורי פלסטיק, ...והנה התשדיר של המ ...והנה התשריר של המפלגה של אמא, ר"ץ: והמציצים נעלמים מהמירקע. אהבה, סבלנות, חופש, שרום, אתווה. אמא שלי, ילרת הפרחים. ממש נשפכת מהמלים היפות של המפלגה מכרסמת הקולות הירועה. האוטופית שלה... היא ממש מאמינה שאפשר לשנות ואני באמת מקווה שהיא לא בונה רק עלי... וההורים את העולם. מבחינה מנטאלית היא אף פעם לא יצאה

"נו באמת, ברכה", אומר אכא שלי, "אתם לא קצת נאיווייםז"

"שקט", מתעורר פתאום סכא שלי, "מפ"םו" ...האם יתכן שמפ"ם הפסיקה להתלבטו... יאיר צבן מחלק את המיספר־טלפון שלו לצופים, למיקרה שאפשר להתחיל, ולמה שאני לא אהיה קומוניסט, לא

"יאשה," אומר לו אבא שלי, "אתה עושה שגיאה.

והנה, עכשיו כבר יש לנו שני אוכלי קולות

במשפחה אמא שלי שנישארה בסיקסטיס ומאמינה

שחרד למצב החינוך, והוא מראה לנו כמה גלויות

אבנר שאקי מסחכל בלי בושה ישר לתוך

העיניים של סבא שלי, ואומר לוו "אנחנו נאמנים,

'תאמין לי, כרוך, המפלגות הקטנות הן הכי נחלות", אומרת אמא שלי. "את עושה שניאה, ברכה", צומר אבא שלי, "את אוכלת קולות למערך". "לאכולו", צועפת טלי. אחותי הקטנה, בת החמש,

של המרינה בארבע השנים הבאות. מיסכנה המרינה...

שלי כסרר, הם ממש לא מתערכים... אבא שלי רק

שמר שלרעתו אם אני בנאדם אחראי, אני חייב

לתביע מערך, כי ונוא מכיר את שמעון באופן אישי.

אמא שלי כבר הרבה שנים ר"ץ, וזה באמת מתאים לה

כי היא תמיד רצה. פעם בארבע שנים אתם יכולים

לשפוע אצלנו בסלון את השיחה הבעימה הואת:

וכנובמבר אני הולך להצביע בפעם הראשונה. אני הולך לקכוע את הפנים KEW

סנפעם האחרונה הצביעה לחבורת־הזכל. "אחרי התשרירים", אומר אבא ברוך. אמא שלי היא אוכלת קולות ידועה. שיהיה לכם נסף כמה שהיא אכלה קולות למערך, והיא אף מעם לא שבעה. מכא שלי מביט בחלון, מחפש את השועל ווה שנוע בכלכת. בעיתון כתכו שהוא מסתובב ניושלים, האנועו גרים במושב בעמקיהער, אכל סבא אשה אומר שמאה קילומטר זה כלום בשביל שועל שמומי חולה.

"נדמה לי שראיתי אותו", הוא אומר פיתאום.

את מיד', אני שואל. לא חשוב, אומר סבא. סכא שלי מתלכט בין מפים למיפלגת הגימלאים, צל מה שהכי מעניין אותו זה השועל הדוא. "אני לא מבין מה יש לך נגד שועלים", אומר

שקט, זה מתחיל", אומרת אמא, אוכלת חקולות. שלמישהו יש שאלה בקשר למצע המיפלגה. סבא שלי

"מי צריך את זה בכללו", שואל אבא שלי, "זה רושם ביר רוערת את המיספרים... האם הוא מתכוון מהם ביובוו של כספי הציבור". וחוא מתיישב, צמור לחייגז האם לסבא שלי יש שאלה למפ"ם? לשלוויזיה, הכי קרוב והכי ערני. "חיור גדול. תקיעה גדולה", מתחיל פתאום אתה אוכל קולות למעוד".

מרגיל גיוס מילואים. מי שמצביע – משפיע", אומר אלברט כהן. אנחנו פתיישבים מסביב למכשיר לצפות במרד ובשינוי, וסכא יאשה, הסוציאליסט הקשיש. משרירים, ואני הכי מסכן כי אני, ממש לא בא לי ואבא שלי, שמאמין ששמעון יביא את השלום. ואחותי

קובניע לאי אחר, אבל אין לי ברירה, כי אני בגיל שלי, שיש לה עוד הרבה זמן עד שתצטרך לבתור בין שמתר להתחיל, ולא מספיק שאני צריך להתניים, אני כל הטוביה־צפירים הללו. והנה גם זבולון האמר שלנו, נם צריך להספיע. איזה יאוש. ...רוב התשרירים מתחילים בתמונות מהשמים. שנה־טובה של מישפחות מאושרות: המפד"ל. מדי פעם תשנות של עננים. שמים כחולים, גוף ממכט ציפור, מראים מורקיסמים, נשיקות רטובות בטלוויויה ושאר הוה כדי שתדע טוב מאוד מאיפה הם ממתכלים עלינו דברים איומים שיכולים לקרות לילד שלא מניח

- תפיד מלמעלה. והנה, ראש הממשלה ככבורו תסילין וזה מוזר מאור בעיני שאו ה'תועבה' היחידה תעומו פותח את הכסאת, מאחל לנן "מערכת בחירות בתשרירים מספקת המפר"ל דווקא... עיינית כלי ליכוי יצרים ואלימות". רצה טוביה צפיר", אומרת טלי,

כשות היקדות של הליכוד סבא שלי תופס חרום על שבדרך כלל לא ישנה בשנת בחירות. שת מרכזר האינפלציות, ומתנמנם שוב, מהפש את החיביתו לפונות שהורב פרץ יגיר פעס אות "מה היא הבורסה שלו, גימלאי מפ"מנים, שבע ימים ושועלים יצל שלו בתלומותיו, "דם היו גודוליםו", אומר אבא שלי, "פרס אף פעם "לא קל לחייר מתוחת לופן כזה גרול. במקום שיטל, "דם היו גודוליםו", אומר אבא שלי, "פרס אף פעם "לא קל לחייר מתוחת לופן כזה גרול. במקום שיטל,

לג היה כל כך שובו ממש גדול מחחייםו".

"אני מקווה שהוא לא לוקח את החומר ההוא של להחזיר עטרה ליושנה". יותר טוב שתחזירו את אורי לשיסל, אני אומר לו, אבל איש לא שומע אותי,

"למה הם לא עושים צבאז" שואלת אמי, "שקט", אומר אבא, "עכשיו החבר'ה שליז".

ושוב יצחק רבין מחזיר את החיילים הכיתה. החיילים כבר עייפים מרוב חזרות. ושוב המפר"ל, כל הומן רוצה רק לבנות גשרים, למה הם לא מתנדבים לחיל הנרסה?

ופתאום אבא צעיר עם תינוק על הכתף, ותרגום ערבי בגוף הילד, כתשריר של חד"ש, ואני בן 18, בגיל כל החיים, רק כמה שנים, כמו

שמקובל, זה יכול להיות כיף, קומוניזם במינון נכון, לתקופה מוגכלת, נגיד – עד שאני אהיה יותר עשיר... 'קורם כל תיראה מה קורה כרוסיהו" אומר אכא שלי.

"דווקא הרוסים עכשיו בראש טוב", אומרת אמא שלי, הזרוקה הניצחית.

איך זה ששועל עם כלבת מסתוככ, ואף אחר לא תופס אותוז" מתעורר סכא,

בריוק לתחייה. כמו גרי קופר כסרט "כצהרי היום", גאולה מפחירה ערכים כשכם, ויוכל מפחיד לירה. הם צוערים לאט בכביש ריק, ממש כמו כסרט ההוא. יוכל מכיט רגע למעלה, אולי

מחפש את "אופק ז", ואומר לגאולה: "הערבים רוצים להשמיד אותנו". וכריוק אז, למרכה האירוניה, נכנס למצלמה איזה ערכי שפוף, רועד מפחד, חוצה את המסך, וככלל לא נראה משמיר. גאולה אומרת שהרגל איבר את הצבע... ושוכ רק הליכוד יכול, ושוכ רבין מחניר את החיילים הכיתה, ושמיר מחקה את צפיר, וככה זה יהיה חודש שלם... וסבא יאשה כמעט מחליט:

"הפעם – גימלאים, כעצם – לא, אני לא יודע..." ורק אני, בן 18 ואין לי שום חשק להתחיל, ולפרות שאני לא רעב, ניראה לי שגם אני הולך לאכול קולות כל חיי, כמו אמא שלי, אוכלת הפרחים. אנחנו ממשיכים לראות מבט שני, ו"המרגל המושלם", ובתרשות המסכמות אומרים שלא נמצאו מכשירי ציונות אצל הליכוד, ואני מאמין, כי כל מי שהיה הולך להקליט את החומר המשעמם שלהם היה גיררם על המקום תוך כדי מילוי תפקידו.

בקיצור התרשות שוכ מרוחים על הרג כשטחים. החלכ ופוצריו פחייקרים. גם העוף והביצים. כיצה אני בן 18, הגיל שאפשר להתהיל, ראין לי מאמינים ואמינים", והייתי מוסיף: "ומאור מינייםו". מספר אחר תעלה עשרים ואחת אגורות, חשועל עם משנילםי אני אצביע... שום טוביה צפיר לא ניראה ושוב הליפור הוור עם שר האוצר נסים, הנרקווה הכלכת עדיין מסתובכ חופשי. ולפני התחוית שוכ יבולנו ביוד בצליה בגרול – רק הליכוד יכול הי הלאומית, שכן מי באמת יכול להישאר ער אורי מלים סיסמאות הגיוס לתרגילו "חיוך רווב, תקיעה גרולה.". שר נחמד, מאוד מוכיר את "ירקות, בנאדם ירקות" כמה יארוכה חדרך להכואה כלכלית. דרוש לנו רצון אני שוקל אם לבחר בחיוך רחב, אבל מיד נרלק גם אלל אני אתן לליכוד הכל - דק לא את הקול... נחוש, אומן, תעותה זה מרדים אפילו את טלי הקטנה, על התקיעה הגרולה, אמא הולכת לישון, ואכא נישאר עוד קצת עם העיתון, עצבני ואכוליקולות. שלי הקטנת במדסה שלו פותה לרגע את העינוים, רואה את שבורן בלל אים המוש שלה בירומה על הסקה ואני צריך, כמו תמיד, לחיות אחראי משרה השלו פותה לרגע את העינוים, רואה את "בחבה התשריר שוויבים ליום של בירומה על הסקה ואני צריך, כמו תמיד, לחיות אחראי מערה כולל רביו, שמחזיר את התיילים הביתה, אורי ווהר... אני יודע את כל ה"מציצים" בעל מה, לטראנטטר שלה. וטכא יאשה ישן עד. הכוקר על

אורי זוחר הביא את הרב עובריה שאומר צריור ממניו

19 BIDEDIO

לא זו הדרך, לא זו דרכה של היהדות.

הדרך להבטחת אופיה היהודי של מדינת ישראל חייבת להיות בעיקרה דרך של סובלנות והקשבה, של חינוך

מימד תפעל למניעת כפייה מיותרת בחקיקה "הצהרתית" שאינה מבחינה בין טפל לעיקר.

תורת ישראל יכולה וחייבת לשמש מקור של השראה ודרך לעיצוב החברה חישראלית לאור ערכיה החברתיים והמוסריים של היהדות.י

מימד היא תקוות הציונות הדתית.

מם תכופת שירות התובה שלו.

יצאתי לחיים האזרחיים", הוא מספר. "עברתי נקבלן משנה בתברת שמירה". איש לא ידע שכרמל 'גוד גיי איזראל' לכמה חודשים ונסעתי לטייל לי תבה אינו יהודי. הוא הרוויה יפה, רכש מכונית, צרבך התרחבו עסקיו והוא הסיע פועלים כצי רכב מביד מדוע חיסל את עסקיו וגרשם למבינה לחיילים תחושות רדומות פרצו החוצה. "יצאתי לראות עולם, משוארים בתלאביב. דצא סיים את המכינה בהצלחה ופנשתי בעולם תופשי, שאינו מציק לך. איש לא שואל ושון מנית. שבע שנים למדתי ובסופי שבוע עבדתי ומה אתה, אלא מה אתה יכול לתרום. מה אתה מסוגל שנג מונית. התבר"ה ממוניות 'קסטל' בתל־אביב לעשות. ובישראלו 'אתה דרוזיו או תעמוד בצר'. ישתען כשיקראו בעיתון שאני דרוזי".

שברת דירה בתל אכיב?

"דירה אחתו הרבה דירות. נדדוני מדירה לדירה 🛊 🗗 שם לא הודהיתי כדרוזי. תמיד, כאשר ותמתי על מה שבירות, שלפתי פנקס מילואים. הסתרתי את משות הזהות שלי. מה אתה מתפלא כליכךז רבים שומו עושים זאת, משנים את שמותיהם לשמות עוים, מתחוים ליוצדים. ישנם כאלה שהוריהם כבר מונים להם ישר שם עברי". כמו כדי לאמת את דבריו 🧏 מנסה לבית צעירה לבושה בג'ינט. "אהלו, אילנית", בוכים אותה כולם. פהים, האב, פורץ בצחוק. "אתה וואה אילנית קראו לה הוריה".

רמל הציא גם תעודת הוראה. כאשר הגיעה . העת לעשות פרוייקט גמר, נפל עליו פחר. מה יקרה אם תתגלה זהותו האמיתית? הלא רוב הפרוייקטים נעשים בתעשיה הצבאית האווירית, או במשרדי ממשלה. "היכן אעשה את ושחיקט"ו שאל את עצמו. "הלא אני דרוזי"ו

התמול מולו של כרמל ואיש לא שאל, אף אחר לו נידר, וכך התקבל למדסים הממשלתי, שם עשה א פוייקט הגמר שלו – בשיפור שיסות, קביעת משי זמן, קביעת שכר מדוד, פרמיות וכיוצא כאלה. מתחי, הצלחתי וקיבלתי את התעודה. אתה יודעז לפו איתי עוד כמה דרווים. הם לא ירעו שאני דרווי. המדים היוצרים דיברו איתי עליהם. מה אני אגיד לך? התפוצצתי מבפנים כששמעתי את ההערות להם על הדרוזים".

אך פעם לא הצגחי עצמי כדרוזי. רבים תהכפר ונתחזים ליהודים. שנם כאלה שההורים שלהם נותנים להם ישר ונההתחלה שם עברי"

עבודה. עבוא עבודה - למצוא עבודה עם עדיין שמר את והותו בסוד. יצא לבלות עם יהדים היו לו חברות יהודיות. איש לא תיאר לעצמו שרמל ותבה הא למעשה כמאל והבה, וונא לרוזי. גם לעבור. עד אותו יום הצליחה החברה לעניין בהלוואות משחות והא מספר. "איש לא ידע שאני דדווי. אם וומישה אנשים ביום". ינו יורעים מיד היו מפטרים אותי. אין לי ספק הם ברמל נעשה איש חשוב. משכורתו קפצה ליותר הוה אחר חצי שנה החלשתי לעזוב. היה לי טוב היתה מאור מוצלחת משה של אבל כדי לקבל קביעות הייתה צריך לחשוף בתורות כאשר העבודה היתה בשפל, נשלח ברמל סיפורו נכון, היתה שה אריגה גסה מהנהלים".

לקבלת מצע נאלמנות למימד בתר עות זו ירושלים סל נדנו 22,661,375 שד רוטשיבד מן ת'א גל

המחשבה הזו, שצצה לפתע בעת בשיחה, מעוררת מהחולים. הוא נפצע עוד פעמיים, פעם בפעולה צמרמורת כנופו. "הערפתי לפרוש עם המלצות, עשו שעם בתאונת דרכים בצבא. באותה עת כבר שירתו למעני מסיבה יפה ועליתי על המטום. לא, לא היו מהיל ארבעה בנים ממשפחת והבה, והצבא נענה במוחי שום מחשבות על ירידה. מה פתאום? דרוזי לפניית האם ושיחרך את כרמל, תמישה תרשים לפני יעזוב את משפחתו, את מולדתו? אכל רציתי לנוח קצת. הרבה ישראלים נוטעים כדי לנוח קצת מהארץ. להתאוורר, הארץ הון לוחצת, אתה יורע. אז אמרתי

בעולם". זה היה במאי 1985. "נסעתי כמו כולם, מסטייט מול. "אבל כל הומן רציתי לחזור ללימודים", הוא לסטייט, מחוף אל חוף", מספר כרמל. הוא היה נסער. משפיך ללמוד כבית הספר להגדסאים, כמגמת אותך מי אתה ומה אתה מתייחסים אליך כאל בן אדם. תפיה וניהול. "פתאום שוב הייתי תלמיד, פתאום אהבתי את אמריקה. התברר לי שניתו לחיות במסום אב לא היה לי גרוש", הוא צוחק. "למדתי להיות נהג שבו איש אינו בוחן אותך על־פי המוצא שלך, אלא שנטלנס וכך מימנתי חלק מלימודי. אתרכך הוצאתי עליפי ההישגים שלך. לא שואלים אותך היכן נולרת

"מאיפה העוינות הזו, לעזאולו הרי אנו שופכים את דמנו בשביל המרינה הזו. יהודי כחו"ל מקכל כאמריקה יחס טוב וגם מתייחס יפה לזרים. אז מה כרה ליהודים כישראלז הכרתי יהודים באמריקה. שם הם התייחסו אלי יפה מאוד. אחדים עלו לארץ, ומיר השתנתה המנטליות שלהם. סיבלו את המנטליות

"אחרי חצי שנה של טיולים ביקרתי אצל ידידה יהודיה בשיקנו", הוא ממשיך את סיפורו. "כספי אול. כדי לקבל רשיון עכורה הייתי צריך להתחתן עם אמריקנית, ולנו הררוזים אסור לעשות זאת. עמרתי לחזור לארץ, ואז נתקלתי במורעת 'דרושים' שפירסמה חברה שחיפשה מהגדם ייצור בנירג'דטי. טילפנחי, הוזמנתי לראיון, והתקבלתי".

העבורה לא היתה קלה. החברה לקחה "טרמפ" על התקנה האמריקנית המאפשרת לתת הלוואה של 17 אלף דולר לדיירי שכונות מצוקה המעונינים לשפץ את דירותיהם. אנשי החברה ישכו שעות ליד הטלפונים והציעו לאנשי השכונות לטפל בשכילם בהשגת ההלוואה ולשפץ את בתיהם. כרמל והכה הושב ליד המהשב והכנים כו נתונים. אופיו הישראלי לא נתן לו מנוח. כעוד שאר העוברים ישבו ליד הטלפונים והמסופים ועשו רק את עבודתם, הסתובב כרמל בין המשרדים וניסה לתהות על התמונה הכללית. לבטוף הרכיב את הפאול כולו.

"אמרתי בליבי: מדוע להתקשר אל האנשים בטלפון: הם מתייחסים אלינו כאל טררנים. צריך להגיע אליהם לשכונות. הבעיה היתה שלא כל אחר מוכן להכנס לשכונות הללו, להחרפק על רלחות. שאיש אינו יודע מי מסתתר מאתוריהן.

כרמל לא נרתע. דוא שירטט דף מידע וניגש למשרדו של הבוס. "הוא היה איש גדול כנה", צוחק כרמל. "ישב מאחורי השולתן שלו, חיין אלי ואמר: 'קם און, איזראלי, וואט דו יו הב אין מיינרז (נו, ישראלי מה יש לך בראש"ו) הוצאתי את הדף שציירתי והסברתי לו. הוא שאל מי ייצא אל השכונות ואמרתי לו שאני אביא לו אנשים שיסכימו לעשות זאת. הבוס קרא למוכירתו ואמר לה: 'לבחור הוה יש רעיון מעניין". קניתי מוכירה אלקטרונית, פירטמחי את מספר הטלפון הפרטי שלי, גייסתי אנשים, בהם

מוצאי האמיתי, דידעתו שלא יקבלו אותי לא להשתלמות בצרפת. בחיותו בפרים שמע שאמו ועלה המניתי, וידעתו שלא יקבלו אותי. לא להשתלמת בצושת בורות בשל את האמת אבל. דרוזים אחרים, המנסים לשרור בארץ, נתקלים כאותו בייתי שם שום דרוזי. אולי היו שם דרוזים שלא: אביו לא רצה להראינו והמתיר ממנו את האמת. היו אותי היש מו שמופל בהמו דיש מי שמופט יודר אורי הורי שם הרווים שלא אביו לא רבו לה הניתה ואחיר ענה לו אמר ביוד אטום היש מי שמטפל בהמי היש מי שמורע שמיע עלהם בי גם הם פחרו ההחליפו את שמותיהם יום אחר ביולצל כרמל הביתה ואחיר ענה לו אמר ביול לבינית שלמים את שמותיהם יום אחר ביולצל כרמל הביתה ואחיר ענה להיינית שלמים בוססת ואתה עוד שסיד שאב עלוו. ברמה עלה על בכלל לבעיות שלומו

שלושה ימים אחז כירה עד שהשיבה את נשמתה לבורא. "היא לא הצליחה לרבר איתי, אבל פיא ידעה שאני שם", הוא משוכנע. "זה היה מפגש קשה. עזכתי אותה פורחת וכשחזרתי לא הצלחתי להכיך אותה".

לכרמל היו כארה"ב עבודה, דירה ורכוש, אכל בכל זאת החליט לא לשוב לשם. הוא ניסה למצוא את מקומו בארץ. החל לחפש עבורה, ברקורר שלו היו: המלצות של מעבירו האמריקני, שליטה בארבע שפות (עברית, ערבית, אנגלית וצרפתית), נסיון בעבורה והרבה בטחון עצמי, "הוזמנתי לכמה ראיונות, אכל כאשר אמרתי למראיינים את כתוכתי, דלית אל כרמל, הפטיקו את הראיון", הוא מספר. שוכ חש בתחושת הקיפוח שהצליח לשכוח. "אמרו לי: 'תמלא את הטופס, נתקשר אליך', ידעתי שכאשר אצא הטופס יהיה בפח. החלטתי להיות עצמאי. שמת לכ כמה הרכה עצמאים יש בקרב הדרוזים? זה בגלל שאין להם אפשרויות בתוץ, כאתי לאכא ואמרתי לו: 'אכא, אני בוער מכפנים'. ואו נוכרתי שאני תושב חוור ויש לי

מכס אכן קיכל את כל וכויותיו כלי שום בעיות. אבל כרמל גילה שמשרד הקליטה מכטיח עזרה לתושכים חוזרים המעוניינים להקים עסק עצמאי. הוא פנה למשרר בחיפה ונענה כפי שנענה. הפקירה שחסמה את ררכו אל הכוס שמעה ממנו הרצאה על קיפוח, על תרומה אחירה אך הזרמנויות שונות, על שרים המרכרים על שוויון לדרוזים ועל מציאות שונה בשטח. היא רק פרשה ידיה ואמרה: "זה החוק. מצטערת. אנחנו עוזרים רק ליהודים."

כרמל מספר כי יצא מהמשרד עם דמעות בעיניו. הוא פנה לעורך דין וזה אמר לו שאין מה לעשות. אכן, זה החוק. החוק בעצם שונה, אך איש לא ידע וכרמל והבה קנה כרטים טיסה ועוב.

"אינני מרגיש שאוכל לחיות כישראל ככבור, להוכיה את עצמי כאיש מקצוע. מרוע עלי להסתיר את זהותי כרי להתקדם יש קיפוח, יש אפליה. אלה העוברות. לכל הדרוזים יש סיפורים דומים. כולם אוכלים את זה. רובם סופגים את זה. אני לא יכול. אתה חושב שקל לי לעזוב את כפרי, את מולדתי, את אבי ואת משפחתין אבל אני חייב לעשות זאת, כי בחוץ יש חופש הורמנויות. כאן אין. תמיר יהיה מי שיגיד: 'מה פתאום דרוזי קיבל תפקיד כאשר יש יהודי שיכול לעשותו׳ז או 'מרוע מפטרים פועלים יהודים כאשר יש דרוזים במפעל'? הנה, אחי הנכה סולימאן. היו פיטורים במקום עכודתו, או הוא פוטר ראשון, כי. דוא דוווי".

"מאיצה העוינות הזו אלינו, לעזאזל? הרי אנחנו שופכים את דמנו בשביל המדינה הזו. מה קרה "ליהודים ביעראלף

כרמל והכה כתב מכתב לשר הקליטה, אך לא המתין לתשובה ועלה על המטוס. אם היה ממתין היה ישראלים שהסכימו להסתובב בשכונות, והתחלנו מקבל את תשובתו של גד בן ארי, דוברו של שר הקליטה יעקב צור: "המצב המשפטי בהחלם מחייב . כפר איש לא שאל התייחס באותה העידות ייעוץ שלושה אנשים בשבוע. האנשים שלי הצליתו להתתים אותנו להתייחס באותה התייחסות לתושב חוזר דרוזי, ערבי או יהורי. עד ספטמבר 1987 וזיה משובל שהסיוע ניתן רק ל'מי שאלמלא היה תושב חור - היה עבו עם הצבא, עשו פרוייקטים בשביל משוד מאלף דולר לשבוע, הוא קיכל מכונית ומוכירה ואטילו חל עליו תוק השבות'. אבל השר פנה אל היועץ תשות כל חמו הששתי שוהחי תתגלה אתה יודע צעפר - סיסה במסוקו של הבוס לקוינו באטלנטים המשפטי לממשלה וקיבל מפנו חוות רעת הקובעת ין ווו – כבדהו וחשרה. בסופו של דבר עבדתי סיטי היו גם בעיות בעבורה העסקתי אנשים עניים. שההוראה הזו מתייחסת באופן שונה לאזרחים במצב מבדה מישלט, הברה בתופו של דבר עבדה היים משני לא כולם ישרום", הוא מודה "אכל השורה התתתונה שווה, דהיינו מפלה בין אורה לאורה. השר החליט לשנות את הנהלים. נכרוק מה קרה לכרמל והכה: אם

לכרמל זהבה זה כבר לא יעור: הוא כבר הובס.

23 BIJEDID

בקצב הג'ינגל

ואנשי סרטי רול שמפיקים, מצלמים ומביימים, ועוזרים ועוורות ששרים ומתנועעים נקצב הג'ינגל. לימור ליכנת, שבעתון מסויים כתבו עליה שהיא

גליה אלכין, נמצאת בחוגי בית כחררה ונעדרת מערימת החברה שעל הרשא. כשרן פקר – שמוה שבועיים הוא ממנכ"ל חמשרר של ז'ורבין - "עולה לאוויר", חובש את קסרת הטיים ומזהיר אותנו מן הצפוי לנו אם נחזור לגבולות 67, עובר רחש בקול. זאת ההפתעה שהכינו להערב. עכשיו ברור שם לכולם שהפעם "הם עשו את זה". אחרי הכל, איך לא נלך כולנו שבי אתר רמותו של הטיים שחוזר ואומר שהוא איש לא מפלגתי. הנה המסר האובייקטיווי לו חיכינו. כרכות ימידתשדירים נתרגל לדמותו ולאזהרותיו של הטיים (מיל.) בן כפר־ויתקין שמדי פעם אפשר לקרוא כעתונים איך תוא שר במסיכות משירי ארץ־ישראל הטובה והישנה. זו לא תהיה הופעתו היחירה על המסך.

כשמסתיימים התשרירים יש אווירה של מסיבה על הדשא. שביעות־הרצון אינה יודעת גבולות. כולם בגופיה, כתובות־קעקע על זרועותיו, אומר ש"אתמול מאושרים, טופחים אחר לשני על השכם, אומרים כמה הכנסגו להם כהוגן בטלוויזיה. ראיתם איך שמיר חיה היה טוב ואיך המערך נפל בגדול. "טוב, זה ברור. הם פשוט לא מקצועיים", אומר מישהו בתוך האופוריה פעיל לתפוס את תשומת ליבו של מילוא, ללא הצלחת. כשהוא מצלית למצוא מישהו שמוכן להאוין לו, תוא משמיע באוזניו רברי שכח והלל, ואחרייכן עובר כזה. כדרך כלל הלחץ כאן הרכה יותר רציני"). להתלונן – איך יתכן שלא שלתו את שמיר לכנס של העדה הלובית שהתרחש יום קודם. כשבן שיחן רץ רק לעלות על הבמה, להגיד שני משפטים, וללכת. את שיתפרסמו בעיתון יום המחר וידווחו על כנסים יורעת איך זה היה משפיע על האנשים שמז" "אתת ועצרות-עם. אם מעוניינים להשיג מישהו מקומה זו או צורק לגמרי", אני אומרת לו והוא הולך הביתח מרוצה. כל קומה אחרת במצורה, והקו תפוס, משמיעה אחרי־כן שולחים את העתונאים לרבר בטלפון עם

הפעילים בשדרות. הללו אמורים למסור להם מידע על המשפחה שצולמה בתשרירי המערך ולספר להמ שהילוים שלהם ירדו מחארץ ב־73", כשהמערך עוד היה כשלטון, ולא ב־83' כפי שנאמר כתשריר. כשנגטרים גם הטלפונים הללו, כשיאת של שביעות־הרצון, מתכקשים כולם לעזוב את השטח, דלתות הריקט המאלתרות נסגרות והמקום שוב נהפך לשטח סגור. מילוא, נסים, מרידור, כגין וכמובן אנשי המקצוע מתכנסים באחד החררים לישיבת הלילה. להחליט על מדיניות עריכת חומר שכבר צולם ולקבוע דעתו הנחרצת הוא משמיע בעברית צחה לאתת את סדרי העכודה להמשך הלילה זוגות־ווגות צועדים הפעילות המרכזיות של מטה ההסברה: "איך אפשר ראשי מטה ההסברה בשבילי "הכפר". כולם מסתודרים עם כולם. סודיות היא שם המשחק.

ביום רביעי, כשפורסם הברווז העתונאי בדבר האזנות־סתר לכאורה של המערך, היה נדמה לכל אחד מתעניינת הפעילה. במטח הליכור שחנה הוא מגלה מכשיר האזנה. בחרר הישיבות פרקו את התקרה, איש בטחון שמיומנותו בגילוי מכשירי האזנה הוועק לברוק את הטלפונים, בכל פעם מכשיר אחר. "נדמה לי שגיליתי משהו", אומרת אחת המזכירות. איש הכטחון מונק לעברה. מיד בחררו, מתנפל על תעבורה הרבה המחבה לו. הלחצים כאים גם מלמטה, מהפעילים כשמה, שמעהים להמשיך בבדיקות. מי יודע למה הם מסוגלים, שלושת אותה, עוברת על אינספור הורעות טלפוניות, מרפרפת וגם מחברים במטה, שטוענים שחייבים להסיד אה סורשי חשכ"כ. כתורה אחת מצוות ההפקה של הרריו מחלימה וח הוא למשחת בהומורות בשל בקרב אמותי, שבו מנהים מחליטה גם היא להשתתף בהיסטריה "כל פעם גרמה ואחריה עוד ישיבה ואחריהן עוד אחת. ובשש כבר בנוקיאאום. עו ההסברה התתחלתי, למואה על השתחלתי למואה על היא להשתחלתי למואה על השתחלתי לתואה על השתחלתי למואה על השתחלתי להשתחלתי למואה על השתחלתי להשתחלתי למואה על השתחלתי למואה על המואה על המואה על השתחלתי למואה על המואה על השתחלתי למואה על המואה על המו

בקומה ה־13, עם כתובת קעקע

בבוקרו של אותו יום חמישי מרחק שנות אור סמרשאות כמר, המכבית, כני בגין הדן קריתור וביביף המונות מיכרות מן הכתורות הקרימות.

ביום חמישי שעבר בסביבות אחת אחר תצות, באולמן הפירווים של חליכוד בכבר המכביה, חרבוץ כיבי נתניתו כניסה כמו עוק רוא יודע. האיש ממעים לבש חלימה מחויעה שיער חשיבה שלו תח למראה המכובה, היועצים הסיטו את עניבתו פעין לשמאל וחוזר חלילה ועמדו סביבו קמוניימצה.

זהו בידור. גם

ממנו מארגנים את מערך הבחירות. מתברר שהמעלית כאוצר העררים של מלון כפר המכביה שועים ק השניה נתקעה כמה רקות קודם לכן, כשמיכאל דקל בתוכה. כך נותרו הפעילים והאוהדים ואלה שבאו סתם "לראות מה העניינים" עם מעליה תקינה אחת. מאחר שמרובר ב־13 קומות – יש לחץ עצום. מי שלא נרתף ודוחף, קלושים סיכוייו להיכנס.

"בוא הנה, אל תרחוף". "מי רוחף? אני הגעתי לפניר". לפתע מגיע דקל, וכולם מברכים אותו על שהצליח להיחלץ, מנסים לפנות לו דרך. מישהו טוב? וואלה, ממש טוב". ציכור הממתינים מהנהן בהסכמה. בתוך המעלית רנים כצערו האבירי של הגדולה, ומתכוון, כמובן, למעוך. "עשו מעצמם צחוק", מיכאל דקל שויתר על תורן לעלות לטובת אחרים. יש לצוות גם בעייה עם מרואיינים. קשה לום להשי חבל שהג'סטה הזו לא נסלה לידיו לפני השביעיות. אנשים טובים. רובם מעדיפים להופיע כטלוויויה ש

נתניהו ורוני מִילוא, משתרך תור גדול ליד המעלית

היחידה הפועלת במצודת ואב -- בית הליכור, המקום

בקומה ה־13, קומת מטה ההסברה, הרכה פתות שהם משוכצים להופעות בעצרות עם או סתם פודים לחוץ ממה שניתן היה לצפות. ו"וה רק מקרה. מין יום ועכוקים. אין להם ראש לתשרירי הרדיה. מהקומה הזאת "רוחפים" את כל החומר הכתוב, שתלק ממנו מגיע לתיבות הדואר שלנו, חלק נשלח לפי לעיטוקיו הוא תופש אותי ואומר בהתרגשותו לחמש הומנות של פעילים אלה או אחרים, חלק נועד לסייע צריך להפוך את התשדירים למשהו יותר מבה. למסבירי הליכור. שם גם עוברים על כל המודעות פעיל אופייני של המערך. יש דבר כותן המרכזנית לממתין הקלטה של ג'ינגל הליכור שחונר על עצמו עד שמתפנה הקו. מי שמוכרה כימים אלה להשיג את רוני מילוא, למשל, מוכנח לו שאחרי

יומיים יתעורר כאמצע הלילה ויתחיל לשיר את הג'ינגל. לקומה ה־13 מגיעים גם האוחרים שרוצים "אני לא חושב". להשמיע את רעתם על התשרירים של ליל־אמש, או כאלה שמעוניינים להציע קונספציה הסברתית שהם לא מבינים איך לא חשבו עליה קורם, כך מסתוכב כמסררונות אדם כשנות החמישים, סגדלים תנ"כיים, עכשיו מגיע תור הניתוחים. איך היה, מה כראי שייכנס מכנסיים קצרים, וקן לבן. בניגוד לקהל שליר המעלית חברה תעשה לי טובה ואל תחזיר לי כלום, העיש ליום הכא. צריך למצוא תגובות לתשרירי המערך, הוא לא היה מרוצה מהתשרירים של היום הראשון. את שתרד ממני. אתם הבנתם את והז לקחת את יצחק שמיר, נואם מזהיר, ולתת לו לקרוא

"אתה באמת חושב ששמיר הוא נואם מזהירו",

מה את מדברת, אין היום נואם יותר טוב ממנו.

כסכיכות הצהרים מגיעים רוני מילוא ולימור ליכנת והעסק מתחיל לימור מתנשקת עם חברות שעלו במיוחר לראות שאינם יכולים להלהיב את אנשיהם כלי אותו כמאי לי שמישוע עומר מאוורי הדלת ומאוין למה שאנחנו צריך להיות כישיבת הערב בכמר המבביה. למרות לחץ ברס שברי להגיע אל ליבם ואתייכן אל אצרעותים הומן יש אווירה די רגועה, עניינית אמילו. נרכה כאילו של הקולות הצפים, חייבים להיות מתונים, לדם מערכת הבחירות הזו תעבור בשקט. לך חרע שבערב, בהגיון, לשבגע בטוב, לא להבנע למצים ברמלה, יועיקו את המשטרה כגלל מתפרעים ולפרובוקציות של הצח שכנגר שמהליטים בכל מחיר לפוצץ אסיפת-בחירות עם פרס,

טקסט כתוב".

תראי איך תוא מלהיב את הקהל בעצרות".

ואחריכן זת ילדה גם בבית שמש. ושוב גראה בעתונים

הספות המלחין והמעבר דוד קריבושי וכתב חדיו פי רום. לידם יושב אריאל ויינשטיין, על כסג, וכני ממוקם ציור הקלטה משוכלל שטבנאי מריץ עליו הלוך ושוב תשרירים שישורדו כיום המחרת ברדיו, נכיכם של השדרן גדי ליכנה. שלוש פעמים ביום מתנות המפלגות למאזינים מה הן עשו בעבורם ומה ככונהן לעשות בשבילם בעתיד. אלא שמתר מאוד ותבה לצוות המופסד על הרדיו שהמאזינים לא כלינן מעונינים לשמוע מה שיש לוום להביד, ומי פפוע כמקרה טען שוה משעמם. אתרי הגימיקים כל הטלוויזיה עם כל הפעלולים והפידוטכניקה, למי יש

ואז החליטו ויינשטיין והצוות שאיתו לתוש קצת את העסק. ישבו והשבו ודנו בינם לבין עוש שאנשים יואשו אותם, יחכו לדם, כי יידעו שוה ניתה אפשר לצחוק. ואיך מצחיקים: אפשר, למשל, לחקח

"כן, בטח שיש רבר כוה". אומר לי מישח מצווה

הפורה, מבקש להישאר בעילום שב. אתה יבול לתת דוגמות? "תראי, אני לא חקיין תצרמו גם בורנים מוברים?

ואפשר גם לספר כדיחות. כך, למשל, כאש רוצים להתייחט למצב "כור", מספרים כדיתה עם וע על האיש שבכל פעם שחיה פוגש את חברו היה לווה

"אני מבטיח לך", אומר כרשיחי, שער פוף השבוע כולם יחפשו את התשדיורים שלנו.

ויש עוד יוחר אשבועיים

הרבה לחצים מופעלים על חברי מסה ההמדה של הליכור להקשיח את הקו נגד המערך להוח עליהם כסאת, להתקיף ולהשמיץ את פרס, להחיד אה

אז תרעו לכם שמה שראיתם עד ענקיי בטלווויה וה עדיין במסגרת אותו קו ונוחום על למעלה משבועיים עד הנחירות

UEPho IIII

אח ווצח להצבע רצ. אבל תושש להחליש את המערך ולחזק את הליכוד. המש אין לך מה לחשוש. מערכת חברוירות היא לא מערכה בין מפלגות, חיא שום בין נושים. את חממשלה חבאת לא ירכיב ראש המפלנה חגדולה ביותר, אמראש חנוש הנדול ביותר. סיעת רצ תמליץ לנשיא לחטיל על שמעון פרס לוכנ את הממשלח. לצורך זה, המנדטים של רצ מובטחים לו. כן, הפעם אין צורך בייבכל זאת מערך", ואין סיבח להתפשר על ייחרע

שו ההדמנות שלך להכנים את תמועמד חתשיעי וחעשירי של רצ לכנסת,

במקום לחכנים את המועמד הארבעים ומשהו של המערך. זאת גם ההזדמנות שלך לחכניס שני שרים של רצ לממשלח. אולי אפילו שמעון פרס מעוניין יותר במועמדינו ופחות בכמה ממועמדיו, כי בעזרתנו - כשותף קואליציוני - הוא ישתחרר מחשמירה האישית חלוחצת של יצחק רבין וניצי המערך, ויתקדם איתנו לקראת שלום.

הפעם אתח יכול להצביע בלב שלם ובמצפון נקי בעד כל מח שאתח מאמין, ובעד מי שמעורר בך אמון, מבלי לפגוע כחוא־זה בסיכוייו של שמעון פרס לחיות ראש הממשלה חבא.

מלו, טלו 1847סלו, 05-661560. סגיף תל־אביב, טלו 276939, 276939 ורושלים, טלו 185-249185. חיפה, טלו 64-241686. באר־שבע, טלו 180-72180.

הבינלאומי מציע לך תשואה הבינלאומי מציע לך תוכניות הבינלאומי מציע לך תוכנית חסכון חסכון צמודות לדולר בריבית "ברירה" עוז חלר מדד, במבצע שנתית העולה ב־1.625% על "אוצר משופר" הנותן לך ריבית הריבית הנקבעת ע"י האוצר. שנתית צמודה עד 3.25% במסלול צמוד מדד ו־1.625%

חבית לשנה מעל לריבית הנקבעת ע"י האוצר במסלול צמוד דולר.

הבינלאומי מציע לך יפקים משופר" להשקעות משבע ועדו חודשים הנותנות לך עד 106% מריבית המכרז הנקבעת ע"י בון ישראל, ומבסיתה לן חמ מינימלית גבוהה. רבית של שח

בבינלאומי יש פתונות לבנקאיות כבר מהיונו

מחפש

פתרון

לטוות

ארוך

מחפש

פתרון להכנסה

שוטפת

הבינלאומי מציע לך השקעה הבינלאומי מציע לך הכנסה הבינלאומי יאפשר לך השקעה

אתה יכול להרוויח מפדיון המניות הבנקאיות עם"סל" האפשרויות – של הבינלאומי.

תנק הבינלאומי הראשון. יוצא מהכלל.

פרטים נוספים והצעות נוספות בסניפי הבנק הבינלאומי הראשון, בסניפי בנק פועלי אגודת ישראל ובמוקד מידע טלפוני: 03-636281, 03-636281 בימים א' ה' בשעות 9.00-18.00.

מחפש

פתרון

עוד לפני

חבינלאומי מציע לך הלוואה ללא

ריבית עד ליום הפדיון במכצע

"אוצר משופר" והלוואה בריבית

מופחתת לאפיקי השקעה

מחפש

פתרון

שוטפת צמודה לדולר או למדד, בניירות ערר בעמלה מופחתת

לפי בחירתר, או הכנסה שוטפת ורכישת קרנות נאמנות בשעור

בניירות

רותי נבווגעורת האל

ברדיו עוד משמיטים לפעמים את "חשמו זורם בכפות ידיך ולהישים נוספים שזיכו בשנות ה־70' את כוכבת "אל תקרא לי שחור" בפופולריות עוד קיים, אלא שהקול הצלול מתנגן כיום בפני נשים בלבד, מניו־יורק ועד אוסטרליה, לא בלי ברכה צמודה מהרבי מלובאביץ'. דותי נבון־זמורה, חוזרת בתשובה, נשואה ואם לשני בנים, שואפת לחזור יום אחד עם משפחתה לישראל. עד שזה יקרה היא חיה בפלורירה ומצהירה שהיא שלווה ומאושרת. חשיפה.

אדירה. הזמר יוני נמרי, פעם בעלה, אמר עליה שהיא ומרת הרוק הטובה ביותר שקמה בארץ ושאל "היכן הכישרון שלה התפספס". הכשרון

> בתבה וצילמה סמדר שיר-סידי (מינטוטה, ארה"ב)

רותי נכון בעת הראיון

פרידמן כ"בית תנת"

בסנט-פול, מינסוטה,

לשם באת ללמוד

ולרוופיע בפני נשות

תקחילה חיהודית

בארח"ב, משמאל, ובמרכן – עם הרב מניס

א עוד מכנסיים צמודים ומחשופים נדיבים. היום היא עולה לכמה בשמלה לבנה שמסתי רה גיורה חמוכה ופיאה נוכרית מתולתלת שמכסה על השיער הטבעי. לא עוד "בין ואצבעות", "חשמל זורם בכמות ידיך", ושירי צבה להסים בקולה הצלול, הגבוה התוק היא שרה מקרמת בדגלוזי היישי שיוד כיכד. בפתח האולם בו היא מקרמת בדגלוזי היישי שיוד כיכדי לחזור אכל שם הכירה את יוני נמרי, מפקר הלהקה, שמיר "בדי לחזור אכל שם הכירה את יוני נמרי, מפקר הלהקה, שמיר "בדי לחזור אכל שם הכירה את יוני נמרי, מפקר הלהקה, שמיר "בדי לחזור אכל שם הכירה את יוני נמרי, מפקר הלהקה, שמיר "בדי לחזור אבים השלם היישים למורה", לספור הייה, שדות איתה, ובהדרן אף מממטות לבמה

מעם – אינה בשינה עכשיה, ובעברית את פעם – אינה בורובה ביים מחוים בשינה שלי, אכל לא חלמתי על פרסומת ותהילה". כלהקת השינה שתי האתרונות – הללוקה "בשביל מהו" היא מתריסת שואלת בשיחת טלפון שלי, אכל לא חלמתי על פרסומת ותהילה". כלהקת לפלם הללוקה, ישידו כולם". בפתח האולם בו היא מוקדמת צלצלתי אליה ביום שבו נתנה בחיבת הדואר פיקור ההדוכה היתה חברה מן השורה, לא כוכבת, מת השקם השקם הכניסה לגברים אסורה, שקי הומנה לפושע שיוו ב בינ היותי ועם לאחר השיחרור מצה"ל היה לבעלה. כשיצאה לשוק בל התומהה – פסנתר, גיטרה ותופים – מאויישת ולרוש בעבר שליז כדי לחזור ולרכל עם מי הייתי ועם לאחר השיחרור מצה"ל היה לבעלה. כשיצאה לשוק ליקי נגניות, והקהל – נשים כלבד. הן מאזינות מי לא היתי ולמה וכמה האירי.

> מושרת למאדינות – ועל פי בקשתו גם תותמת את המנקם, רושמת "בסדר" בראש הדף ובחצי קול מוסיפה, את מצעדי הפומונים. ושפע בשיות שייבנה בית המקדש במתדה בימינו". רותי נבון, זמרה הרוק של ישראל בשנות ה־70, א תרצו "ריפה של אז", היא כיום רותי נבון ומורה,

חוזרת בתשובה, אשתו של יוסי, אמא של שי וליאור, חיה בפלורידה, שלווה ומאושרת. לסנסיפול, מינסוטה, הביעה בסוף קיץ זה להופיע בקונצרט שאורגן על ירי נשות חב"ד המקומיות, ובעיקר כדי ללמוד יהרות כיבית חנה", ישיכת הנשים של חב"ר בעיר.

ורותי של היום - שונה כליכך מרותי שהיכרתי "אנתנו רוצים משיח עכשיו", ובעברית את - פעס – אינה מתלהבת, בלשון המעסה, מראיון עתונאי. - צבאית "בי אני אוהבת לשיר, חסיד אהכתי, זו הנשמה

פרירמן, המנהיג הרוחני של הישיבה שאת דבריו היא מההימה בקולה ההופעתת. היא היתה ומרת פופולרית, תנעלת, אולי יוכל המאמר הזה להביל נפש אחת..... ברריו הישראלי עוד מנגנים לפעמים את "על

חומותיך ירושלים", "גשם בעיתו" ולהיטים נוספים שזיכו אותה לפני שנים בפופולריות אדירה. לעתים מעירים שדרנים: "רותי נבון, זמרת טובה, מעניין איפה היא היום". הומר יוני נמרי, בעלה הראשון, אמר לפני זמן מה שהיא זמרת הרוק הטובה ביותר שקמה אי פעם בארץ, וכמו רבים אחרים הוסיף: "אני לא יורע היכן הכישרון שלה התפספס".

אבל זו, בריוק, הטעות. הכשרון לא התפספס ולא נגמר. הקול הנהרך, אותו היא מגדירה עכשיו כ"ברכה שהעניק לה האל", מרשים זבונר אף יותר מכעבר, אך מופנה כיום לאפיקים שונים. לפני כשבע שנים, בשלבים מתקרמים של תהליך קבלת עול מצוות, קטעה רותי קריירה משגשגת, שברה הוזים, ניתקה מגע, נעלמה ונאלמה. התנורה מהופעות ולדבריה – בזכות החיים החרשים טנפתחו בפניה – גם לא חשה בחסרון השירה. את הקריירה החלה לחרש, לאט ועל אש קטנה, כשגרלו שני הכנים, וכיום היא מופיעה בקהילות יהודיות בכל רחבי ארה"ב וגם באוסטרליה הרחוקה, מביאה מסר מוסיקלי־רוחני אישי לנשים דתיות וחילוניות ולפני כל קונצרט חשוב מכקשת את ברכת הרבי מלוכאביץ'. הוא גם נתן ברכתו לקלטת הטריה שלה – תשעה שירים, בעברית ובאנגלית, שקטים בצד קיצכיים, שהוקלטו בניוייורק בעיבודים חרשניים של ירון גרשובסקי. על גב הקלטת נכתב באנגלית, באותיות של קירוש לכנה: "קלטת וו מיוערת לנשים בלכר. נא לא לנגנה כשבתות וכיוס

כביתה, במיאמי ביץ', אין לח אף עותק מהתקליט אריך הנגן שהוציאה כומנו כארץ. רק הקלטות ספורות מהלהיטים של אז שמורות ברשותה והיא לא מרבה להאוין להן.

מה את מרגישה היום, כשאת מתפנה להקשים

"הניגונים יפים", אומרת רותי, "הלחנים יפים". לא התמלילים, לא האווירה. מתפתלת בכל פעם שאני מנסה לגעת בעכר, מתחמקת, מחקת. רוצה להתרכו בהווה בלבר, להפנות את המכט קדימה.

החשיבות היחידה של העבר, היא אומרת, נעוצה באפשרות ללמוד ממנו על טעויות שנעשו, ומוסיפה שהיו לה שגיאות רכות. גם השלכ ההוא, כשתתמה חווה עם חברת התקליטים "פולירור" וההצלחה האמריקנית היתה כמעט בהישג יד, היה מישגה. "תורה לאל שהעניין ירד מהפרק. ראיתי את השואה מתקרכת. אילו, חס וחלילה, זה היה מתגשם – הייתי אבודה".

אכל אי אפשר בלי מעט היסטוריה, אני מתעקשת, ורותי (37) מרפרפת עליה בקצרה, בטון יבש, כאילו כדי לצאת ידי חובה. היא נולרה בחיסח לאם ייקית ואב ממוצא ספרדי (בהופעות, בקריצה שוכבה, היא מציגה עצמה כ"מיווג גלויות: מהמותניים ומעלה ספרדיה, ומהמותניים ומטה - אשכנויה"). טבה היה חון ראשי בחיפה והכית לא היה דתי אלא "מסורתי, עם יסודות חזקים כשורשים היהודיים".

בגלל עכורת האב שכיהן כשגריר ישראל במדינות דבות וכיום בתאילנר), ידעה רותי מגיל שלוש חיי נדודים: אירופה, קפריסין, אפריקה, הנדו. במקומות מסויימים למרה בבתי־ספר יהודיים. באחרים למרה במסגרות נוצריות, וכתשילת הכושר עמרה על זכותה לפרוש מהשורה.

לצה"ל הגיעה מטרילנקה, וביקשה לשרת בלהקה האורחי הומנה להשתתף כמופע " אל מקרא לי שחור" לא בקלות היא מורצה. מתייעצת עם הרב מנים ופרצה לתודעת הקהל בסערה, מפציצה בלהיטים, הרבי מלובאביץ נתן כרכתו לקונצרט – היא שותה כצמא. כשאני שולפת עט וויא נושלת מידי את מצליחה וגערצת, חרשה את הארץ בהושעות וכבשה

כמדברת אל עצמה: "מי יודעו אולי בכל זאת תצמח : אך כיום, כשהרב פרידמן שואל אותה מה בריוק הוכיל אותה לחיק היהרות – הצורך להתרחק מחרע או (המשך בעמוד הבא)

29 ชเฉยฉเช

(חמשך מחעמוד חקודם) הצורך להתקרב לטוב – אומרתי רותי: "שַניהם, לא אהכתי מה שעשיתי. רציתי לשיר, נהניתי לשיר, אבל הרגשתי כמו מכונה לייצור להיטים, נרחפת על ידי מפיקים, נשחקת בין גלגליו של עולם קר, מנוכר מסחרי. פוטטרים שלי הציפו את הרחובות, ברדיו לא הפסיקו לשדר אותי ושמחתי עם ההישגים, אולם זה היה סיפוק רגעי. אפילו אחרי הופעה טונה, אחרי פנישה עם מעריצים, הרגשתי ריקנות. מחיאות הכפיים, ההצלחה וכל מה שנלווה אליה נתנו לנשמה שלי גורנישט". והיא מוסיפה: "או בער בי הצורך להתנתק, להתרחק. מאוחר יותר, כאשר נציגי לובאביץ' נכנסו לתמונה, בעור הצורך להתקרב'.

הצלחה, אומרת רותי, תכעה מחיר יקר שבא גם על חשכון חיי הנישואים. "זו היתה ריצה בלתייפוסקת, בכל שעות היממה, מאולפן טלוויזיה לאולפן הקלטה, מראיון למועדון, האגו. בשמים והראש בעננים, וכקלחת המחפת הואת למי יש זמן לבעל, למשפחה: לא יכולתי לשים רגש מספיק רציני על החיים הטרטיים שלי, על הנישואים". על יוני נמרי, מַמנו נסרדה אחרי שַלוש שנים,

אומרת רותי: "היתה לי הורמנות נהדרת למצוא אושר. יוני הוא בחור מקסים. אנחנו עדיין חברים טובים. לא מתראים, אך משדרים אנרגיות חיוביות זה לזו. לא התגרשנו ב'כרוגו'. או זה לא הסתרר, מכל מיני סיבות. נרמה לי שלו זה היה קורה כיום אולי היו לי סיכויים לשמור על הנישואים, גם בזכות הכוחות שמעניקה לי

התפרים. אבל נחרטות כך צלקות לארדווקא גופגיות. מאז ומתמיד האמנתי שיש בורא עולם. נדמה לי שחילוניים רבים מאמינים בכך. מכחינה זו, התאונה היתה בשבילי מיפנה. אנחנו עם אתר והחברל הוא שיש

Biggain 30

האמונה וגם בזכות נסיון החיים. שנינו היינו או צעירים ותמימים ולא ידענו להתגבר על משכרים. ואני מודה לאלוהים שהעניק לי הומנות שנייה ושלח לי את יוסי. כיום אני יודעת שמשברים בחיי נישואים לא נועדו להרוס את הקשר, אלא כרי לחשל אותו ולחוק את החיים המשותפים".

במהלך ההופעה, בקול חנוק ועיניים דומעות, מספרת רותי לנשים האמריקניות על התאונת – "ה'פליק' הראשון שקיבלתי, הפעם הראשונה בה שוכנעתי שבורא עולם מכוון את העולם ומושך בחוטים". זה הית במסגרת מסטיוואל הומר 74" שנערך, במשך שכוע, במקומות שונים ברחכי הארץ. היא שרח את "נצח ישראל לא ישקר" בליווי שלישייה נשית "שוקולר מגטה מסטיק" וזוכרים את הימים כהם יררנה ארזי היתה צלע משלישייה?) ושלישייה גכרית, "אף, אוזן וגרון", ממנת צמחת אחרי־כן להקת "הכל עובר חביבי". רותי סיימה הופעה בתל־אביב ונסעה להופעת הצות במוערון בחיפה. בצומת אביר, ליד כפר־סבא, כאה מול המכונית שנסעה בה מכונית פרינץ בה נהג חייל ולצידו חברתו, כנת עשרים. הפרינץ לא עצרה בתמרור. המכונית שחסיעה את רותי נכנסה לתוכה, "ואני זוכרת את השוטר שניגש למיטה שלי, כחרר המיון, לגבות עדות. שאלתי אותו מה עם הכחורה. ראיתי אותה שוכבת על הכביש. הוא הניד ראשו לשלילה. היא נפטרה. באותה מירה, זה יכול היה להיות הסוף שלי". בעת ההתנגשות הוטח ראשה בשמשה הקרמית והיא יצאה מהתאונה עם זעזוע מח קל, פגיעות כשיניים, בעין השמאלית וכטנטר.

"תורת לאל – העור החלים. לא רואים את

יוני גמרי (מימין), בעלה הראשון של וותי נבון ודויד קריבושי, החבר

חיים פשוטים ומאושרים על פי מצוות השם, הגשפטען של קריירה".

> רותי נבון כ"בית חנת" במינטוטרו (שמאל מרכו). ובצילומים משנות ה־70: עם נירוז רבינוביץ ויזותר

תומעה (למטה). מאמינים חשומרים מצוות, ויש מאמינים שאינם

מעריפה לדלג – חמש שנים עם המוסיקאי רויד קריבושי, הטיבה העיקרית לכך שנשארה בגיו־יורק. עור תרמו להחלטה, היא מספרת, מישקעים שהותירה בת מלחמת יום הכיפורים בה איכרה חברים רבים. ותיו הגירושים מיוני, היתה התאונה, היה רצון לפתוח דף חדש, נקי. "זה חיה סימן משמיים", היא אומרת כיום. דויד האמין בה, רחף אותה ובעיר הגדולה היה לה שפע הודמנויות לעבוד על עצמה, להתקדם. למדה משחק, למדה פיתוח קול אצל ג'רי רסאק – "מורה מעולה, ממש עיצב לי את הקול ואת החופעה בפני קתל" -ועם דויד נסעה ככל רחבי ארה"ב והופיעה בקונצרטינו

בשרון הרדיו אשר לו היא מאזינה מרי כוקר. "שירים

בכית אותה חברה התארתו גם רבנים ורבניות שלימרו פילוטופיה יתודית והלכות, יוהבית הזה נהפן למקום המפלט ושמחת תחיים שלי. היא היתה לי כמי אתות. היום היא אם לארבעה, מלמויה בשכונה שע" חסר בירושלים. הייתי בורות אליה כדי לשפוע קרוש ולשבת ליד שולחן עם נרות וחלות. ככל שות עמשי כלימודים התמעם הרצון שלי להופיע בימי שישי הצורך לשום כשבת נחמך לעינוי, כבר ידעתי שוח לא

וההפקה הוקפאה. המנהל, שעבר לחברת התקליפים

"וורנר ברדום" בלוס־אנבלם, הפציר בה לעבור איתו

למובטלת הצשרפה למופע "אל תדרבו על עבף הנען"

שהעלו בברודווי רן אלירן, רכקה רו, חצן נולדבלם

וריקי גל. הצגה צינית, וויא אומרת, שקיבלה כיסוחה

נהררות על האיכות הקולית והבימתית אולם לא

להתקרב לחסידי לובאביץ, רותי ביקרה אצלה בער

נחן (שמאל רחוק) ובעת

שומרים. כשיבוא המשיח, כולנו נשמור מצוות". התאונה, בעיניה, היא ציון דרך שנרם לה לשאוף לסוג חיים שונה. אולם תחילה עריין נשארה בקלחת, בביזנס. לא ירעה איך לצאת. ואז החמנה, כרוברת אנגלית שוטפת, לארה"ב, כדי לסייע במסע יחסי חציבור של פסטיוואל הזמר החסידי. "לא שרתי בתחרות עצמה, אלא הסתוכבתי בין תחנות רדיו וטלוויזיה וסיפרתי על המופע. הייתי אמורה לחזור ארצה אחרי ארבעה שבועות, כשהמופע הסתיים, אבל נשארתי בניריורק. למה לא הזרתיז כי היכרתי את

כאן מתחיל בחייה פרק ב' שגם עליו היתה לפני קהילות יהודיות.

כזכות השאיפות והמרפקים של דויר נוצר קשר עם חברת התקליטים "פולירור" שהתתימה אותה לחוצאת תקליט אריך נגן. כשלב ראשון הקליטה אבל רותי אמרה לעצמהו סטופו כדי לא להיהפן ארכעה שירים, אתר מתם פרי עטו של רוני בראון וכיום, האיש העומד מאחורי ריטה), על נערה המאוהבת

יפים", מעירה רותי, מנסה לומום ומחייכת במבוכה האריכה חיים. אולי, חושבת רותי, היא היתה יותר סרי כגלותת שככר שכמה את חרה וארסית. החבורה הישראלית סביב המופע היתה המלים. "דויד כל הזמן דחף מגובשת. אחת הישראליות, בעלת בוטיק, החלה או אותינינעשה את זהו תהיי סופריסטאר'. אבל כבר או שבת ו"נתפסתי", היא מספרת. "נתפסתי חוק. פרנ הרגשתי שאני בורג קשן שבת שם היה בעיני הדבר הכי מרליק בעולם". בתעשיה גרולה שכל מעייניה בכסף וברווחים. שאני מתקרבת לעבר תהום". "נס", היא אומרת על מה

שארע אחרי־כן, על החלום שהתנפץ, מנהל 'פולידור" התפטר בריוק כאשר התקליטון שלה עמר לצאת לשוק.

מה, שאני לא אמורה לעשות את זה. תקופה פוייצה ניסיחי להתחמק מהוצרה, לתלות את האשם מאדעים שקבעו לי הופעות, עד שיום אחד אמרתי לעמה זה המוף" – וזה באמת נגמר. כשנקבעו לי משת למוצאי שבת ביקשתי שישלתו לי כרטיט סיפו ליום שישי ואוכל כשר למלון – וקיבלתי. מי שאמ רצה שאומיע כיבד את דרישותי ואפילו אמר "מ הכבוד. גם זמרת וגם שומרת שבת'. הופעות שענע לשישי בערב, ביטלתיר.

שי הורטת את הקריירה שלי, איך לא תבל לי על נישרון שמתכובו. הקרוש כדוך הוא מעמיד אותנו לת היה לי קשה להתמודר עם הלמצים, אבל גיליתי שם כאמת רוצים לשמור שבת – גם משמים עוזרים.

'הרגשתי שאני בורג קטן נתעשייה גדולה שבל מעייניה בכסף וברווחים. שאני מתקרבת לעבר תהום".

ואם נועדתי לשיר, אוכל להמשיך לעשות זאת הספיקו להגיע לחתונה. אמא שלו באה. עשרה ימים במסגרות מסויימות בהתאם לגבולות ולמיגבלות לפני החתונה חרלנו להתראות ונפגשנו שוב, מתחת שמכתיבה לי ההלכה. זה לא קל, אבל זה גם לא

בלת־אפשרי". "כתכתי אליו, בעברית. סיפרתי לו על מצבי הנוכחי ועל עברי וביקשתי ממנו ברכה – שאצליה ללכת לבנות בית יהודי כשר, עם אור ושמחה, להביא ילד בדרך הגכונה. קיבלתי תשובה. מכתב מודפס, לעולם, לנהל חיים פשוטים ומאושרים על פי מצוות בתתימתו, וכאשר נערכה בניו־יורק התוועדות גדולה השם, בלי כל הגשפטען של קריירה, עם מישהו שמכיר לבנות ישראל, הלכתי לשם, עם תכרה בהתחלה הוא אותי כמו שאני, שמקכל אותי, שרואג ואוהב ומתחשב. דיבר באידיש ולא הבנו, אכל רק לראות אותו היה דבר זה הכל. ווה המון. לא צריך יותר מוה". גדול. אחר כך קיבלנו תרגום באוזניות ובסוף עמרתי עם כל הגשים האתרות, בשורה, לקבל ברכה לחיזוק, והוא נתן לי. כל אדם שכא לבית שלו, כיום ראשון בעשר בבוקר, יכול לקבל ממנו ברכה, שכאה בלוויית שטר של דולר. הרגשתי שאני נכנסת לעידן חדש בחיי ההלכה, הדינים ותורת ישראל".

זמן לא רב אתרייבן הגיעה רותי לביקור כארץ כשומרת מצוות. "הורי התקשו להבין מה השתנה בי יותר חשובה". ולמה אני כל־כך מחמירה עם עצמי, אכל ברגע שהסכרתי – הכשירה אמי את המטכה, כדי שאוכל בישראל שבה ניסה או הזוג זמורה להשתלב. "גרנו לאכול בביתה". בשובה לניריורק, לדירה משותפת עם ארבעה חודשים בירושלים בדירה שכורה, ושישה דויד, גרם אורה החיים החדש לפרידות זמניות. לוכותו הודשים בחיפה, בכית חמותי. יוסי ניסה לעכוד עם היא זוספת כיום את העובדה שלא עמד בדרכה. הוא אחיו. רצינו מאור להישאר בארץ, אכל לא הצלחנו לא התחייב לקבל על עצמו עול מצוות, אבל הנטיח למצוא את מקומנו. מכחינה דתית נפלנו בין הכסאות. לה "לחיות עם זה" ואף לערוך קירוש בערב שבת ולא בעיני חרדים כירושלים היינו פחות מדי דתיים, ובעיני לערבב בין מערכת הסכו"ם הבשרית לחלבית במטכה חילוניים בחיפה – יותר מדי דתיים. חסרה לנו

שהכשירו בשבילה אנשי חב"ד. אם כל כך חשוב היה לך ביהרות, תמיכה חכרתית". להקסיר בכל מצוה, קלה

מיוערים. שאני לא הזיווג שלו ואיש משעתה, כלי ג'וסים בראש". ושהוא לא הזיווג שלי. שכל להינשא".

כמו שאומרים, עם מכשירי ורווקא אז, כשנרמה היה היו עודש לישיכה". שמוף־מוף הגיעה אל המנוחה

והנחלה וגם תוכל לחדש את הקריירה – רותי עזכה וגם התנסות ראשונה בהופעה לפני נשים כלכד. אלונה הכל וחזרה לארה"ב. שם, כמהלך הופעות במיאמי, טוראל – "מוסיקאית מעולה ונשמה טוכה" – ישכה פגשה את יוסי זמורה, מתופף בלהקת ג'ז שכל חבריה מאחורי הפסגתר וניצחה על התומורת. המיפגש ישראלים. "מצחיק", היא אומרת, "הרקע שלנו כל כך המחודש עם הרמקול, ההתרגשות והצלחת המופע דומה. הוא יליד הקריות ואני מהכרמל ונפגשתי עם הותירו אותה עם טעם של עור. החליטה לחכות עד הלהקה שלו בכל פעם שהנעתי למיאמי, ופטפטנו, שליאור, בנה השני, יהיה בן שלוש ויחחיל ללמור אבל לא התחלנו ממש לדבר".

שוב בניריורק, לאחר הפגישה המחורשת עם התחילה לצאת להופעות. יוסי, פנתה לאתר הרבנים. "ירעתי שיהיה לזה סיכוי יעץ לי לחזור לפיאמי ולהיפגש איתו, אכל לא בגללי. שהוא חייב לעשות את זה מתוך רצון, כגלל שוה מה שהוא מרגיש".

יוסי התחיל ללמה, רותי פנתח לרבנית שתכין אותה לקראת חיי נישואין על פי ההלכה וחודשיים לאחר מכן, ב־1981, הם נישאו - "בתופה קטנה במיאמי, בבית־כנסת אשכנוי עם רב ספרדי. חורי לא

לתופה".

כשנישאן היה ברור לשניהם שהם מקפירים על את החיווק העניק לה אז הרבי מלובאניץ'. שבת, כשרות וטהרת המשפחה. מצוות נוספות הכניסו לאורה חייהם עם הזמן, במשותף. "זה היה החלום שלי.

כלה טריה ומאושרת היא לא חשה בחסרון ההופעות. "למי ככלל היה ראש לזה? התחתנו אחרי היכרות בת חודשיים. רק אחרי החתונה התחלנו לחיות ביחד, ללמוד האחר את ולא עניין אותי איזה השפעות יהיו לכך על הקריירה - השניה, וזה היה ירח רבש ארוך". כאשר גולד שי, בנם שלי. הדבר היחיר שהיה חשוב לי הוא לחיות על פי הבכור, רותי הניקה וחיתלה וגידלה אותו ללא מטפלות. כל עולמה היה אז הבית והתינוק. "אפילו לא חשבתי על שירה. הייתי עסוקה ביצירה אחרת, הרבה

ליאור, בנם השני, נולר שנה וחצי לאחר מכן, האווירה הרוחנית שמצאנו כמיאמי. שיעורים שכועיים

את השיבה למיאמי היא מגדירה כ"רצון שמים", בקמורה, איך המשכת לחיות אכל מאמינה שכיום מן הימים המשפחה עוד תשוב עם גבר ללא חוסשה לישראל. בעת ההופעה כמינסוטה, אוכ, כשנשאלה על ידי אחת הנשים מרוע אינה חיה בארץ, סיפרה ישאלה מובה", אומרת למאוינות שהיא ובעלה דווקא ניסו להיקלט, והוסיפה רותי ואחרייכן משפילה מכטה. שמקומה של האשה לצר הבעל, במקום שכו מוצא "השנחה משמיים", היא משיבה הבעל פרנסה. יוסי (40) נטש את המוסיקה וכיום הוא ומצביעה לעבר התיקרה. "מי סוכן ביטוח ויועץ להשקעות בפלורירה, "מצליח", היא שמעלינו ידע שאנחנו לא מספרת בשבחו, "ומה שחשוב יותר – הוא איש בית

במהלך שהותה כארץ לא ניסתה רותי לתרש את אתר מאיתנו מיועד למישהו הקריירה, והופיעה רק פעם אתת – במופע שאורגן על אתר. לכן הוא מגע מאיתנו ידי ישיבת "מתנה ישראל" בבנייני האומה בירושלים. 3000 נשים גרשו את האולם "וזה נס מהקב"ה", היא בטרם נפרדו, החליטו היא מספרת. "כמעט שלא היתה למופע שום פירסומת. ורויד לחזור ארצה. עשו עליה, ובצהרי היום המיוער עוד היו מאות כרטיסים בקופה. בערב כבר היה האולם מלא מפה לפה ונשים נאלצו חשמל וציור ביתי שהביאו לשכת על המדרגות. או זה לא נס משמים? לא אני, לרירה של דויר בשיבון בכלי. רותי, הכיאה את אלפי הנשים לאולם. הקכ"ה הכיא נחנו לעצמם עוד צ'אנס. אותן הקכ"ה גרם לערב הזה להצליח כי כל ההכנסות

לרותי היתה זו שיכה לכמה לאחר הפסקה ארוכה בחרר. רס כאשר שני הבנים נכנסו למסגרת לימודים

בשלכ הזה של השיחה היא מכקשת ממני להפנות רק אם הכל יתנהל בדרך הנכונה. סיפרתי לרב את כל השאלות אל הרב מנים פרירמן כי היא, שהיכרתי בתור כזה וכזה, ושאלתי מה לעשות. הוא לדבריה, אינה מוסמכת לענות, זעור יש לה הרכה לפשים כנסיתות. אנחני במלחמה אין סופית בין מוב ביחירות. התנוררתי שם אצל חברים, נפנשנו במקומות וקוקה לברכה היא פונה אל ה"משפיע" במקום מגוריה ציבוריים – מסערה, לובי של בית־מלון. שוחחנו על (נציגו המקומי של הרכי מלובאכיץ), ולא עושה שום הבל. יוסי, כמוני, מבית חילוני, אבל מסורתי. הוריו, צער ללא אישור וברכה לחיווק. הרב פרירמן, איש ממוצא ספררי, הם מלח הארץ. לפני שהחלטנו אשכולות שיותר מששת אלפים נשים נהרו ל"בית להתחתן הסכרתי לו שאסור לו לשנות את אורח חייו חנה" שבסנט־פול כרי לשמוע מפיו הרצאות, תומך כה. "התורה איגה מחלקת רשיונות והיתרים", הוא מסביר, "אכל מותר לאישה לעסוק בתחומים שונים

של אמנות, בגבולות הצניעות. לאישה דתית קל יותר להיות מערת או ציירת מאשר רקדנית. עם זאת, יש לא מעט נשים חרדיות שהן זמרות, והכעיה שלהן היא

CONTRACTOR OF THE PROPERTY OF

(המשך בעמוד 52)

31 HIDEDIO

מנסיוני למדתי שרופא טוב זוופא שאדוב בני אדם

ד"ר רם ישי

רמואה בצרמת עלה ב־1955, שנים

רבות וזית רופא משפחה בנגב

באתיברסיטת הרווארד, ארה"ב

אתיקה הפואית ותרומת חיהדות

מרצה באוניברסיטת ת"א על

החסתדרות הרטאית בישראל.

התמחה במינחל רפואי

לרפוארו. מין 197 - ינ"ר

ושון אנ ליגן סב ליג

ור ברמת אפעל.

ני רופא כללי, אף פעם לא רציתי להצטמצם בתדאים רפואי אחר. אינני רואת את הרפואה כמקצוע שצריך לקחת את כל ומגך ולמנוע ממך התענינות או פעולה בתחומים אחרים. אגי מתעניין בנושאים רבים. אין לי הובי אחרן אנשים בעלי ואני מתרכזים ומשתעבדים לו ואין הבדל בין זה

25 שנה היינו באשל הבשיא וידענו שהאלף ביין של חיים במקום כזה הוא למצוא סיפוק במה שאתה עושה ולחיות פוזרת תלוי במה ששרה עכשיו אנתנו גרים ברמת אפעל, אבל איננו חיים אתרת מאשר באשל הנשיא או בשארים. ממשיכים לחיות כשו שאנחנו חושבים לנכון.

קורם כל חיי משפחה, המשפחה המצומצמת והמורחבת, לאכי היו 8 ילדים ולמעלה מ־70 נכרים ונינים. מוכיחם גרים בדרום הארץ, ואני לא נותסתי ולא התנתקתי מהשבט, ולא מגילת, מושב שראיתי אותו בחותוליו ובשיגשוגו וגדלתי איתה אני מרגיש אספסה: עכשיר, המינימום זה לעכוד בגינה ונגרות. אני אחב את זה. פעילות פיזית ללא מטרה רק ברי לשמור על כושר, נראית לה מיותרת ,למשת וש לי לשמוך על כושר, נראות לי מיותרת, למשת וש לי
ביתימאקן האף עושה מסגרות לתפנות החפים, כל
מעין רבוים, יה ביף עצום לשות תופי ולנטות לעשת
מעין רבוים, יה ביף עצום לשות תופי ולנטות לעשת
מעין רבוים שאתה דונה, ולפעמים תחוצאה שונה
מעוד מה שאתה דונה, ולפעמים תחוצאה שונה
מעוד העלביי, וגם השתעה היא דכר טוב
חביר אני מתפיא כשאנשים יודעים בריוק מה
בילוי אני משני מבלה כל זמן שאני פושה
מו אורים ושני מבלה כל זמן שאני פושה
לי הישטים בכל מו שאני ושושה אין לי עשרה
לי הישטים בכל מו שאני ושושה אין לי עשרה
לי הישטים בכל מו שאני ולמור כל הומן, לשמיע
לעוביטים, אנחנו לא יוצאים הרכה משום מה כוריא

יש יותר דותי לצאת ולראות דברום יש לגו חברים והרכה מכרים בעלי מקצועות שונים הברים והרכה מכרים בעלי מקצועות שונים העיה ברחתי מירודות עם רושאים שמדברים כק על רשיה לשעמים הולכים להצגה או טרט. כאשר לטלחייון כבר נאמר שג'נטלמן וווא אדם שלא מקצח גרעינים נשיא ווהסחדרות חופואית חעולמית אבל יורק, כדי שלא יחשבו אותו למנוב.. או פה וש אני רואה כלש, שמריה, סרם ישן בזמנו אהבתי את ניקוי ראש". סדרות לא מושכות אותי נולד בטונים לפני 57 שנה, למד שמקרינים יותר מדי ספורט

אני ישן מעם מאוד וקורא חובה כשעה כחם מוקרשת לקריאה "רפואית", ספרים ובתבייעה חרבה עתונים כמו ישיום אקונו אקסטרס" וכרומה. בעברית אני קורא מעם: בעים ספרום שבתי ממלוצה עליהם כאנגלית פלית קלאסיקה ומרי פעם בלש. עיקר העריאה בצופויי מיקשן תוךשיקשן התרכות הצרסתית, עליה ברלתיו הל פה התו

כללית ונחות מתמחה מהאנגלר מסמים זות מחורה. גם כלימורי הרפואת בצרמתו מכשיתים אותה באות. לקסל בארם מאשר כמולה, וכשבאהי ארצה חלו סצה סשה להסתגל לכפואה האנגלווסססיה שו מאוד מתמחה ומעבותית למרות שיש לו מצם ביי קשר עם החברה הצרפתה בארץ נשארה כדים אני בותב קצה שירה בצרפתית, ההי וקול 1978 הדונים: צימהים קלאסים ועוכל אחר התפש הספרות הצרפתית העלשונית אנו אופב צולנונ בישיית מה שנותן לי הענול פיני ון צונה. לא הנושא

אני שומע הדבה מסיסה, בעוש גם סגג מסודם של דיוק (אווה במיוןה א

מהו רומא טוב: רופא שהחולה שלו מאמין שהוא רופא טוב. כרומא, אני מעריד רופאים גם <u>על פי הידע, המסירות, כוח העבודה והיכולת ליצור קשר עם החולה. מנסיוני למדחי</u> <u>שרופא טוב זה רופא שאוהב בני אדם</u> מה תחצלחת הגדולה שלך: <u>אולי שהציבור יודע היום שצריך לשנות את השירות הרפואי.</u>

מה חבשלון שלדו <u>שלא הצלחתי להשפיע מספיק על המיבנה הפוליטי.</u>

מתי אתה נבהל מעצמרו כשאני חושב שהחלטתי החלטה לא נכונה. מתי אתה מתביישו כאשר אני צריך להעמיד פנים. נמי מה קשה לך לעמודו *בדיחה טובה*.

נמח חיית מוכן לעבור על החוקז לפעמים בעימות שביו האזרח למישטר. ואו אני מוכן

פה נותן לך חרגשת בטחון: <u>אשתי</u> מה מערער את בעודוגרו<u> ספקות.</u>

מה מעצבן אותרו <u>שצריך להשתמש בכסף כל הזמו.</u>

מה אתה שונא לעשותו ללכת מעונב ולכתוב דו"ח למס הכנס

אוזה טיפוסים אתה שונאו <u>אנשים החושבים שיש להם אמת מסיני ומצפים שאחרים</u>

לל מי צר לךו <u>על או פולארד שופלה קורבו לאינטרסים גבוהים והיא משלמת את המחיר.</u>

לפי אתה בד<u>ו לאנשים שאיו להם חוט שדרה.</u> את מי אתה מכבדו <u>אנשים בעלי דעות ברורות שמוכנים לקבל דעות של אחרים.</u>

ם מהאנשים שמגשת הרשימו אותך במיוחדו <u>הרב שאצלו למדתי בילדותי. מרטיו בובר.</u> <u>פופסוד והמלביע' ודוקטור שתל, שהיה הרופא המחוזי בנגב.</u>

את תפקידו של מי הייה רוצה לשחקו <u>מנדס פראנס.</u>

נאיזו תקופח חייות רוצה לבקרו <u>כתקופת הרנסנס, ולהיות סבונדולה. הנזיר שחצליה להפור</u> את החצר חפושחתת של לורנצו דה מדיצי ל"נו עדו עלי אדמות".

אוו אישיות בת זמננו אתה מעריך כמיוחדיו ינאל אלוו.

מה לא מוסרי בעיניך: <u>אחד בפה ואחד בלב</u>

אל תחלטות חשובות קיבלת בחיירו לוותר על קריירה אקדמית ולעלות ארצה. מו אחרו שונא בארץ: <u>את מנגנוני המפלגות.</u>

בפח אתה ישראליו בוה שאני יהודי, ורק בישראל אני יכול להגשים את העוכים היהודיים

מה תולך לך בקלות ועל מה אתה צריך עדיין להיאבקו <u>דו בקלות אני יוצר קשר עם אנשים.</u> עריין צריד להיאבק כדי לשכנע שמה שאני ששה – אני עושה בכנות עת אתה אוהב לגעתז <u>בעץ מעוגל.</u>

ין אתה מפנק את עצמך: <u>ארוחה טובה וספר טוב.</u> בה אתה אוחב לעשות עם ילדיךו <u>לחיות איתם, לשוחה איתם, לגרות את מחשבתם, לגרום</u>

> שה עוזר לך להתרכזו <u>מוסיקח וקפה.</u> מו וכרון חילדות החוק שלךו <u>חיילי נקשפו וכוקים הביות.</u>

ם קיבלה מהביתו <u>נדלתי בבית הם ותרכותי, במשפחה מרובה ילדים שליסרה אותי לחיות</u> עם אנשים. מה בעיניך אשה יפחו אשה שמכלי לשאול את עצמר האם היא יפה מיד אתה וואה שהיא

מה אתה רוצה לחיות כשתגדלו <u>רומא כללי.</u>

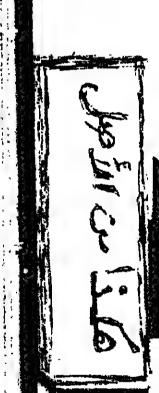
אגרסיבית, תוקפת אותך, לא מתקתקה. אוהב יצירות שמצליוות להפתיע, ולא כאלה שתמיר אפשר לנחש מה תהיה התיכה הכאה. אפילו מלחין רב־גוני כמו מוצרט, שכתכ רקוואם כליכך נפלא, ושהחמישיה לקלרנים שלו היא היצירה האהובה עלי, אפילו הוא בשעמם אותי לפעמים. כשאני וווור מהעכורה סחוט – הוא לא כא כחשבון. כשעה כואת אני מעדיף משהו כמו סטרווינסקי, וילה־לובוס או בארטוק, מלחין שבתי הרכתה לנגן ולמדתי לתבות ממנו. כשאני נינוח, אני מעדיף מוסיקה קאמרית. למשל את החמישיח לכלי מיתר של שוברט, מלחין שהסימפוניות שלו חלקן משעממות עד מוות, ואחרות - שכתכ כשלכים מאוחרים של מחלת הסיפילים – מבולבלות לגמרי. מוסיקה ערבית זה סיפור אחר. גרלתי בטונים, בחרבות צרפתית מאוד רחבה, גם כבית וגם כחוץ. וכסכיבה חמיירית, פרט לעוורת ולגנו, לא פגשתי ערבים. אבל אָהגתי להיכנס בין התומות, להסתובב בעיר הערבית, לדבר ערבית ולשמוע מוסיקה. וגם היום אני נהנה להקשיב לעברול וואהב, פריד אל אטרש, עזיז אל האפן ואחרים, ביחוד נחנה משירים שאני מכיר

פלוייר) ומוסיקה ערכית. אני אוהב מוסיקה שהיא קצת

בימים אלה, כשאני פותה עתון זרואה את דמי הפרסום הענקיים של המפלגות השונות, אני שואל את עצמי בשביל מה הכוכוו הזה. אחד הרברים שהכי מטרירים אותי זה מבנח המפלגות, האחיות האדירה של המנגנונים בציבור הבוחרים. דעת הקהל בארץ חסרת אונים, כי המפלגות לא תלויות בה. כמו בארצות הכולשכיקיות, המפלגות הן מעל לכל. משק סגור שאינו עומר לכחירות – ולכן הבחירות נראות לי מארסה גרולה. באים לציבור ומבקשים מגרט, וזה מנדט עיזור. לציבור אין מספיק מידע. אני מכיד את רוב חברי הכנסת והשרים ובכל זאת אני חושב שאין לי מספיק מידע, זגם לח"כים רבים אין מספיק מידע, ובודאי שלא לישראלי הממוצע זורקים לו כמה סיסמאות שאין מאחוריהן כלום ומבקשים ממנו לכחור.

אוורי שנים, כשאות קורא על פעולה מסוייבות, כמו מלחמת לבנון, למשל, או עניין כלכלי, אתה נוכח לרעת שבומנו, כשות היה רלתנטי, לא ירעת כלום. מפליא שאנשים לא מתקוממים נגד טיב השירותים, למשל. אלה שרוצים לשנות - אינם מסוגלים לאזרח אין כלים לוגוב ולהשפיע. מי שמטוגל לשנות הם המוטרות הנכתרים, אכל הם מנותקים. מה כין חבר יכנמת לכין אורת המחכה שבועות לקבל תור לרנטגן, חודשים לחור לצינטורו יש חושר טימטריה בין איש משררה הכל־יכול, שמתעסף בחוק ורורש מאנשים לציית לחום, לבין מי שצריך לציית לחום ווה נוגע לודי יותריום שלו.

מרי פעם אני משחתף כפורומים שונים זרנים באלימות: מסכעי, אני איש לגמרי לא אלים, אכל אני יודע בבירור שכאשר יש ניכור וניתוק כליכך גרול בין המישטה המנחינות, לכין העם - הנשם היחיד שנשאר כידי החלש היא מאלימות. היבה נכחב ודובר על הרופאים ששוכתים ומחזיקים את המרינה בנדנו. אגשים מובלים ומתים כבר שנים מושירות הרפואי תגרול. נכון שחשביתה מנסומה פכל, אכל בשרום/רצית היא מסימה רט מעם מצב חרשהה כארץ קקסטרומלי, ואלה שיש ביבולתם לשנות לא עושום כלום, גם מתני שאינם מכירים את המציאות של אורה יון עים מחם תנאי תעבורה והשבר של הבוסאים. יש אנשים המאמינום שמשירות יכול לחשתפר על יודי שוניי פח ושם אמולונית לאון ומציאות האליטית אני תושב שוה עורבת מרונ מי שלא רוצה לשנות בלת - משנת קצה יור הניךר הכרוקה להנציה אה ממצטתו, אני הנישש שהטוברי היחוש לשימור ממשי משירות ותיפואי הוא במחפכה ומוספה חמוא רק בשונים להתוויה לדערי, בנראה שלויסן לא הנענם

. רחיסי כתב יצרוק, הרצל 26. מ.ש.י וחיטים, פארק התעשיה הצפונית. אור יהודה - רופנס, מו

משהו: לעולם לא נסלח לערבים על שהם הכריחו אותנו להביא ילדים.

החיוך של לה ג'וקונדה

יום אחר הגיע אלי טלפון. לא הציור הזה על חולצה, ומאז צני הרמתי את השפופרת, ומי פורימה הבישה כי מעפעפת כאופן מצר על שאיני מוצא ולא אמצא לא סדיר ואמרה: "אני חושבת פעובדים עליך. יש כאן מישהו עוד לעולם את ההברקה על החיוך שאמר שהוא עורך של עיתון כשם של מונה. ופתאום, כין דפי המגזין

משקפיים". לקחתי את האיש והכרתי את תמיר ראונר, עורך באמת של

"משקמיים", רכעון של אגף הנוער, מוויאון ישראל. אחרייכן גם לעלתי ואף דיפדפתי בעיתונים פורא היציא לאוד.

אין זה מדוד לביקורת מגזינים על אמנות. אומר רק שאני חושד נעיתון הזה שהוא בסדר. כי מוברת שהוקדשה לקומיקס, למשל, נתנו כבודימה ופתחון־פה ש למיכאל נצר, יוצר הקומיקס גישראלי "אודיאון". מיכאל הוא מתשב השטחים הכבושים יותר, חסית, דהינו השומרון. אין זה פעשה מי יודע מקובל בחוגינו האמנותיים לצרף אדם כזה לסימפוזיון.

אבל לעניין, לעניין. והעניין תוא הציור שראיתי כתוברת מספר ל, המוקדשת לבושא: "דיוקן".

נמאמר המוקרש למונה ליזה מפיע עם הציור הרצ"ב.

לפני כמה תודשים ראיתי את

שהחולצה הזו חלפה על פני, אני

תודה אם כן לעורך "משקפיים", להורים למורים ולמטפלות, ואת הציור אני מכיא

בין כלבת בררום, פוליו כמרכז והתקוממות בצפון – כדי שלא יהיה משעמם כרווחים הגיע גם תרגיל גיוס המילואים, וכל הארץ עצרה נשימתה להתכסם בסיסמאות החדשות.

סיסמאות גיוס

עושר לשון וחרוות רמיון. אם כי עלי לציין שלשם הסודיות צריך להיוהר שלא לחת סיסמאות החושפות את היחירה.

דג ים, דג ים. כל אחר יכול להיות שוו בטוח איננה סיסמה של חיל הים, וזהו ככר קצה חוט לפינות.

אין לי כדרך־כלל תלונות. הסיסמאות נאות ומרחיכות את הרעת, והכל בסרר גמור כמעט. כמעט. זאת אומרת, איך מישהו הולך ונותן ליחידה סיסמה כמו: "מקיעה גדולה"?

לא באמת. חיילת מתקשרת ואומרת לאשה: "תמסרי לכעלך: תקיעה גרולה".

"עור משהוז" "לא זה הכל, הוא ככר יכין". אני מכקש, כר?

על האיש שחי טוב מאוד

הוא התעורר כבוקר כשהשעון צילצל שבע, ולא מן המיטה.

ווא אכל יוגורט ופכסם לארוחת הכוקר ואמר לאשתוו "הסעוייק טוב, הצליח יופי".

הוא התגלח מול המראה, ואחרי שגמר ושם חופש. צילצל 02 ושאל "אמא, מה נמשע אצלך ומרשים. זקן זה מצויין". נכנס לאוטו, הכנים לרוורם ונסע קרימה,

אפשר לחיות יופי בתוך שקר. חיים מקסימים ועשירים, רבי עלילה, מעש וחוון. רצוי מאוד בכל אופן לא להרפות את המתח אף פעם, ולא להרשות לאמת לחדור פנימה אפילו לרגע קטן, רגע לכאורה לא חשוב. זה מסוכן, למי שרוצה להמשיך לחיות את החיים היפים שהשקר מעניק.

מלמלו "ה, שש, אבי צדיך כבר ללכת לישון". אפטר שייב חשב לעצמה "במה שהוקן שלי גדול בחיפה אנחנו באים עם הילדים לסוכות. תעשי סופגניות, אנחנו נכיא נרות". קפץ לרופא שיניים ואמר שכואכות לו האווניים, אחרי שלוש הגיע לעכורה, ובסוף היום רשם לעצמו יום סתימות יצא מרוצה שלא הוניה את אוזניו וחור הכיחה. צעק ברלת: "שלום, אני יוצא". ונכנס.

בל חייו הוא חי ככה נהדר בעולם השקר שלו. אף פעם, באף מקרה, הוא לא מתרשל לשקר. אומר ליום לילה וללילה קורא יום. אומר לרטוב יבש וליכשה אומר ים אומר לרשע קרוש, ולקרוש – רשע מרושע בן מוות, אינעל אבי

Skist ofthe

37 8102010

עבודה אב ערבית

תחת מעטה מיסתורין והונאה, שוק שתור של טכנולוגיה וציוד, איומים ונסיונות רצח מתנהל המרוץ לבניית טיל ערבי. חברות גרמניות משכירות - במחחרת "מוחות מדענים" תמורת משכורות אגדתיות. בפרוייקט שותפים מצרים, עיראק, ארגנטינה והדוד העשיר מסעודיה. החשש העיקרי הוא שהטיל מסוגל לשאת ראש נפץ גרעיני. המוסד ושרותי הביון במערב בכונות.

מאת שפי גבאי

משמאל – טילי קרקע־קרקע טוביוטוים. שנו דגמי סקאד, ק.ס־3 ו־ס.ס־2

00

ועיראק משפרים את הטילים

מצרים תפתיע

אנרל המצרי ד"ר וביל איבואהים, יועץ בכמה מכונים אסטרטגיים בעולם, אמר לשבועון תקעודי "אל־מג'אללת" כי המלחמה הבאה עם ישראל תהיה שונת מחמלחמות הקודמות. 'המלחמת הבאת תמיה מלחמת של טכנולוגיה מתקדמת, בעיקר של טילים ביווניים ואנו הערבים לא מפגרים במירוץ חימוש זה", אמר. חוא קבע כי עידן איכות חחייל אן עידן הקרבות המסורתיים בטנקים חלפו ללא שוב.

גורל איבראחים ציין כי מצרים פעלה לייצור טילים עוד בתקופת סלטוגו של נאצר. לדבריו. בשנות השישים אכן עסקו מדענים מצריים בייצור טולי "אל־זאמר" ("אל־קאהר". "למצרים יש אנשי מדע בתחום תעשוית חטילים וחם עשויים להפתיע את תעולם. הבעית של מצרים היא הכסף ולכן היא נאלצת לשתף פעולת עם מדינות

הניח את המטעז. "הצלחנו למצוא את מחבואו של שרוטץ, שממנו ניהל את עסקיו השחורים נגד ההפיכה האיסלאמית האיראנית," אמרו. "נאתר אותו, גם אם

המהנדס אקהרט שרוטץ מוכר היטכ בצרפת. לאגף המיוחד של משטרת בטחון המדינה יש תיק עב־כרס עליו. האזרח הגרמני הוא מנכ"ל תאגיד יסונסן". פרט לפעילותו הרשמית, נותן התאגיר עשו שיעורי בית והשתכנעו כי הפרוייקט עשוי להיות שירותים שחורים למריגות העולם השלישי – תמורת שלכ בדרך לייצור טיל צבאי. תשלומים אגריים מעמיר לרשותן צוות מוחות ועוזר להן לייצר טילים. הצד האפל של התאגיד היה ירוע לשירותי המודיעין של בריטניה, צופת, ארה"ב, מערב

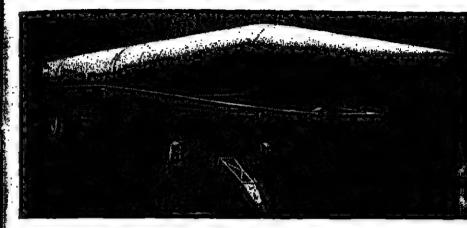
> תאגיד עוברים 200 מומחים בייצור טילים, לוויינים, כביכול לצרכי מחקר אזרחי. כמצרים וכארגנטינה ככר עוסקים המומחים בפיתוח טיל לטווח בינוני בשם "קונרור". מקורות כיון מזרח־תיכוניים טוענים בעקשנות, כי בשתי מדינות אלה הגיע פיתוח הטיל, שהטוח שלו 1000 ק"מ, לשלב מתקרם. הטיל מסוגל לשאת ראש נפץ, יתכן שגרעיני, כמשקל 500 ק"ג. יו"ר מועצת המנהלים של "קונסן", ד"ר פטר ברטשי מברן, אמר לא מככר לשבועון הגרמני "שטרן" שאיננו מוראג מהאפשרות, שמדינה כמו ארגנטינה תמכור את הטילים שלה ללוב או לפקיסטאן. עם זאת הודה: "אין ביכולהגו להכתיב לממשלות מה לעשות".

עסקת הטילים עם ארגנטינה התחילה באורה תמים למדי, בהסכמת ממשלת מערב גרמניה, בתקופת הסנצלר הלמוט שמירט. תשלוכת החימוש הגרעינית "מסרשמידט־בלקוב־בלום", השתתפה ב־1979 בייצור טיל לחקר מוג האויר, על־פי הומנת ארגנטינה. הפרוייסט נשא את שם הקוד "קונרור ו". עד מהרה באותה שנה פתחו עיראק ומצרים במסע רכש חשאי התכרר כי לגגרלים של ארגנטינה היה הטיל כיסוי בלבר ליצור טילי קרקעיקרקע.

לכלום את שהרן. וזו הסיבה שהיא העניקה כסף רב פרוייקט "קונדור ו" של ארגנטינה עורר חשרות אצל שירותי הכיון המערכיים. מדינות ערביות גילו . לצדאם תוסיין. עניין רכ. אט אט הצטברו כמערכ מימצאים על הכוונות האמיתיות של כת הגנרלים הארגנטינית. זרים לתעשיות הצבאיות שלה ואלה הציעו לשפר את של תשלובת ההימוש הגרעינית ארה"ב, בריטניה, צרפת, מערב גרמניה, איטליה, קנדה . סקאדיכי ולהגדיל את הטווח שלו. במחסנים העיראקים ויפן חתמו באפריל 1987 על "הסכם לונרון". הן היו מונחים מאות טילים כאלה חמומחים הזרים שיפרו התחייבו לא לספק למרינות אחרות טילים כטווח את סקאריבי בסיוע מומחים מצריים. תחילה הוגדל העולה על 300 ק"מ או כאלה המסוגלים לשאת מטען הטווח ל־650 ק"מ. הטיל הראשון נוסה בהצלחה. כמה התשלובת בפני משרד המסחר הגרמני, הממונה ? מעל 500 ס"ג. כן התחייבו לא לספק את הטכנולוגיה חודשים לאחר הניסוי הראשון הודיעה עיראק על ניסוי הדרושה לייצורם. ארה"ב מודאגת מהסכנות הצפויות מוצלת שני, הפעם לטווח 1000 ק"מ. מקורות כיון לעולם אם המערכ לא יצליח למנוע מאנשים כמו מערכיים גילו כי המפעל החשאי לפיתוחו של שרוטץ לפעול בתופשיות. החשש הכבר הוא שמרינות הסקאריבי מצוי בעיר הנפט מוצול. כמו מצרים, עיראק, לוב, ברויל, מסוסטאן ודרום הגדלת שוות הסקאדיבי הושגה עליידי הקטנת אפריקה ישימו יד על טילים המסוגלים לשאת פצצות משקל ראש הנפץ. שני הדגמים נוסו השנה בהצלחה על ריכוזי אוכלוסיה נערים איראניות. רק באחרונה גרעיניות, או שיבנו אותם ככורות עצמן. ביוני אשתקד דרש שגריר ארה"ב בבון, דיצ'רד ברט, מיועץ הקנצלד, ... הודתה איראן, כי יותר מ־30 אלף אורחים נהרגו הורטט טלציים, לקיים את המכם לונדון כלשונו. בהקצצות השילים. להערכת איראן, שיגרה עיראק

אולם מומחי "קונסו" בארגנטינה כבר הספיסו בשבועיים של הפצצות מרוכזות כ־500 טילים. לא

Kinenia 38

של טילי מחקר. ב־1985 הציגה ארגנטינה בנאווה את בהם לקטול אלפים ולהטיל אימה על האוכלוסיה. הרגמים ביריד התעופה כלה כורו'ה ליד פאריס. באותו זמן החלה איראן לתפש תשובה לאיום העיראק מומחים ארגנטינים מסרו אז כאורה סתום כי סידרה התרש. סוכני מוריעין שלה פתחו בחיפושים קרתניים ה"קוגרור" היא סיררה של טילים רב־תכליתיים. מקורות ביון מערביים קיכלו דיווחים תשאיים. כי כת הגנרלים אינה מסתפקת בטילים לטווח 150 ק"מ. על־פי אותם ריווחים מוכנים מומחים גרמניים לפתח

בשבילם טילים לטווחים עד 1000 ק"מ. הבעיה של ארגנטינה התה מחסור במטבע תוץ. שרוטץ ואנשיו מצאו את התשוכה למצוקה הכלכלית. הם אירגנו פגישה חשאית בין הכת הצבאית השלטת בארגנטינה לכין גנרלים מתיל האוויר המצרי. המצרים התלהבו אך הבהירו שלקהיר אין כסף. עם זאת הם ידעו למי יש – "לרוך העשיר", מלך סעודיה פאהד. השאלה היתה כיצר לעניין אותו בפרוייקט. המצרים האמינו כי אפשר יהיה לעניין גם את צראם בארצותיהם, לעבור למזרח־התיכון. משכורותיהם חוסיין, המסוכך במלחמת המפרץ. המומתים המצרים ובים פרשו מ"סונסו".

הפרוייקט המצרי־ארגנטיני

גרמניה הסכימה שחברת

'קונסן" תסייע, אך התברר

שמדובר בפיתוח צבאי

הסתיר את התלהבותו והציע לקרוא לפרוייקט כשם

"הטיל האיסלאמי". לפי הירוע לשירותי הביון

הבריטיים, בועץ בית המלוכה הסעודי כמומחים, יתכן

שאף עם שרוטץ. מקץ זמן קצר החליט המלך להקציב

סכום ראשוני לפיתוח הסרוייקט, 200 מיליון דולר.

סעודיה ידעה כי למצרים יש מהנרסי פילים ומומחי

אטום בעלי שיעור קומה, שחלקם קיבלו אזרחות

אמריקנית ועובדים כמרכזים צבאיים רגישים כארה"ב.

חוסיין הסביר שהוא זקוק לנשק הכרעה כדי לאלץ את

"הפרטים החומייניסטים" לכוא לשולחן הדיונים. כבר

של טכנולוגיית טילים מתקדמת. סעודיה, שחששה

מפני התפשטות החומייניזם, ראתה בעיראק כוח היכול

גם עיראק הפבה שותפה מלאה לפרוייקט. צראם

עד מחרה הוצגו התוכניות למלך פאהר. הוא לא

התנהל כפרוייקט מחקר. מערב הציעו ער פי 400 מהמחיר הרשמי.

הסרוייקט המצרי־ארגנטיני התנהל לכאורה

היצוא המכנולוגי, לוותר על העיסקה

דיפלומטים מצרים, שותרוז.

יתכן שלפני שנחשפה הפרשה מיפקו חילם ל וחבריו מירע מתוחכם וחלקים סוריים להעשיוה הטילים המצרית עיראקית ארגנטינית סעודית כן לייצר כתווילת שנות השמונים שני דגמים ראשונים כולם חיו מדוייקים ולא כולם התסוצצו, אך די חיה כך אין כפק שהמורוד ותיכון נכנס לתשופה מסוכלת

כדי לגיים מדענים גרמנים. כד הגיעו לשרוטץ.

סוכנים האיראנים חיפשו, ללא הצלחה, גם אחרי "הראש", הירוע כספק הגרול של מומחים. "הראש" הוא הלמונט רייור ממינכן, שעסק כסחר בתרופות ועשה הגבה לחומרי נפץ. איש בוואריה זה, כן 62, הוא שניים כשביל עיראק, מצרים, סעודיה וארגנסינה צוותים בין־לאומיים שכללו מרעני מחשבים, מהגרסי אווירונאוטיקה, טכנאי אלקטרוניקה, כימאים וממחים אחרים. המיליונים שברשות רייזר עורו לו לפתות את המומחים, שחלקם עבדו במפעלים צנאיים הגיעו ל-30 אלף דולר לחודש. התוצאה – מומחים

שלושה שבועות לפני נסיון ההתנקשות בשופץ. ניהל מהנדס האווירונאוטיקה בבירת ירדן מרמ עם "אנשי עסקים" עיראקים. הללו ביקשו ממנו להשינ להם אספקה סדירה של דלק לטילים. מנגנוני וביון המערכיים סיפרו כי המומחים של "קונסן" עשו כל מאמץ כדי להשיג בשוק הנשק השחור חלקי מנוע ייתודיים, רכיבי הנתיה ועוד. תמורת פריטים חיונים

כפרוייקט מחקר. מערב גרמניה הסכימה שחבות "קונסן" תסייע בפיתוח "הפרוייקט המחקרי". אולם אָם אט החברר שפרוייקט "קונדור־2" מתמקד נפיחת צכאי. ההישגים ער כה יש כבר מנועים ושכנולוגיה המבטיחה את יציבות מעוף הטיל. ניסויים חשאיים נעשו במחוז ארואל בארגנטינה, כ־500 קים רות לבואנוס איירים. גם מצרים עומדה לערוך ניסוים רומים. ער כה שאב הפרוייקט מיליארדי מארקים

מכספי בארות הגפט של סעודיה. שירותי המודיעין של בריטגיה מודעים להתפתחויות אלה. בפרלמנט קמה צעקה וצידים ודשי לממש את "הסכם לונרון". הם החירו: "ארננסינון עלולה לחשתלם בקרוב על איי מוקלנד". נקין אשתקר הוהירן שבע המדינות תחתומות על ההסכם מפני הפרוייקט המשחתף לארגנטינה ומצרים. קהיר ה הגיכה. משרד ההגנה הארגנטיני הרגיע: "הכוונה שלנו לייצר עם מצרים שיל לשינור לוויינים לחקר וחללי אולם לאחר התרמית הגדולה של "קונרור ו" שנת המדינות אינן מאמינות לגירסה זו

שגריר ארה־ב כבון שוב מתח בלחצים על עיראק, שאצה לה הררך, הביאה מומחי טילים הגרמנים. תוא הבהיר את ראגת וושינוטון מהתנהנות "מסרשמידט־כלקוב־כלום". הוא טעו כי אנף החימים בתשלוכת מנהל מו"מ עם חברת "קונסן" ומעור ישירות בפיתוח הפיל המצרי. בעקבות ואת החתיים

לפני הודשיים השפו שרותי הביון האמריקיים שלושה מרענים אמריקנים ממוגא מצרי, שנים לחברים לקהיר פריטים סודיים לתעשיית המדים הפריסים נתפסו ומן קצר לפני שוועלו על משף הרקולם של צבא מצרים. המדענים נעצרו: אדים

המשוגע של הוליווד

לפרנסיט פורד קופולה, הבמאי של "הסנדק" ו"אפוקליפסה עכשיו", נמאס מכולם. שבע מלחמות נגד המימסד, המבקרים והקהל, הוא מחפש דרך חדשה. האם הסוט "טאקר" אכן יהיה הצגת הקולנוע האחדונה שלו? "אני חייב לפרוש", הוא אומר. "הדבר האופטימלי הוא לשבת מול נייר, להעלות עליו רעיונות ולחלום עליהם"

מאת מיכל קפרא

ם איזה חסר כושח היה זועק, ברגע של עצבנות, לעבר -ההסקה שלו. "הוא במיטבו רק כאשר הוא בצרות גדולות". קופולה שמקורביו של במאי הקולנוע המתמחים ברקויות החוק, לראש במהירות של ענן בושם. חשבתי שלעולם לא אוכל לא היו ממהרים להגיש נגדו תביעת דיבה. כי אם קיים לטעות". גזע כזה של קולנוע־מניאקים, שכמה תאים במוח שלהם שונו לטובת הקולנוע, קופולה הוא הציף.

מכירים את הסרטים שלו בעל־סה. אסילו השונאים הכרוניים של מזכירים לי ילדים קטנים. הם אומרים, אני רוצה את זה, או את זה, הקולנוע האמריקני מאוהבים בו טיפיטיפה. פרנסים פורד קופולה. והם מקבלים זאת. זה מזכיר לי שכשהייתי ילדה רציתי שיבנו לי בן 30. גם תסריטאי ("פטון", "אינריאנה ג'ונס והמקרש הארור", מבצר, וכנו לי. הכסי מעולם לא היה חשוב." "גטסבי חגרול"), גם מפיק ("אמריקן גראפיטי", "מישימה", יהאמט"), גם שגריר הקולנוע האירופי באמריקה (אחראי להצגת למשל, לעוד שניים שלושה הליקופטרים בשמיים. בסך־הכל הסרט "נפוליון" משנת 1929 בניריורק), ובעיקר במאי.

בין היתר את "הסגדק", "חסגדק חלק 2", "השיחה", "אפוקליפסה האמנות מקבלת גיבנת מרוב תדברים שעומרים מעליה. עכשיו", "ראסטי ג'יימס", וסרטו החדש "טאקר", הכריז – סטופ. הספיק לו, דוא אומר, להיתקע בויכרון הקולנועי אך ורק כיוצר האיש וחלומו", ו"סיפורים ניריורקים" (המורכב משלושה סרטים "הסברק", לחסוף שתי התמוטטויות עצבים על מט הצילומים, קצרים של וורי אלן, מרטין סקורסזה וקופולה) הם אקורד הסיום לריכ עם אשתו, לראות את חלומן הגדול – אולפן של הרומן בין קופולה להוליוווד. כשייחתך הבל הטבור הזה, בסתמוטט מבחינה כלכלית, להיעלב באוסן קופולה רוצה להתחיל לעשוה קולנוע. "באמת קולנוע", הוא ZOETROPE אישי מסרטי רמבו, לעשות סרטים שבכלל לא בראש שלו, לחטוף אומר. והתוכניות שלו לעתיד, בלי עין הרע, לא מצטיינות ביקורות עוקצניות, ולשנוא את הוליווד עד עמקי נשמתו. די, בצניעות.

בתאונת שיט, והכנסות סרטיו לא גרמו לו נחת מייודעימה. סרטו ובנה מכונית מחפכנית. כבר בשלכי התלום הבין טאקר שהדרך מסרטיו היפים והרגישים ביותר. הצלחת ההפקה הקטנה יחסית, העולם חשניה היתה רכישת מכונית – היא המירסום. בעזרת ראיון שצולמה בשחור-לבן ועוררה בלב כל אוהב קולנוע התפרצות במגזין פופולרי וסיסמת מתץ – "מכונית המחר היום" – הצליח חיבה כלפיו, נרגעה קצת עם התפקה חבלתי הגיונית כגודלה של לעורר באמריקה אותה חיסטריה אינפנטילית המוכרת כליכך, "אחר מהלב", שהיתה כשלון מסחרי אריר. מי שמתעקש לדעת מה וכיתו הוצף במאות אלפי מכתבים נטערים. זו הפקה כלתי הגיונית, הנה דוגמה: בצילומי הסרט השתמשו טאקר, המעודר מתהצלחה ומונע על־ידי תשוקה אוכססיווית ב־125,000 פנסי תאורה. מספיקז

בכיכובה של קתלין טרנר, שלא זכה ליותר מרי שבחים מפיז, לא המכוניות הגדולות מרטרויט לא אהבו את הבשורה ה'טאקרית' רוממה את מצב רוחו. "כל חיי הייתי 'מבטיח", הוא אומר. "תחילה שיצאה משיקגו. וכשטייקונים לא אוהבים אינו יחמה, הם מחסלים הייתי 'כוחב מבטיח', אחריכך 'כמאי מבטיח'. אולי בגיל 50 אמלא אותה גם בארץ בעלת תתוקה היפה בעולם. פרינסטון טאקר בעל

Bracalo 40

"יש בו משהו א'לה'רוסטריינסקי", אומר אחד ממנהלי

פרנסים פורד קופולה – "חתיכת פסיכי", סביר להניה, עצמו הודה, ברגע של דיפרסית קלה: "הצלוות הסנדק עלתה לי

בארוחת ערב שתוערה על־ידי עיתונאי אמריקאי מציצן, הסבה לשולחנו של קופולה הגברת נסטסיה קינסקי ששיחקה יוצר קולנועי, קופולת. קודם כל יוצר. מכורים לקולנוע בסרטו "אחר מהלב". בין בים לבים אמרה קינסקי היפת: "במאים

אגב, כשקופולה אומר, "אני רוצה את זה", הוא מתכוון חריגונת בתקציב של עשרה־עשרים מיליון דולר. יען כי האמנות מזוקו, משקפופי, אף פחום, תחילתה של קרחת. מי שביים מעל לכל. אבל המשפט הזה עובר לא רע כשיש כסף. כשאין כסף,

שני הסרטים התרשים שיצר כשנתיים האחרונות: "טאקר –

ב"טאקר" חברו שלושה אריות (במאיז קופולה, מפיק: ג'ורב" שנות השמונים היו שנים רעות. קופולה חלם ועל כל חלום לוקס, והצלםו וישוריו סטוררו הגדול) לספר את סיפורו האמיתי חטף סטירת לחי. האולטן העצמאי שהקים התמוטט. כנו נהרג של פרינסטון מאקר, ממציא אמריקני, שבשנות הארבעים חיכנן "ראסטי ג'יימס" בכיכוכבם של מאט דילון ומיקי רורק, היה אחד להגיע למודעות הציבור – שפסגת שאיפותיו לאחר מלחמת

לבנות מכונית מהפכנית, החל להגשים את מיתוס החלום אפילו הצלחתו המסחרית של סרטו "פגי כו מתחתנת שנית", האמריקני, שבסופו של דבר התברר כחלום ביעותים. חברות העיניים החולמניות והחיוך הסטאטי, נתקע כתוך הביצח

תשתקן ג'ף ברידג'ע (משמאל) תמגלם את טאקר כסרטו תחדש של קומולת. תבמאי קופולה (ראשון בחמונת מימין) עם מפיק חסרע ג'ורג' לוקאע

המכונית שהקרימה

יום, כשמדברים על הזרקת דלק, מעצורי ביסקית, לוה שעונים מרכזי, מנוע אחורי ותנורות בטיתות, איש אינו מחסלא. לא רבים

יודעים שכבר בשנות ה־40 חגה טאקר את הרעיונות חללו זחכנים חלק מהם למכוניתו.

המצאותיו הקדימו את זמנו. טאקר התכווו

למכור אָת המכונית ב־1000 דולר, אך יועצי תפרסום יעצו לו להעלות את המחיר מפחד

את החשפעה האדירה שלהם בוושינגטון.

התוצאת: טאקר הואשם במעילה בכספי

המשקיעים. הוא ומצא נקי מכל רבב, אך

בינתיים הוכחם שמו, חלומו נהוס, חוא חלה

בסרטן ומת. טאקר הצליח להשלים את בנייתן

ברסטון תומאט טאקר נולד ב־1903. לאחר

מלתמת העולם השניה תחל טאקר כמימוש

רעיונו לבנות מכונית. ב-1948 הוגדר האב־טיפוס

מה שהרשים במיוחד את מומחי הוכב היה

מיקום חמנוע – מאחור. עד לחקופה ההיא, אף

יצרו אמריקני לא העז לחשוב על אפשרות כזו.

טאקר, שנרעש מחאונות הדרכים, שם דגש על

אבורי הבטיחות, שחלקם נשמע אז דמיוני

לחלוטין. כך, למשל, המציא טאקר את בלמי

תדיקק והכניס לשימוש את חנורות הבטיחות.

גם המנוע שחזעיד טאקר למכוניתו היה ייחודי בחקופתו: ללא משאבים פיתח טאקר מנוע

ייתודי שקורר באוויר ולא כמים. תית זה מנוע

ענק, 9.8 ליטר, עשוי ממתכת קלח ובעל

שסתומים הידראוליים, בניגוד לשסתומים תמכניים המקובלים. מכוניתו הגיעה לביצועים

מרשימים. מהירוחה חמירביח, עליפי מכחן

הפרוייקט האחרון שעליו עבד טאקר היח מנוע

חדש, קטן ובעל הספק גבוה, שכונה

"בפעם האחרונה ראיתי את טאקר שבועיים

לפני מותו", נזכר רוי מארסונס, מתודס שעבד

עם טאקר. "זה היה לפני חג המולד של 1956.

באנו אליו כמה ידירים. הוא נראה רע. מכיווו

שעישותי לפני בואי מצצתי סוכריית מנטרו לפני

שוכנסתי לחדרו. טאקר הרגיש בכך מיד. בקושי הרים את ראשו וחייך אלי: 'עלי לא תצליח'

לעבוד', אמר. אחר'כך הוסיף: 'הימרתי

אדר אבישר

שנערך ב־1950, היתה 200 ק"מש.

כ"מכונית שחקדימה את זמנה ב־10 שנים".

של 2.5 מכוניות. 47 מהו עדייו ווסעות.

שהמכונית תקבל דימוי של "מכונית זולה". בורד, ב'נרל מוטורס וקרייולר לחמו נגדו והפעילו

את זמנה

במוסך של קופולה, אגב, עומרת כבר הרבה שנים מכונית כזו. הסרט של קופולה אופטימי. הגועל נפש האמריקאי, סירתון הביבים של הקפטילום כמוף שנות הארכעים, מאופר בפוררה ורדדרה.

ורג' לוקאט, מי שהית עוורו של קופולה שנים 🛮 🜆 רכות, וכמאי ("אמריקן גראפיטי" "מלחמת כהכוכבים", "האימפריה מכה שנית", ו"שוכו של הג'די") מכיר את ידידו קופולה. מכיר דיו איגך מוותר." כדי לחשוש שהסרט יהיה מדכא וביקורתי מידי לטעמו של הפטריוט האמריקאי שהרוס על זימזום ההימנוו לוקאס לא נתן לקופולה צ'אנס להכניס את

הועמר למשפט על הונאה, יצא לבמוף זכאי, אבל שמו

חמישים המכוניות שטאקר הצליח לכנות

משייטות ער היום בכבישים, וחברות במועדון מכוניות

כמילא הוכפש, והכסף, כמו תמיד, ניצח.

(המשך מהעמוד הקודם)

האומה האמריקאית לדיפרסיה. בוידוי, כאחר הראיונות שנתן קופולה לעיתון אמריקאי, אמרו "איבדתי מעט את הבטחון העצמי שלי, וירעתי שלג'ורג' לוקאס יש חוש ריח טוב לגבי מה הסהל רוצה לראות. הוא רצה שהסרט יהיה בנוסח סרטי וולט־ריסני. הוא היה בשיא הצלחתו ואני בשיא כשלוני, דבר שלא תרם לתחושת הכיטחון שלי. עשיתי הרכה סרטים, חרכה נסיונות. אבל היחיד שהקהל אהב לאחרונה, תיה "פגי סו מתחתנת שנית". אמרתי לעצמי, אם זה מה שהקהל רוצה ממני אתן לו עוד אחד כזה. אני חושב שטאקר הוא סרט טוב. הוא פנור קצת, בעל תולשות, בריוק כמן המכונית של טאקר, אבל, למען האמת, זה לא הסרט שהייתי עושה כשיא הצלחתי".

זה אולי לא הסרט שהיה עושה, אבל זה הסרט שעשה. אגרה אמריקנית, מבויימת כנוסח סרטי המלודרמות של שנות הארבעים, מצולמת כמו שסטוררו יודע לצלם ("הקונפורמיסט", "הטנגר האחרון בפריו", "1900", "אפוקליפסה עכשיו", "האדומים"), וגדושה ברוחו של קופולה. קופולה, לצערו הרב, מבין את טאקר הרכה יותר טוב ממה שהיה רוצה להבינו. בענייני חלומות הוא מתחרה לא רע. גם בענייני כספים. כל החולמים מפסירים כסף. חוק.

הקשר בין המכונית של טאקר לאולפן העצמאי של סופולה, רלוונטי רק במישור ניפוץ החלומות. שניהם הלמו ושכחו שלא נולדו רואי חשבון. ב־1979, לאחר ההצלחות הארירות של שני חלקי "הטנדק", "השיחה" ו"אפוקליפסה עכשיו" נטש קופולה את המימסר ההוליוורי כרי להקים אולפן סרטים משלו. על־פי קופולה, היתה זו הבטחה לשינוי מהפכני בתהליך עשיית הסרטים. קופולה חלט ליצור באווירה בה היצירה -המקורית לא תקרוס תחת השיקולים המסחריים. הוא הרכיב צוות מגדולי יוצריה של עיר הסרטים, כמו ג'ין קלי הקשיש וטום וויטס הצעיר. האולפן תמך בסרטים נסיוניים, עסק כפיתוח טכניפות חרשות, עודד כשרונות חרשים, והעסיק את טובי השחקנים כמון רוברט דה נרו, אל־פצ'ינו, דיאן קיטון והריסון פורד. הסטוריו של סופולה הפיק כין היתר את סרטו הראשון של וים ונררס "האמט", את "קגמושה", ו "מישימה".

הצער הראשון בקטסטרופה חיה החלטתו של . כמו בג'ונגל של אפוקליפסה עכשיר. אתה חייב לדעת פחות עניין בעולם הממשי בגלל שהזא אינו נמצא בי קופולה להמר על הכל בסרט המוטיקלי "אחר מהלב". ונכשל כשלון טוטאלי. הכשלון קבר את האולפן. קופולה נותר עם חוכות של מיליוני רולרים, חלום שהתגפץ, וחזר כמו טטלה להוליוור הישנה והגועלית. יזה היה כמו לשחק פוקר מול המישה ברנשים",

הוא אומר. "כולם מהמרים על אלפיים או שלושת־אלפים דולר בכל פעם ולי יש רק 87 סנט. לכן אני תמיר חייב להוריר את החולצת ולהמר על המכנסיים, כי אני רוצת להישאר במשחק. אני רוצת

קופולה, כאמור, יצא מהמשחק הות עם תחתונים. "כל החלומות שלי וההתייחסות שלי ליצירה ותרבות שיגלם את טאקר. אבל זה היה מזמן, וג'ף ברירג'ס אמרו עליו שהוא הקורבן של הצלותה על סאס

Bipealo 42

על התלהבות אנושית ולָא על כמויות אדירות של המשפחה זוכה לכיפול הוליבורי א לה שנות הארצים שבישלו לו אנשי הכוח והממון. טאקר נעצר, נחקר, כסף. אני מחוסן כי אני לא שייך לעולם הזה, לעולם הפיננסי הזה. חובב הוא אחר שעושה זאת אך ורק מתוך TOTAL STREET

> גם טאקר כא מאהכה. הלך כגדול. ער הסוף. נגר כולם. הוא רצה את המכונית הכי מהפכנית, הכי טובה, טאקר. וזה מה שנותר מהחלום. מהיוזמה החופשית. גם בקיצור, הכרדכי. כשרון היה לו. כלים היו לו. אין לך צ'אנס, אמרו לו, אבל הוא לא ויתר. התוצאה: המפעל שלו התמוטט.

פרינסטון טאקר אמר פעם: "ארם, שהמכוניות נכנסו לדמו, לעולם לא יוכל לוותר עליהם. אדם עם חלום אינו יכול לוותר על הנסיון לממש את חלומו, ממש כמו שצייר אינו יכול להפסיק לצייר או נגן לחרול מלנגן. אנשים רבים נכשלו לפני. הנרי פורד נכשל פעמיים. היום שמו ירוע ככל פינה בעולם. אין שום כושה ככשלון אם אתה לא מורה שהוכסת, ואם

הנאיביות של קופולה עוברת לא רע את הדפום: "תמיד קיוויתי שאנשים יאהבו את מה שהם רואים. זה כל מה שמישהו צריך לקחת בחשבון בתחום העסקים". גם טאקר גילה בקיאות רומה בתחום הפיננסי. ועל הגבול בין החיים לקולגוע, אומר קומולה: "לעתים סרונות אנשים אומרים שהסרט "אפוקליפסה עכשיו" מקביל לחיים שלנו, ואני נוהג לומר להם: כל הסרטים מקבילים לחיים שלכם. ברור שטאקר מקביל לחיי אבל אני מרגיש שכל מה שאנו עושים דומה לכוס וכוכית. אתה שופך לתוכה מים ואנשים אומרים, 'תו, המים נראים ממש כמו הכוס".

> "איני חש יותר כבמאי. העובדה ששום תזמורת לא תנגן את היצירה שלי, אינה אומרת דבר על עצם כתיבתי את היצירה"

המהפכניות לבית טאקר. האב שילם אך המכונית מעולם לא הגיעה פרנסים הקטן נוכר שאבא לא כעם. הוא היח בעד טאקר. "את התערכה הרבה לכושר המצאה ירשתי מאבא", מודה קופולה.

כמיתיקל גרנדיותי, ונוא נפגש עם ליאונרד ברנשטיין אבל מביאה אותך למקום שרצית לנסוע אליה. וזה אמר לו: "אבל פרנסיס, אתה לא יכול לעבור על זה בריוק מה אתה רוצה". ברנשטיין נסע הכיתה, האולפן יותר. אבל אני עדיין מאמין שהוא מסתוכב אי שם והחלום של קופולה התמוטטו, ובא לוקאם עם המוח ואיכשהו אמצא אותו שוב, בגלל שתוא עדיין הפיננסי.

נוסטלגיה עם חיוך קטן.

אפשריים אך ורק על בסיס חוכבני. אתה מסתמך רק נבחר. ברירג'ס, סביר לחביה, יקה את האוסקר. גם אמרו, או על קופולה לא השוב.

ההקכלה בין שני החלומות התכקשה כמעט מאליה, למרות שאת הזכויות על סיפורו של טאקר קנה קופולה זמן רב לסני התמוטטות האולפן שלו. כשנשאל על כך ענה: "הקירבה ביני לבין טאקר היתה בסרקים שבאישיות שלנו. שנינו לא היינו מוכנים להתחיל להתפשר על התינוק".

הקשר בין קופולה לטאקר החל כאופן תר-צדרי למרי, כאשר פרנסים הקטן (שחלה בסוליו ושכב שנה כמיטתו, טאץ'־ווד) שמע מאביו, שאגכ כתב את המוסיקה לסרט, על תוכניתו לרכוש אחת מהמבוגיות

המכונית של טאקר", אומר קופולה. "לא רציתי שהוא אפשרות טובה יותר למצוא את מה שאתה רוצה בי יהיה מתוחכם מדי. ניסיתי למצוא סגנון שיוכיר את "טאקר", סרט חדש. כמובן מסוים – סרט אודיון הפירסומת האמריקנית של שנות הארבעים". עבודת את הביקורת על אמריקה אפשר לשאוב מהסיפור של השיחוור מדהימה. ולא רק השיחוור הטכני. משהו קופולה לא פחות מהסיפור של פאקר במדט. פאשו באווירה מחזיר אותך באוטוסטרדה ריקה לפרטי שנות נאון, מת מסרטן שש שנים לאתר שהכסף קבר את הארבעים. אפילו ווויות הצילום של סטוררו מעלות התוכניות שלו. בין הגניזה למוות המשיך לחלום על

הבת האמיתית של סאקר מוקסמת מברידג'ם הוא נראה ממש כמו אבי", היא אומרת, "אפילו המתות שלו בריוק כמו של אבא". סצינות שלמות פתווי המשפחתי של משפחת טאקר, שתועד בתמונות ובסרטים משפחתיים, הושאלו לסדט בדיוק שעור השתאות אפילו אצל כני המשפחה. קופולה כן למשפתה איטלקית המה, לא ויתר על הקטע המשפתי במרט. אפילו השמאלץ הוה נכנע לכשרון של טעלה. שמחרד את התושים עד כדי כד שלעתים אפשר להיח

את ריה המרק כמטבה הטאקרים. כשנים האחרונות, הרומן בין הקהל לקופולה לצ היה מרשים בעזותו. לא היה כסאת, אבל גם נשישת גרולות לא היו. הפעם ב'ורג' לוקאם היה היועץ לעויני נישואין, וללוקאס יש כנראה יותר שארם כתשם הב "הקהל תמיד הגיב לסרטי באותו אופן", אמר קופולה בראיון עיתונאי, "הם נילו קצת יוםי, או עניין ממיים אבל במקביל לכך דבר מה לא תסתדר להם נם הביקורות תמיד ציינו שזה תסר חה חסר, ומכל אלה הזה והזה, רציתי בריוק להימבע. מוש אינו רק היחק

כל הגורמים ביחד, אלא נסיון לקחת משחו קמן מעצמך, מזווית הראיה שלך את העולם ולצלם אוש כך שהצופים יכחינו בו. הרבר שבאמת חשוב לי צינו ההצלחה. כיום, הסובלנות של הציבוד כלפי השלעת

צוב לו, לקופולה. והוא עייף. פורש יותר כבמאי מקצועי. אני עובר בדוך חדקה העובדה ששום תזמורת לא תנגן את היציה

באופן עקרוני איני רוצה להיות מעורב יותר בעבוד עם צוות אנשים גרול, כגלל שזה מחייב אותך לתיות מעורב בצר העסקי, ואו לפני שאתה מרגיש אתה מאם את החופש. בעבורה עם צוות מצומצם אפשר להניע לתחושת סיפוס".

לומר לך מה אתה יכול לעשות ומה לא. חדב האוסטימלי תוא לשבת מול בייד, להעלות עליו זה

הרעיונות ולחלום עליהם. "יש לי תאוריות רכות ותרשות לגבי אופן עשיה הסרטים, תאזריות שאפשריות כיום בשל מהפיכה המחשב והוויראו. בעשר, עשרים השנים הבאות עופד הקולנוע ללבוש צורות אחרות לחלוטין. אנשים ובים חושבים שהמצאה נולדת כאשר מישהן ממציא מבונית שתיסע מהר יותר. אבל אולי פירושה האמיתי של הרעיון המקורי של קופולה היה לביים את הטרט המצאה הוא מכונית שעתה, או מכונית שבכלל לא תה

מון כלל, אם אין הפתעות בדרך, דרך בעוגריים נוכיו כי הדרך היוודת ישר

מתבין התברינו ועונות האחבה.

חצי מירושלים.

כאמנות נעשית צרה יותר ויותר". מהעשייה הקולנועית, בדרכו, כמוק. "ה לז רק שאני רוצה לפרוש, אני הייב. איני הש

שלי, אינה אומרת דבר על עצם כתיבתי את היציה.

שלו, ולהתנסות בסולנוע נסיוני. אפילו על מיום חרש, הוא מרבר. "אני לא רוצה לפרט, כי מנסיוני למדתי, שכאשר אתה מרבד על רעיון תרש אז איכשה תמיר יהיה מישהו שיסביר איך לא תצליח להוציא את גדולים במדיום האודיו־ויזואלי. לעבודתי בעתיד ג'ו

וגילוי לכ מסוג אחר: "לאחר מות בני גיליתי מהאיכויות של קיומי. כל אתר שאתה אוהב תוא כוד. "רציתי שהסרט ייחשב משונה, ממש כמו כל שאתה רוצה הוא ללכת למקום אתר, שבו תהיה לך

המצאות מהפכניות. קופולה, שיחיה, הנוסיר בקיב על קופולה, מתברר, משב על ב'ק ניקולמון כמי הוליווד אבל ממשיך לחלום קילנוע, ולחפש את בנו.

קופולה, עושה רושם, הולך לנוח מהפקוח העוק

וה לפועל. ככל אופן כשנים האחרונות נפשו שינוים שום קשר לדימויי דור המחשבים. אני חושב כום. האנושית. אני רוצה לעבור עם שחקנים, עם מלחיים עם אמנים, אכל איני רוצה לעבוד עם שאר הצוח שעולה כליכך הרבה כסף ומאפשר לאנשים אחרים

ום מדי ולא קר מדי. שמי, רט בהמשך. ים גדולים ורחבים נפתחים • אל חחוף תצפוני של ים המלח: אל המחבים. השמש הרכה של אחרי מידושלים יורדים לים המלח דרך כביש תקרב לשמו המצוק. הצהרים מבליטה כל קימוד או קפל הקיצור למעלה אדומים. באדמה החיוורת, בין קומראן לעין גדי, • איך מגיעים אליוז מה הצל הכתה בתוך הקניון העמיק של בבניסה לירושלים פונים ברמזור הרא חוזרים באותה דרך וממשיכים לשמורת ואם עוד לא מאותר, או בהזדמוות את

מל הצבון שאנהנו מביטים עליו מל- שון שמאלה. ממשיבים ישר ברחוב יוי עין גדי. קווים ברטיט לראות את היע" רת, אפשר לבלות במרחצאות המודרני מיתו לרמות אשכול עד לרמוור בכביש ותנוה שבה נומר המרעה הירוק בה־ לגבעה הצרפתית. פונים שמאלת. ברמד קטן, קרוב לכניסה בשמורה. עם אותו מכאן, מימין לכביש. שם יש מסעדה הם המאות יעלים ויעלות יודדים לשמור זור שאחריו פווים ימינה. יש שלט: ברטיס ממשיכים עוד קילומטר דרומה, צמחונית טובה עם סלטים, פשטידות ת ען בדי ולנהל שובות לשתות מים. למעלה אדומים. נוסעים ישר כעשרים לבניסה לנחל ערוגות (סוגרים בארבע ועונות מעולות. ואפשר לחטוף עוד שי־ מד שות הדינדים שלום. שונת הקר" דקות עד שמניעים לצומת אלמוג. לא אחה"צ) וכאן, אם יהיה שקט ומול, אפ" זוף בריא אחרי חצהרים בחוף ים המלח.

לו ברין לתרחיק נדוד כדי לראות ואת, נה לחוף ים תמלח. שי שבל הדברים היפים האלה קודים • קומראן, עין בשרחת: מל עינתו בשמורת עין גדי, במדחק החבה ראשונה אפשר לעשות בקומראן, שמוים וחצי וסיעה מתל אביב, שעה בשרידי הישוב האיסיי, למי שמתעויין בארכיאולוגיה. בשביל הכיף כדאי ותעה שמתהילים לצוף על ים המלה, להיכנס לחוף עינות־צוקים־עין־פשחה. מבי יצה לעלות בשעות אחרי הצחרים נם שבצרת טבע וגם תוף רחצה מסודר

מצעה מיכוד, ליד מצוקי דדנות, שם עם בריכות מים מתוקים, טבעוים, לתוף יש פרפטת מחיפות בארץ, עם כל ים ים המלח. אחרי שצומים על ים המלח המלח למטה, רמת מדבר יהנדה והרי נעים לטבול במים. כאן אפשר לפתנה צידניות לארוחת בוקר, לשתות הרבה א שמות עין נדי והמרחצאות חיפים מים וקפה, ולהעלות את לחץ הדם במ־ פלקיבוץ עין מדי, עם מטעדה צמחו" קום הכי נמוך בעולם. מת שבה החוף ים תמלח, אפשר להגיע • אל שמורה עין גדי:

משובס ישיר מתל אביב או מירוש" מכאן נוסעים, ישר דרומה, עוד שישה ת ולחצור באהם יום. בשבת בבוקר עשו קילומטרים ומניעים לצומת שממר אן איטובוסים כמובן אבל אם מסעים נה עולה כביש למצוקי דרצות שממנה מום שישי ולנים בחניון עין נדי, באכסד שלה כביש למצוקי דרגות, כפר תנופש מו בפר תותש מצוקי דרנות או בבית של קיבוץ מיצפה שלם שיושב שלו האתה של קיבוץ עין גדי, אפשר לעד קילומטר דרומה מכאן. שות מוה בילוי של סומשבוע ולחזור • אל מיצפה מיבור:

משנת אחה"ב, באטובוס אנד, למוכו שלים בכביש למצוקי דרנות. נסיעה מפותלת של תמישה קילומטר עד לסוף משונים פרטית זה כמובן פשוט יותר הכביש. ההמשך הוא בדרך עפר של משר לבלות יום מחדר בטיול שמתואר שלושה וחצי ק"מ ופניה חדה בדרך הע סק כלל העליה בדדך עפר למצפה מיר פר שמאלה, דרומה, לנסיעה ברפת המדבר של עוד המישה ק"ם עד לצומה פין בעובן לעשות זאת בגים או באום דרכים שבה פונים שמאלה, מורחת לכי מע מיכוור, למען תהשכלה הכללית, יוון ים המלח. אחרי שני קילומטרים האמצרה השמומאית מעברו השני של מניעים לסוכה מגועים של עצי תמו וכי אן המרפטת הגדולה של המדבר,

ודש אוקטובר מתאים העפר מכפר הנופש מצוקיידרגות למיצ" ודרומה מהצומת מובילה לכיוון הכביש יכול להיות שבתוך השיח ממול מתחבא ומר יפה ומקומי שאורב ליעל, אכל זה לטיול במדבר יהודה. לא מה מיכוור עבירה לכל רכב תיאור ממר למעלה־עמוס אבל זה לא הטיול שלוו. הקניון העמוק שנראה מדרום למיצפה לא עסקנו ואנחנו עושים את עצמנו מיכור תוא נחל חצצון, ולהיזתר לא לה׳ באילו אוחנו עוברים כאן דק במקרה.

מאת נילי פרידלנדר צילומים שי גינות בשיתוף רשות שמורות הטבע

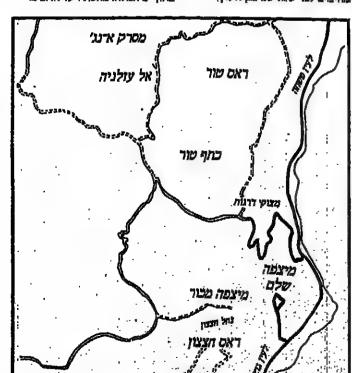
83. מרפסת מעל ים המלח

מיצור מיכונו (מכל של ים תמלח, רמת מדבר יהודה ותרי מואכ

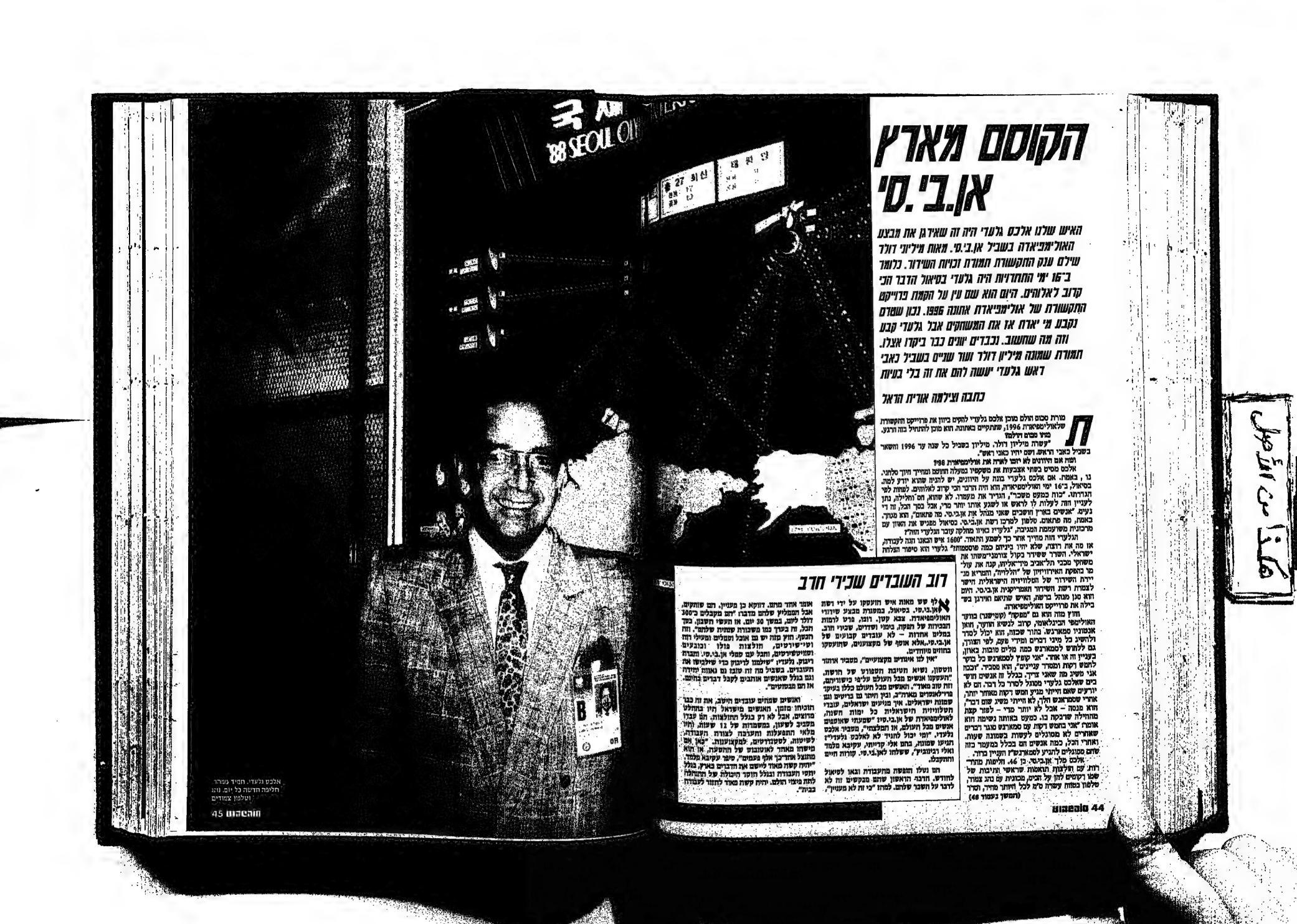
הנמר אולי מעניין אותנו, אבל אוחנו לא פרחצאות ועוגה:

• יעלים שותים בנחל: לים ושפני הסלע והכי נוח מתוך מיצפה ים של קיבוץ עין גדי, כשני ק"מ דרומה

פונים שמאלה ליריחו, אלא דרומה, ימר שר לטבול בנחל יחד עם יעלים. תמווח זהו, עכשיו תחילת העונה לבילויים מהימים לפני שגורשנו מגן העדן.

43 Hipeaid

אני לא פיינשמקר

ספרים על ננרל אתר כצה"ל שוחזיק במטה שלו סמל שלא נחברך לא בידע צבאי ולא כרמה גבוהה של מישכל. מדי פעם היה הנגרל משתיק סוד עם פיקודו הנ"ל, ותמהו הנשם סכיבה מה מצא בו המפקר. לבסוף אזר מישהו שו שאל – והננרל השיב: "כשאני שומע את רעתו אני יורע מה הושב האוייב...". וזה, כמובן, סיפור

מוקפת הרהב שמלפני מלחמת יום הכיפורים. נסעתי לפסטיוואל הסרטים בחיפה לא כמבינה מולה בשולנוע, וגם אין זה מתפקידי לכתוב על קלעת, יש בעתון אנשים מוכשרים לכך. נסעתי : לוונה ונהניתי מפינון מרוכז של 5־5 סרטים ליום. ַ טְצחי גם מפני שחיפה היא עיר מולדתי־אהובתי, לפחת הנמגמת (שנעלמה כליל למשך תקופת ומשוואל) וגם מפני שעם חלוני הזמן אני יותר דיותר מה על קולנוע.

הצרה היתה שביסיתי לגווט את מסלולי בין צונעה נתי קולנוע על הכרמל לפי חצי תריסר תודיכים שהתפרסמו בעתונים שונים, ולכן נפלתי נשו של כל מיני סרטים אמנותיים ואוואנגארדים, מקטלגים אצלי כסרטים בשביל מבקרי קולנוע

לא היה אחר בסרב אנשי התקשורת שכיסה את ומשיוואל על תקן של אותו סמל עם ידע נמוך, נישו שהא לא פיינשמקר, מי שהיה יכול להוהיר את נישטי העם מפני הנפילות הרבות בהן משופע כל פשצאל המקרין כ־70 סרטים מכל העולם. או כשנה במה אני מוחלת על כבודי ומתנדבת להיות כזו, בת ושתו של הילד מ"בנדי המלך התרשים" שיקרא "אכל ומלך עירום". אהיה מי שיאמר בפשטות: "המרט הוה משעם, או "הסרט הזה יומרני ללא כימו", "הסרט מה פרימיטיווי", "את הסרט הזה תיקהו במקום נופנון", וכדומו.

ווו, למשל, כמה מבקרים שכתבו על סרט כמו ישותה של אשה" של אבסוניזניו "אל תחמיצוו" – משיאנו בסוף בן האולם ואנחנו לעולם לא עוזבים נאמצע. מין דמקט שכוה) הודענו לכל הטביבה: היותו, וגם אמרנח לא לראות את "הדוח" ממאלי אלא מאום שלנוענים, כן לרוץ לראות את "תביצה", ישנב החושני", "אין סוף" ו"האנוסן", לא לפתח משתו מקובה ורדה" וכן הלאה.

ידידי החיפנים פרבים להתלוגן על שלא קורה מעם דבר בעידם. אנשים יושבים כבית מתוברים למושה ובוצץ – אחרי תשע בערב – שורר עוצר. גם משפת הפסטיוואל לא ראיתי את ידידי בקהל. ינווונות היה שמה – מופעים, תזמורות, אמנים, אויה שאפשר וויה להחויק בה כברבר מוצק – והם פושים לשבת בבית. אולי מחמת ההרגל, האולמות הו משתצים מקוד שהגיע, איך לא, מעיר הכילויים עודו החיפאים

> הנשים מבית הקפה נצילום של קאפה

אתר שהתפרסמה במדור זה תמונתן של נשים חל אביביות בקפה ארמון ברחוב היר שו בתלאכיב, כפי שצולמה לפני שנים על ידי הצלם אמן רוברט קאפה - הגיעו כמה מינים מקדאים מביד יואדה גיימו, במכתבן מפארים, מותה אח

תיבת דואר / "בוגדים" הם לא

לום רב; מעמים רבות התעורר בי דחף עו ליטול עט וגייר ולכתוב לך – בדרך־כלל כדי לחביע תזדהות מלאה עם דבריך. אבל לאחר שפרסמת במדורך החביב, שרוח חיובית שורה בו לרוב, את דברי השטנה של הפרופסור הוכבד חנוך יעקובטון ("יש

אולם העלה חרס בידיו. מחיר לבנידח", "קופשבוע" 2.9.88), ברצוני להביע מורת־רוח. ממכתביו זה תשע שנים: אביא רק אחד לדוגמה: הפרופסור הנכבד שופך קיתונות של ארס על 16.10.87 - "...השחייה הממושכת כאן נהפכת ציבור רחב מכלי לנדוק את חסיבות ותנסיבות שגרמו ליפראלים הענים להיחפך ליורדים (בשפח

לגלתי־נסכלת ואני כל הזמן מתפלל שיתרחש איות וס ונצלית להתגבר על המכשולים הרבים תפרופעור – "בוגדים"). העומדים בדרך לחזור לארץ...". מה חטאו של תיהודי שאכן עלה ארצה אך מבחינה תומרית אחי ומשפחתו מטודרים היטב, למרבה הצער לא מצא אה מקומו ביניווזו אך חלב, הלב של ה"בוגדים" ושל ילדיותם נשאר

אני, כמו רבים אחרים, כואב את חסרונם של ה"ינרדים" ושל ח"נושרים" הרוסיים והאחרים מרומסור נכבד: כננד דבריך "...נידוי ברור מותלט המזורים בגולה שכלל לא ניסו לעלות, אך יחד עם ומופגן, בדברי המשורר - ירקבו בקלוום סרוחים זאת אני טבור כי לחיות בארץ־ישראל ולנשום את על צרורותם בארץ המשע", אשיב בדברי אלוהים: אוויר ירושלים זו זכות ולא חובה, ועל אלח שאיום כאן עימנו – אני מרחם. אך לקרוא להם בוגדיםו: לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדמו" –(ירמיהו ניקח לדוגמה "בוגד" אחד, אחי, במקצועו דוקטור לביוכימיה. הוא וכני משפחתו נאלצו לגלות כל אדם וחייו, כל "יורד" ובעיותיו. ממרומי לארח"ב לפני תשע שנים כי לא ומצאה לו תקמדרת נראים כולם, כפי הנראה, כתגבים מעסוקה בארץ. קודם לכן עבד כמדען במכון ויצמן והיח מאושר בחלקו, אך בגלל קיצוצים

אוזרי 40 שנה".

"להם" לומר אחרי 40 שנה וזרי חם בדיוק אותם דברים ש"תם" אמרו לפני 40 שנה. דחיינו, לזרוק בתנאי שתניעי אליהם בשלום, מבלי שראשך ינופץ בדדך על ידי איזה בלוק צעיר ונחמד. ומי

מודל 48'

מר היקרה, בקטע "דברים שלעולם לא מר היקרה בקטע" 2.9.88 כתבת בין תיתר ש"אני לא מוכנה לעבור את גבול הקו הירוק עד שלא נחיוז מוכנים לשמוע מה יש 'לחם' לומו

נאלץ לעזוב. עד היום הוא מחזיק בדירהו

ממר, את חדי מודל 1948 דור תש"ת, ואת מזמן בעניינים. ובכן, כדי לרענן זכרווך, מה שיש את כל חיהודים לים. אדרכא, מעברי את גבול חקו חירוק ואלה הדברים שתשמעי מפיקם. כל זאת קבע שמקו חירוק הוא יכוה ראח וקדש"ו ואולי

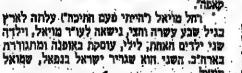

במרכז, חבושת כובע: דורה צאנין; משמאל: עוירו לוריא־שפרונגר: רעיה (שם משפחה לא ידוע), רחל מויאל, פרידה ליפשיק. צילום: רוברט קאפת.

אמן דורה צאנין כאשה חבושת הכונע שכמוכו הצילום. כמויכן התקשרו שתי נשים. האחת - רחל

מויאל, דעית עודר אתרן מויאל זיל, ושניה מימין בצילום) וושניה ... נאוה פוקס (שניה משמאל בצילום). בונה של סניה לוריא שפרונג, רעייתו המנוחה של האדריכל האדי לוריא, מי שתופנן כין השאר אח מנולוון וומי טבריון אומרת שנקת יוה הית בית שפה שפנים נרבה

יסכימו לקו חזה.

מתאספות שם בנקרים..."

תנמצאת ליד גן־חעדן האבוד, לראות – אך לא להגיע לשם. בביקורו האחרון בארץ ניסה אחי

ה"בונד" לחפש תעסוקה והיה מוכן לרדת בכמה

דרגות ביחס לעיסוקו הנוכחי בחו"ל, לעבוד -

למשל- בביח"ר לחומרי הדברה וכיוצא באלה,

תיקצר היריעה מלצטט את צער הגלות המשתקף

"אל תבכו למת זאל תנידו לו, בכו בכו להולך כי

גבולות החלוקה יותר צודקים מבחינתם.

ואם לחיות יפי־נפש, אזי עד הסוף המר.

וכאשר "נתיח מוכנים לשמוע מת יש 'להם'

לומר", נצטרך – בהתאם לגבולות החלוקה –

להצטייד בוויזה כדי לחיכנס ליפו, רמלה ולגליל,

כי חרי אלה הגבולות ששורטטו במכמבר 1947.

ידידי, נחווי לך את זכות התשובה, אבל לוויכוח

פוליטי לא תגרור אותי במסגרת "חיים

ואוהבים". מעתה ועד יום הכחירות זוהי חלקת

אלוָהים הַקטנה שלי, נקיה מהבעה בוטה של

דעות בוליטיות. ואני מניחה שהרבה קוראים

אנחנו, הילדים, היינו משחקים ב'גינת לוגדון' ממול,

והאמרות היו נפגשות שם כל בוקר ומתקשקשות להן.

כולן... גרנו בקרכת מקום, ברחוב נסיציונה, ובאיזור

ירד גבר מאובק שניראה כמו מרוקני. עבר ליד

ומיד עלה למעלה למלון. לאחר רבע שעה ירד,

החיישב מולנו וביקש שאטתכל עליו. אמרתיי זה לא בסדר. לכן בתמונה לא הסתכלתי עליו אלא על

שהיתה בלוס־אנג'לס כי ראתת את התמונה הזו בעתון

ראו לראשונה שמעתי את שמו של הצלם הירוע,

רחל מויאל נוכרת: "זה היה בתקופת הצנע

בני לוי

משרו ברמו

נבעתות

ראשון לציון

47 Biagalu

אן.בי.סי. (משך מעמוד 45) יום עמוס עד מפוצץ. הוא רותר מפגישה לפגישה, עוצר בדרך רק כדי לטפוח בידירות על שכמי אגשים חשו־ בים מכל העולם ולנשק את לחיי נשותיהם כירירות לא פחות מופגנת. הוא פוסע במהירות לכל מקום, העיניים תמיד מתרוצצות קצת לצדדים. אסור להחמיץ שום דבר בשוליים. הוא ישן בערך ארבע שעות ביממה ולא יושב כשום כסא יותר מעשר דקות ברציפות. קצב כמד

יום אני מוותר על ארוחת הצהרים", הוא זורק לפקידה במזכירות הוועד האולימפי קק של הכינלאומי, במרומי הקומה ה־23 של מלון הפאר "שילה" בסיאול. אמר ונעלם. הארגב הלכן מ"עליטה בארץ הפלאות" יכול לקחת אצ־ לו שיעורים בעניין הזה של "אין ומן".

הקוסם ולארץ

שלושה ימים לפני פתיחת האולימפיארה, בין פגישה עם נציד איגוד השידור האירופי, לבין פגישה עם מפיק בריטי של השידור המיוחר לטקס נחירת העיר המארחת למשחקי חורף 1994, לכין סגירת עניי־ נים באן בי.סיי, הוא בכל זאת מוצא זמן לארח את שר החינוך של יוון, ג'ורג' פפנדראו, עם פמליה של חברים, ולעשות להם סיור מודרך במרכז העצבים של אן בי.סי.

השיכלולים האלה קיוו באן.בי.סי. לתרגם למונחים של

ני פתיחת האולימפיאדה 300 מיליון דולר. תשלום

לקוריאנים תמורת זכויות השידור, ו־100 מיליון דולר

הוצאות הפקה. בסעיף "הכנסות" הם רשמו בשמחה 500 מיליון דולר, ממכירת זמן פרסום ל-179.5 שעות השי-

דור שתוכננו במקור. שלושה ימים לפני פתיחת האר

לימפיאדה כבר הופר המאזן היפה חזה, כאשר החליטו

ראשי הרשת לקצץ שעה וחצי של שירורים לטובת

שירור חי של העימות בין המועמדים לנשיאות, בוש

ורוקאקים. המסר של "מגה־באקס", בלשונם של ראשי

פרוייקט האולימפיארה. כמלים פשוטות – הפסד של

מיליוני דולרים מהכנסות שהיו צפויות מפרסומת באו־

אבל זה לא היה ההפטר היחיר של הרשת.

אן.בי.סי. מכרה למפרסמים זמן שידור לפי תחזית

(שהתבססה על מחקרים וניתוחים) של 21.3 אחוז ממו-

בכית שיש לו שירותים כחצרז התחזית האופטימית הזו

התבדתה. בטקם הפתיחה חיה אחוז הצופים רק 16,

ואחריכך עלתה הצפיה בהררגה עד שבשבוע האחרון

להחזיר כספים, רק הראנו את הפרסומות יותר פעמים

למה אחוז הצפיה היה נקוך מהמשוערז אולי

"לא, ככלל לא, עוברה שהאחוזים כל הומן עלו.

אם הבעיה היתה באיכות השירורים – המספרים היו

אז מח בבל זאת חמיבה?

ולה שעה וחצי.

ותייצכה סביב 20 אתוז.

מההסכם המקורי".

כמה שיותר כסף. בסעיף "הוצאות" הם רשמו לפ־

"אני היום בספירה אחרת. כפיתי שיטת התארגנות חרשה. עוד ידברו שנים איך אלכס גלעדי שינה את האיצטריוו האוליתפיי

זו אותה יוון שרוצה כאירות משחקי 96'. וג'ורג' ספנדראו הוא לא רק שר החינוך, אלא כמקרה גם השר הממונה על פרוייקט האולימפיארה כארצו. כמו מרריך משופשף, הוא שולף הפתעות, מרגיש במקום הנכון ובטון כמעט־דרמטי, את ההישג המופלא כסיאול. והעי-ניים אכן רואות דברים מופלאים. התגשמות חלומותיו של כל חולה תקשורת. עשרות מסופי מחשכים, ארכיון ממוחשב שמצליב שלושה מקורות מידע ומתערכן כל הזמן, על כל ענפי הספורט והספורטאים כמשחקים, ציוד עריכה, הקלטה ושירור בסטריאו, קומפקט דיסק.

"משמאל נמצא חרר הכקרה המרכזי שלנו", הוא מסביר ומצביע על חרר גרול, מפחיד בכמות המיכשור צע צפיה. "וזה מתוך 93 מיליון בתי אב שיש בחם שבו, עשרות צגים מהבהבים מבעד לחלונות הזכוכית טלוויזיה", מדגיש גלעדי, לטובת מי שלא מבין את הגדולים. "ומימין", הוא אומר בתרועת נצחון, "ישנו משמעות האחוזים. כארה"ב, אגב, יש יותר כתי אב חדר הבקרה החלופי שלנו, למקרה שמשהו משתבש שיש בהם טלוויזיות מבתי אב שיש בהם שירותים בראשון, והוא ב־ר־יריק אותו רבר". העיניים יוצאות בתוך הבית. ומתי בפעם האחרונה נתקלתם כאמריקה מהחורים מרוב התפעלות.

ויש גם מחלקת גרפיקה ממוחשבת, שרק כה מו-עסקים כמאה עובדים, אשר יוצרים אותות ושאר מופי תים בשלושה ממרים, כדי שאפשר יהיה לנצל כעתיר, כתוכניות אחרות, אלמנטים שונים מתוכם. יש מחלקת יחסי ציבור מלאה באנשים מנומסים העונים על שא אומר אלכס. "היינו צריכים להחזיר למפרסמים 40°30 לות והודפים בקשות לראיונות עם פרשנים כוכבים, מיליון דולר". החשבון הוא פשוטו על סמך התחזית, את האמריקנים". ומחלקים אוגרנים עבי כרט עם כל מה שאן בי.סי. וצשר שהיא בעצם התחייבות של הרשת, נקבע המו בת שאתה רוצה לדעת על אן בי.סי. כאולימפיארה. יש פרסם משלם. תחזית שלא התגשמה, שקולה להפרת אםילו קפטריה המאכילה את העוברים על חשבון הר חלקה של הרשת בעיסקה, ולכן עליה לפצות את הל־ שת, עם קטשופ וחרדל וקרח בקולה, בריוק כמו שם קות. במצב שנוצר לא הגענו לכך שהיינו צריכים בכית. אי של אמריקה, עם צלחות שירור בחצר, כלב סיאול. וכל זה – רק מרכו השירור.

. חוץ מזה היו גם עשרות ניירות שידור ומצלמות מודות באתרי תתחרויות ואפילו פגורה, ברוח המקום, בכלל שהתמקה לא היתה מוצלתת? שנכנתה במיוחד כדי לשמש אולמן שידור מרכוי. 1600 איש (ראה מסגרת) הפעילו את כל הציור התריש הוה, הראו לאמרישה בזמן אמת את בן ג'ונסון, האיש נשארים נמוכים, ווה לא מה שקרה". עם ושוורמונים, את פלורנס גריפית גרינר, האשה עם האימורניים, ואנו כל השאר בצבא קטן ומקצוען, את כל

"אם היינו נשארים על 16 אחוו זה הית אסון". אצלם, שלהם. היתה התלהבות. כאן ארה"ב הצליחה פחות. יש להם הרבה פחות מדליות, וזה פוצח משל

חזרה לסיור ולשר היווני. גלערי מסיים את המירוץ כמבוך או בי.סי. כמשרדו - המשחף לו ולמנהל חטיכת הספורט באן בי סים ארתור ווטסון, שבריוס מגיע. תכיר בכקשה, הוא מציג את הנוכחים. "תשתו קולה, אין קסה", הוא כמעל מצווה. אחר כך רוחף לכל אחר כיר סיכה ש אובי.סי., מצטלם בחרווה עם האורחים, מציז שול נע עון והודף את כל הכבודה לעכר הבניין הסמור, מיל השירורים של כל שירותי השירור חורים בלאליו

שאינם אן בי סי. "שאר העולם", כהגדרתו מהר, מהר, אין זמן. בקצב שלו חבל בכלל לנפות "סיאול רחוקה להם מהבות. לוס אנג'לס היתה לוכור מי נמצא באיות תרר ואנה משנפים והחומום

. לעצמו יחסי ציבור עניפים. שירורו השירורו

לא אין, לא היו". תשובה קצרה, שלא אוהכת את לעצמו את היקר המותניים. "ככה אני יודע אם עליתי

יתית והמציאות של סיאול. אמצע היום, אמצע הבר- מפיק זו הרמה האחרונה, כי אין רמות אחרות. אכל י פעמיים באותה הליפת בגרים. לא יאה. שים את העבורה. אחר בריטי למשל, שעשה את שירור פה ורמות קול ומבטים אפלים. אסור לזלול בדכרים

הכרים והסיכות. "נו, איך זה מונח"ז הוא שואל, ומודוי

ברגע שמיסטר יון מתגיע את המכונית, מתחברת

אלכם אומר לה, וגם אומר עוד כמה דברים ומסיים

קרמות. הפקה למשל, הוא אומר, זה עניין שכבר לא

לברוק את הכמה, את המסכים, את עמרות הפרשנים.

בורק ומקטר: "לפני 16, שנה הוא היה האליל שלי, או

אותו טמבל, אגב, זכה יומיים אחריכך להפגנול

לפותי אותו".

"כל החיים הם עסקים", הוא מסביר, "והקונץ הוא

ג'ימי החיים כמעם קופץ לדום למראה גלעדי, תלל של שפות. ואלכם, כאן כאיש הוועד האולימפי שולף מיד את החליפה הנוכחית שבשלבי הכנה. חייט מילאמי הרואג לאינטרסים של "שאר העולם", משיר קבוע הוא גם חיים מסור, כזה שעושה מחיר מיוחד וגם 🤻 מן כולם, מתחבק פה, מסתורר שם, ובקיצור – מוכן לבוא אל אלכס למלון, למדירות. הרי אין זמן. אל מול פניה המסמיקים משתנקים של אחת התיירות

ש אומים מועד האוליממי לאינטרסים של התנות בתתתונים ארומים מפוספסים, מחכה לג'ימי, עם

האה. עמוק בתוך שיגרת המשחקים אפשר היה למר במשקל". לא עלה. חסר רק עוד שישאל, "תגירו, אני פה"ג או אלכס זורק מאיזור המסלולים באיצטריון המר לין האכסקלוסיבי לאן בי.סי., שדר גרמני שהגיע מעורת תג מיוחד שקיבל שלא כדין, אלכט לא היד של אלכט לטלפון. היו עשר דקות קשות אצל מני אור כך שעות ומנסה לבדר מה מקור התג; מתר החיים, בלי טלפון צמור, רק עם ביפר שצירצר וקישן. מתר מהינגי שמתעקש על זכותו לראיין ביציע לכל קצווי העולם. למשל לישראל. למשל לחברה שלן, החברה האים בינים כמובן, עיתונאי שרוצה החברה, אלגה נוססקינד. "בסה היא חיטשה אותי קודם, "מני מרים, בנימוס כמובן, עיתונאי שרוצה החברה וארכה למה לא אניד לאלכם בוער טוב". או הלים למובת הרדיו של הרשת המתחרה, איבי.סי., התעוררה ואמרה, למה לא אגיד לאלכס בוקר טוב". אן ממקה זה היום הרכיעי" להשיג כבש מדרגות שבו "ללו ספרטאים לעלות כדי להתראיין בעמדות השיר ב"ביי מאמי". לה של ישאר העולם", ובכך לשים קץ לחירוצים על ליפו תורות ונשנות של שדרים זרים לטריטוריות תמיד למצוא את המקפצה הכאה, אם מתרכזים רק אתשיות של אובי.סי. על תכל דק הוא מחלר, ויציר ברבר אחר, לא מתקרמים". והוא, כל הומן כמגמת החד

חיבה פומבית מצר אלכס, בלובי של ה'שילה", כולל חיבוקים ושפחות על השכם ושליפת שי מחכים, "או" לימפים ווטץ", כפי שהכריו אלכם בתניגיות. הקוסם מארץ אן בינסי שלף עוד שמן: "את חושבת שאני לא הייתי יכול לעשות את העכודה הור"ו הוא שואל ומצי ביע על ניידת השירור, "כטה שהייתי יכול, אבל או לא וייתי יכול לעשות דברים אחרים

פירה אחרת", הוא מבהיר. "אני נמצא שתי דרגות מת" חת לניהול אולימפיארה. אני הוא שכפיתי שיטת התאד רגנות תרשה על כל השירורים מהאיצטריון האולימפי בומן המשחקים, בגלל שהיה שם ברדק". או מה אתה רוצה? לנהל את האולימטיארה הב־

הוא מחייך. "אין סיכוי. מה פתאום שהספרדים יתנו למישהו מבחוץ את התפקירז יש כבר מריכות בין ספרדים שרוצים את הג'וב. ואחריכך היוונים ירצו יוו'

או מה בכל זאת תעשה בעתיר, הן הוציוה שלך

שובה בנוסת "נראה, עריין לא ברור, אולי אמד שיך באן בי.טי., אולי לא, יש כל מיני אפשר־

"כל החיים הם עססים והקונץ הוא תמיד למצוא את המקפצה הבאה. אם תחדכוים רק בדבר אחד לא תחקרתים"

אלכס משחק אותה איך שטונ לאלכס. ירצה – הוא סגן הנשיא שחותך עניינים, שצעירים פונים אליו בלשון ,ארוני" (ווה מתאים לו), שזורק משפטים כמר, "עור ירברו שנים איך אלכס גלערי שינה את האיצט־ דיון האולימפי". ירצה – הוא כסך הכל עוד ישראלי בסיאול. הוא מספר שכל מה שמעסיק אותו עכשיו זה לכרוֹק למה אין גלירה במונונים הניידים (שגם בהם הכל על חשבון המפעל) של אן בי.סי. ואיך לסרר לעוכרי הרשת, הגרים בכפר העיתונאים. להכנים לחד" ריהם זונות קוריאניות, למרות הגבלות הכטחון. חיים

וככה, בפוליגו, במשך 16 ימים, שהיו שיאה של עכודה ותיכנונים של שנתיים. חמישה ימים לפני תום האולימסיאדה, כציר המסדרונות של הכפר האולימפי, כשהוא רץ ואני ככר בקושי הולכת, השאלה המתבק־ שת: האם אינו עייף מכל זהז "בטח שאני עייף. מת מעייפות. אכל עכשיו זה המכחן שלי. עכשיו אין זמן להיות עייף, עכשיו אני צריך לתפסר ובכושר שיא. איז מה לשמור כוחות לאחריכר, כי אחריכך לא חשוב. אם לא אהיה כשיא עכשיו אחריכך לא ישנה בכלל. עכשיו

בניך לעכוו - איז אוניווג עיין י אתה מוחד מכשלוו? "לא, ככלל לא. איזה כשלון"ז

אז מה בכל זאת יהיה נורא בעיניך? יחריקנות של היום שאחרי האולימפיארה. פתי

אום, כבת אחת, הכל יינמר". וזה אכן נגמר אבל אין דבר אלכס, עכשיו סוף סוף בטח ימצא זמן לקפוץ שוב לאיטוואן, לחבות ההיא בפסאג' האחורי, כרי לקחת את הכובע עם המצחיה שהומין במיוחר בשכיל הכת שלו. "גליה 2" רקום עליו. בעברית ובאנגלית. בשביל אלכם גלערי ירקמו בקוריאה כל דבר, בכל שפה.

אורית הראל

49 BIDEDID

אחד מאולפני או בי.סי. בסיאול. הרשת הכינה בגלות. למטה – וצחונה של גרופית ניויור בי100 מטר

חום אפריקה, אירופה, אסיה, יפן. נורות מהבהבות איש שמסתובבת בחנות – "מה יש, הגיע הומן שתראי" -משלשל סגן הנשיא גלערי את מכנסיו וניצב באמצע משלשל סגן הנשיא גלערי את מכנסיו וניצב באמצע

שף סיור השר היווני. קופצים לאיטוואן, אזור מעניין אותו. עשיתי את זה ככר לפני 15 שנה. בארץ

ין אלכם משאיר באמצע האין־חניה את המכתית עם הוא, כירוע, לא בארק, או הוא דואג להדגיש ליר כל תגוממד, מיסטה יון, כדי להיכנס לחנותו של ג'ימי, ניירת שירור שהוא כמובן יכול להיות המפיק שיושכ יפיים הקבוע שלו. כמשך שבועיים לא תופסים את בתוכה אבל הוא לא רוצה להיות. יש לו מפיקים שעו שם כשם שלא יאה שהוא ירבים פתק עם שמו על בחירת העיר המארחת לאולימפיארת החורף. "איזה לת משרדו במרכז אובי.כי. לא. הוא מתעקש על ממכל", אומר אלכס יום לפני השידור, והולך בעצמו למ רק שלט. גם אם זה מצריך עוד טלפונים ועוד

> אני קופץ לנשיא הוועד האוליונני כל בוקר לחוגש דקות ונסדר עניינים. וככה אני משיג את כל תה שאני צריך"

והוא רוצה לעשות דברים אחרים. "אני היום כס"

באן בי סי. מסתיים בעור שלושה חודשים?

פעם הראשונה שהשאלה נשאלה, היתה הת־ ויות". בפעם השניה, לאחר כמה ימים, הוא הימהם משהו על כך שאינו יכול לפרט, כי הרבה רבי רים עריין לא טגורים. בפעם השלישית, כעבור עור כמה ימים, היתה התגובה הראשונה מכט מקפיא ואחריו חזרו כל ההתחמקויות המוכרות. הלאה. הוא סופץ למ־ לון הילטון, מלון הבית של אן.בי.סי., לסגור עניינים עם מתאמת הארועים של הרשת. יש ארועים ויש חיאו־ מים. הרשת הביאה לסיאול, על חשבוגה, 2000 עוברים בכירים ובקבוצות של 500) של המפרסמים "הככדים" באולימפיאדה. זאלכס, כמובן, מעורב גם בזה. סגן נשיא או לא סגו נשיא – מרינר לכוסטייל, וחוזר חליי לה. "אני טיפש, אכל לא אידיוט", הוא אוהב לזרוק סביבו בסחבקיות אמריקנית, באנגלית־ישראלית מאוד. מצב הרוח, הקפיצות המהירות מהיתממות חברותית לטון סמכותי נראים לא אחת מתוכנגים להפליא.

(המשך מעמוד 14)

מתרכזים בגרנג'יס שלנו. מרגישים אותו. נוגעים בו. גיליתי שהגרנג'י שלי הוא רגשות אשם. זאת אומרת, ידעתי ככר קודם שיש בי כל מיני רגשות אשם. אבל לא ידעתי שקוראים להם גרנג'י. כמו כולם אני מסתוככת בחדר החשוך. בעיניים עצומות. מתרכזת כולי ברגשות האשם שלי. בחדר נשמעים שלות בכי כנושים. כשאני פוקחת (קצת) את העיניים, אני רואה כמה אנשים שהתיישכו על הרצפה, נעים כתנועות קצובות קדימה ואתורה. כוכים. לביב האנשים היושבים יצרו המסייעים מעגל, כדי שאלה שמסתובבים בחוסר מנוחה ובעיניים עצומות לא יפגעו בהם.

הגרנג'י שלי מתחיל לקבל משקל. אחרי כמה סיכוכים בחדר אגי מתחילה לנכות. וכך, בעיניים עצומות, אני מסתוככת בחדר, נושאת את כל כוכך תחושות האשם שלי. משחזרת לעצמי עוד ועוד סיטואציות סוחטות תחושות אשם כדי ללכות את הכאב הזה, וכוכה. טוני אומר לנו לצעוק את כל הכאב הזה החוצה. להוציא את הריכוק הזה. אני צורחת בשארית כוחותי. זו היתה הפעם הראשונה שבכיתי בסרנה. לא האחרונה. הפעם הכאה תהיה כשיעמור מיכה ויעשה איתנו "שרינג". אז אגלה, שמיכה הוא הגרנג'י שלי. ואולי, בעצם, של כולנו.

צריך להפריר, אומרת לי פסיכולוגית, בין החוויה שעכרת כרמה האינטלקטואלית לכין החוויה כרמה הרגשית. ברמה הרגשית עברת חוויה חזקה של חמישה ימים. נקורה. אי אפשר ליישם את החוויה הזו כתיי היומיום. האדם מטובך, מורכב, עמוס מניפולציות ומנגנוני הגנה. ולא יתכן שתוך חמישה ימים רברים יהרטו אצלו ויכנו דברים חדשים. החלק של ההרס הוא הרבה יותר פשוט. החלק של הכנייה מתרש – מסוכך ודורש זמן. מכחינת החוויה האינטלקטולית הבן־אדם מרגיש, אולי, שנפתח לו איזה צוהר לעולם. מסוג החוויה שאתה עובר כשאתה קורא דברים כאלה בספרות, כשחלק נקלט וחלם לא. החוויה האינטלסטואלית דומה לחוויה של חורה בתשוכה. מי שאין לו מושג ביהדות מקבל איזה מכה, והעיניים פתאום נפקחות לו. אכל אדם שמבין ביהרות, זה לא גורם לו להתבטלות כזו. קל מאור ללוש קרקע בתולה.

על טופס ההרשמה לסרנת האיי-אם אתה נדרש להשיב בכן או לא לשאלות הבאות: האם היית פעם בטיפול נפשי (פטיכיאטרי או פסיכולוגי)! אם כן, האם סבלת או עריין מקבל טיפול תרופתיז פרט באילו תרופות טופלת. האם אושפות אי מעם במוסר פסיכיאטרי כלשהוז האם אתה נמצא עכשיו בטיפולז אם כו, האם הטיפול מקרם אותך: האם סיימת את השרות הצבאיז האם היו לך בעיות פסיכולוגיות כזמן

שמועות עקשניות, מפה לאוזן, כמוכן, סיפרו על שני בוגרי איי־אם שנזקקו לאישפוז. לא כתוצאה מהסרנה, כמובן, יילחש מיר. ובטוח לגמרי שהם היו מתאשפזים גם ללא הטרנה, וככלל, אולי זה אפילו טוב שוה יצא עכשיו. שמועה עקשנית שנלחשה, הרבה יותר בשקט, היתה על בוגרת איי־אם שהתאברה כמה הורשים אתרי הסדנה.

את כתה של אותה אשה, שהתאברה כגו חמישה תורשים אחרי שסיימה את סרנת האיייאם, מצאתי על יד המדרגות היורדות למרתף בית אמריקה. חבת היא כוגרת איי־אם וקורס ההמשך שלו, ג'וי־ספרין שההכרל כינו לבין האיי־אם - על־פי עדותם של בוגרי הג'וייספרינג – הוא כמו ההבדל כין לגמור כית אותנו בריגשותיו. סיפורו הוא סיפור של בדירות ספר יסודי ולעשות דוקטורט. ("שם קורים לך חדברים האמיתיים. שם אתה עומר חשוף לגמרי. שם מתמוטטות החומות האחרונות. אם ריחפת באיי־אם, בג'ויספרינג אתה פשוט ממריא כמו טיל").

אימה היתה בטפול פסיכיאטרי מנושך עור לפני שהגיעה לסרנה, אומרת לי בוגרת הג'וייספרינג. דיבורים על התאברות היו כל הזמן. גם לפני הסרנה. לא, היא לא יודעת אם אמא שלח רשמה על הטפסים את העוכרות האלת היא גם לא יודעת אם לפני שהלכה לסרנה ריברה עם איש מקצוע שקשור לסרנה

הסכימה. כמה פעמים נפגשה איתוז שלוש. אבל אי אפשר היה לעשות שום רבר".

גם היא אינה יכולה לענות לי מה זה אנשים להטיל את האחריות על אחרים.

אבל גם מי שמקבל אחריות ורושט בטפטים כי כוגרת איי־אם שהתקשרה ימים ספורים לפני פתיחת

קלייר רבין, עובדת סוציאלית בוגרת איי־אם ("גם בעלי והרכה חברים טוכים שלנו"), ממליצה לאנשים שבטיפולה, אם הם מגלים רצון, ללכת לאיראם. אבל לא בכל מקרה, היא מסיינת. "אם הם במצב של משבר נפשי, יכול להיות שזה לא מומלץ. ויכול להיות שלהפך. שהם במצב כל־כך טוכ שזה לא יכול להוטיף להם. או שהם עברו כבר חוויות קשות, שהם לא צריכים יותר או־הא כחיים".

האנשים הלא מתאימים. "אם יש איזה סימן שאלה, מוציאים אנשים לראיון אישי. נכון שיש אנשיט שמרמים בטופס ההרשמה. אבל אי אפשר לשלוט על זה". כן, גם היא שמעה שמועות על גרושין ופרירות של זוגות בעקבות הסרנה. "מצכים לא טוכים שאנשים מגיעים מהם לסרנה, יכולים להחמיר. הסרנה יכולה לזרו תחליכים רדומים. אם זה טוכ או רע, זה כבר ן שאלה אחרת". כן, היא גם שמעה שמועות על אנשים שאושפוו. רק שמועות. "אבל בכל טיפול נפשי או פוויה קבוצתית יש איזשהו טיכון.יש אנשים מידרדרים אפילו אחרי טיפולים פסיכולוגיים".

שוב ושוב, ובחוכמה רבה, יאמר פט גרוב, שהוא אינו פסיכולוג. שהוא לא נותן טיפול פסיכולוגי למשתתפים. שלא יצפו מהסרנה שתשנה את אישיותם. שוב ושוב יקומו אנשים, ויספרו לכולם איך השתגו חייהם. איך, נהפך פט גרוב, אחרי הכרות של שעות, לארם הגורלי בחייהם. ומישהי אפילו תקום ותיידע אותנו באינפורמציה מסעירה: היא גילתה שפט גרוב גר כמה רחובות ממנה. "ואני", היא אומרת, "לא ידעתי שאני שוחה כל הומן ליר דג גדול כוה". מחיאות כפיים סוערות.

ובסוף היא אומרת שנכון הוא שסרנת האיי־אם בפי שהצליח החיבוק האחד, היחיד והמיוחר הה.

הסרנה יכולה להביא נזק. ושותקת. נזק חמור מאוד.

בריאים, ואם כל אלה שחולים יודעים שהם חולים, ואם כל אלה שחולים אכן יעירו על טופס ההרשמה שהם חולים. וכמה אנשים שאינם כליכך בריאים, יכולים להסתגן באמצעות התחמקות מפרטים שאינם נוחים להם. יהיו כאלה שיגידו לי שזו אחריות של אותם אנשים שאינם רושמים על הטופס את הפרטים הנכונים. אלא שקביעה כזו יכולים לעשות רק בוגרי איי־אם, שכמשך חמישה ימים למדו מנוי פט גרוב על האחריות שאדם צריך לקחת על עצמו, ואיך לא

השתחרר מהצבא כגלל פרופיל 21, עקב בעיות פסיכולוגיות, וכי סבל מבעיות פסיכולוגיות בעבר. נאלץ לקבל אחריות. והיח אחר כזה. אחותו, שרשמה אותו לסרנה, מספרת כי הניחה שלפחות יתקשרו אליו לוודא את מצבו העכשווי. איש לא התקשר, מלבר

הסדנה כרי להזכיר לו להכיא סנדוויצים.

שַרינג, מיכה, לקוי שמיעה, קם ומבקש לשתף איומה. הוא גדל בקיכוץ, וכשהיה כן חמש התגרשו הוריו. כל השנים, עד עכשיו, האשים עצמו בגירושין. כמתנת יום הולרת קיבל מאביו, בוגר איי־אם וג'וייספרינג, "כרטים כניסה" לסרגה. והיום ככוקר, היום השלישי לסרנה, הוא קם, נינש אל אביו, ובפעם הראשונה בחייו חיבק אותו. הוא, שמעולם לא חיבק או תורק, גילה פתאום את הצורך חזה שלו בחום, כאהבת. בניגור. לכל חוקי הסרנה יקומו אנשים, יגשו לשולחן המסייעים ויקחן מטטחות ניירי אפילו המטייעים חמורי הסכר יעלימו עין מההפרה הבוטה

אתרי הסרנה דווקא היה לה טוב. היא הרגישה טוב כמו של הכללים. בערב האזרחים, יומיים אחרי שומ שלא הרגישה הרבה זמן. "לא", היא אומרת, "אי אפשר הסרנה, יספר מיכה את סיפורו בפני אלף המש מאת בשום אופן לקשור את ההתאברות של אמא לסדנה. איש שטרם ידעו את האיי־אם, ושיהיו, כנראה חשה אחרי שסיימה את הסרנה היא נפגשה, בעירורי, עם המחזורים הקרובים. כשיסיים, ייצא אביו מבין נחדי הפסיכולוג של הסדנה, שהמליק לאשפו אותה. היא לא האורחים הרתוסים, ייגש אל מיכה, והם יתתבש. שום רבר ואף אחר – גם לא פט גרוב, ארכראקף ובשיווס ומכירות – לא מצליח לרגש, לשכנע ולגיים

> מיוערת לאנשים בריאים. לאנשים בריאים כלבר. ושותקת. לאנשים שאינם כריאים כנפשם, היא אומרת.

יום שישי אחרי הצהריים. לחדר נכנסים מאוח אנשים נוספים. כוגרי איי־אם שכאו, בהתנדבות, לסייע לנו. פט מצוה שכל אחר מאיתנו יכחר לו נויוג מהקבוצה הנכנסת; ורצוי רווקא מישהו שלא מוצא ת בעינינו. הבחירה לא קלה. הנבחרת שלי היתה אשה צעירה ולא נעימה שבהתה בי בעיני בַּקליט אמומות. התיישבנו זו מול זו, ברך נוגעת בלרך, והתמכתו ל"ראייר", בלשון איייאם. "סימה" (הציצה כתג השם), היא הפיחה, "מה את רוצהו". היססתי לרגע. שיהי טוב", ניסיתי בהיסוס, "שיהיה שלום בעולם, שנהיה בריאים, וככח".

"כולשיטו" ירקה בפרצופי, "סימהו מה את רוצהו" ניסיתי שוב. "להצליח, להתקרם, להיות מאושה.

דברים כאלה". "בולשיטו" היא ירתה שוב, "סימת מה את רוצתו" "תראי", השתרלתי לעזור, "לְמה את מתכוונהו תני לי איזה רמזז" והיא בשלה: "בולשיט! סימה! מה את רוצה!"

וכך נמשך הריאלוג עוד דקות ארוכות. היא תבעה לדעת מה אני רוצה, אבל אני לא ידעתי מההא רוצה. רק למחרת נדע, אני ואחרים, את המלה הגואלת, שהיתה בולמת את שטף ה"בולשיטו" של האשה ממול; את הסוד הגרול והנורא של האיראם.

שני מעגלים ענקיים בחדר. המעגל הפניםי מסתכל בעיניו של המעגל החיצוני. יד אחת מאחרי הגב. לפקורת פט, ישלוף כל אחר מהעומדים נשני המעגלים את ידו. אצבע אחת משמעותה אני לא היא רווקא חושבת שהאיראם מסגן "יופי" את רוצה להיות באותו חלל איתך", שתי אצבעות: אני רוצה איתך קשר עין", שלוש אצבעות: "אני ותה ללחוץ את ירך", ארבע אצבעות: "אני רוצה לחנק אותך". חושך. מוסיקה של "קול השלום" נשעת דמדומים. פט מדבר בקול רך. "תסתכלו בעיניו פל האיש העומר מולכם", הוא אומר. "חישבו עד כמה המ כורד. אולי לא חיבקו אותו מעולם. אולי הוא לא יווע מה זו אהבה. אולי אתם האדם הראשון בחייו שהא מחבק. חישבו כמח צער וכאב הוא עברי, התרכותי בטבל של חאשה שמולי, והיא, כנראה, בשלי, כי כשפט אמר "צ'ו צ'ון צ'ין", הוצאתי ארבע אצבעות נה חאשה מולי. התחבקנו. פט אומר "צ'יינג", והמעול הפנימי פוסע צעד אחר ימינה. ברווג חרש.

במשך השעה וחצי הקרובות נעצור, נמתכל כעיניים, נשלוף אצכעות, נתחבק. כררך פלא, אונ" כמה "צ'ו צ'ו צ'ינים", נוציא כולנו ארכע אצנעות. ואולי יש לוה איזשהו קשר עם העוברה שכחון המעגלים פוזרו כישלוש מאות וארבעים בוגרי איישם, שכמי שמתורגלים להפליא, שלפו בעקביות אובל אצבעות. מעתה ואילך, עד סוף הסרנה, ועוד הרנה אחריה, ככל פעם שייפגש בוגר איראם עם בוגר אול באותם אינסטינקטים שהפעילו כטח את כלכיו של פאבלוב כששמעו את צלצול המעמון, נוקוף ארנע אצבעות, וכשיר אחת מסיפה את הכתף, השניה את המותן, נתחבק נתחבק ונתחבק.

בסיומו של היום החמישי לסדנה נפלטתי אל הרחוב הזר, וראיתי אנשים. וכשהמתכלתי עליובי השבתי על כל הסבל שעברו. על כל הכאב. אבל לא תמיד רציתי לחבק אותם. וכשרציתי - לא תמיד ום רצו לחבק אותי. ורציתי לעשות, כמן שפט לימר אחי מה שטוב כשבילי. אבל לא תמיד זה הטתדר. וכמן שפט אמר, ניסיתי להשתחרר מכל, הנודמות וחרעות הקרומות. לצאת מהאקווריום הזה, שבו אנחנו חיים אבל פחרתי להיות שם לבר.

סימה קדמון

המרדים הלאומי

בחירות נקשו ביד תקיפה על דלת ביתם של

כני הווג גולדכלאט. מנערות את אבק השנים,

פורצות אל חיים שיגרתיים, שנמתחו על פני

- 60 שנה חיים משותפים, מזכירות עוולות

שווחה ולתות למריבות, מזכירות עלבונות נשכחים,

סילו הנחירות הם יריב הנאבק על אהכתם. כן זוג

עא הודר לוזיי המשפחה שלהם, כתוכורת מתמרת

אל עוד הוא קיים, לא תשרור ביניהם הרמוניה. והם

מנקם כדי לשאת חן בעיניו. למשוך אותו לצידם.

לפתע מצאה את עצמה מיכל מעורכת בקטטות

נין שני הוריה, ששיכתם נגעה כשנות ה־80 לחייהם.

סינת מנוחכות מבייסים אליהן את זכרונות העבר,

מילו הצליחו לרלג על פני 60 שנה ולחזור היישר אל

זתו לם שכו חיה, ביקשה להניף את הרגל הארום על

ולון הצריף הרעוע שלהם ואילו ישראל גולרבלאט

ולש או הרגל בחמת זעם, מסרב להניח לה להניף את

וכו המסמל את שונאו בנפש. את הקומוניום

שלי כגלל מערכת הבחירות המתלהטת מעכר

להונח, משתוללת כמו המסין, חודרת מבעד לחרכים

משניעה את תושכי תליאכיב באכק המרכרי הלבן,

שה לפתע חיה כרגל הארום והטיחה בפני בעלה את

הנרון האבוד בשנאה: "אתה חושב ששכחתי את

הוגל...שתלשת אותו...שקרעת אותו כמו איזה חזיר

פשע בין משום שהוא היה...חשוב לי... אתה חושב

כוני תנועה יוצרית שמאלנית ששללה את הציונות),

לנות למאבקו האמיץ לשמור על כבורם של

לאם, חלם על גאלת ארץ ישראל בכח חזרוע, בדם

לתברתה גליה אמרה מיכל: "זוג שחי 60 שנה

למו זמר יונים, פירושו של דבר שאחר רק מוותר,

ל ראתה את הודיה. אמא קשותה, קנאיה, חסרת

מקלות אבא ותרו, רך. עם השנים, נעלמה נחישות

מיכל ווכרת את שקיעתו של אבא. איש הפלדה

הייודה ופך בישראל פקיד קטן. עובר במשרד גדול.

מלו השני רק נוטל מלוא התופניים, כמובן מאליו".

ונהל של הרועותיו, וברק המלרה נימוג מעיניו

מש, ועל כן הדגל תארום היה לגביו קריאת תגר.

שויקים, ישראל ראה את עצמו

ודורה הכרה פוליטית. כני משפחתה עוד חיו

שוצונושו. ה"כנדיטים" כלשונו.

שאילו יום אחד שכחתי"...

ופתר כך לסמל הרגל הארום.

א התוכן הרך, שולטת כו ביר פלדה.

פנטראר על פני כל המשרדים, מציג בפניהם את כתו הצעירה מהם חושף היום את אופיו האמיתי, הוא את טוב ליבו והמוכשרת. מיכל נחנקה בעלבון הכושה. מודעת הרך והיא את קשיחותה האכורית, אלא אפילו ממשחקי לארישותם של הפסירים. לחוסר הענייו שלהם באביה. "יש גיל שאת לומרת את מלוא האחריות של בת כלפי אבא. כא לי לצרוח, אכל ידעתי שאסור לי

לפגוע בו. זה גיל שאת לומרת לקכל אחריות על חולשתו של אביך. כבר מזמן הפסקת להתגאות באליל שלך. עכשיו נותר לך רק לעטוף אותו ברחמים, לחגון עליו ואני הייתי או כת 11 כלבר". נושאת את השפלתו של אביה כפצע פעור. גם

היום, שהפכה אשה מכוגרת, מגדלת ילדים, אין היא שוכחת את העלבונות של הפקירים, שניזו את אכיה. ואת איש הברול שהפך לאיש הנייר. פעמים רבות ביקשה לנקום. במרוצת השנים חזרה שוב ושוב על שיר צועני, שיר שאבא זימום כארוניה:

כאשר הררור המת ישוב לחיים ויעוף וילווה אותנו על פני הנהר, הו או יישכחו העוולות שנעשו לנו. אכל עד או, הו אחי, לעולם אל תהיה כטוח".

במרוצת השנים התאכנה הנקמה ורק לעיתים נדירות, כאשר ראתה את אמא מתעללת כאביה, אלא...את קופסית הסוכרוית...נטלה בזהירות שני מאשימה אותו בסניליות, בחרשות, בעיקשות מטומטמת, כאוברן הזכרון, רק אז היה העלבון חוזר וגואה בה. בסופו של דבר מי שלקה ככל המומים האלה, היתה דווקא אמא. אבל היא איונה את עצמה היתה רגילה לכדורי שינה גדולים. אבל מיכל הסבירה. על-ידי כך שנקמה בבעלה, את העלבונות שנשתה בה בי אלה כרורי שינה מיוחדים. מרוכזים "ומה יכולתי זסנתה שלה. כאילו, ישראל גולדכלאט הוא קורכן לעשות ביו בלילה עם שני התורים המשוגעים שלי", נצחי שהפקירים, האנשים כרחוב, החיים, ואפילו אשתו. גובים ממנו את מחיר עלכונותיהם.

הפוליטיקה, שהם משתעשעים בהם.

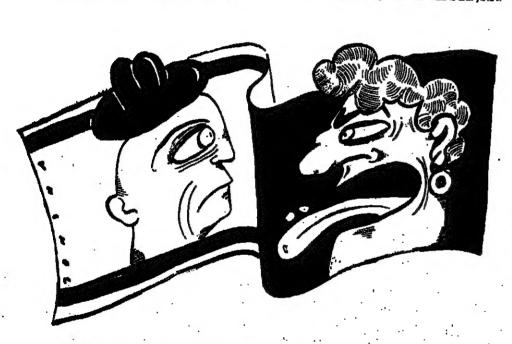
השעה היתה חצות. כל בתי המרקחת היו סגורים. מיכל ניצבה מול סופסת כרורי השינה הריקה, חשה את זיעתה נוטפת מהמצח, שומעת את הוריה מטיחים אשמה זה בזה, וכל אחר טוען שהשגי הוא סנילי ער כדי כך ששכח לחדש את המלאי. כמו נרקומנים רכים על האמפולה האכורה.

כמוכן אפשר לכקש כרורי שינה מסם הוקן. הגר בדלת ממול (חיה קוראת לו סם הזקן משום שהוא כן 82 והיא רק בת 80). אכל לעזאזל, כניו של סם לקחו אותו אליהם, לסוף השכוע.

מיכל גילתה, מוראגת, כי היא עתידה לבלות ליל ביעותים כבית הוריה. קפצה הכיתה כדי לכרוק אם יש לה כדורי שינה. חיפשה כקרחתנות כבית ולא העלתה סוכרוית, עטפה אותם בנייר כסף והכיאה אותם

להוריה הכרורים היו משורים בעיניה חיה. קטנים מדי. שאלה את גליה.

אותו לילה הסמיכה מיכל את הטלפון למיטתה.

מעלה, ישראל, היה "פנורי הניבור" של העיירה. ניתו חוק מטיל ברול. רק חיח גילתה את חולשתו, מקה אל מעבר לחומות הברול שהציב סביבו. מגלה אבא היה רביזיוניסט. בעיירה התייחסו בכבור

כמעט נשכח. תעמולת הרחוב המתערה על ביתם של בני הזוג

את מיכל יום אחר ברירת הודיה במצב שלא האמינה איבר את מעמדו הבכיר במריכותיהם.

כדוך שמרוימים תיגוק שתה הלא מתוחבם. אף על פי כן היה גורר את מיכל הוקנה הענומת לא דק מפני חברירות שבה כל אחר

נקלעת למריבה סוערת בין הוריה סביב השאלה מרוע לא היה בפיה של אמה די מלים כרי לפאר את סירב ישראל להומין את דור בדיגוריון, לטקס ברית תכונותיו של בדור השינה החרש. "ישנתי כמו תינוקת. המילה של כנם הבכור. הכן, שזה מככר נפטר ושמו גם אבא שלך. קמנו כ־8 ככוקר...את מתארת לך, לא

שלה. לכחון אם עריין היא נושאת חן.

כי תעמוד בו. שהוריה שכחו לסגות את כדורי השינה ... רק בקשה אתת היתה לחיה. "מעכשיו מיכל, אני שבלעדיהם, אפילו לא ניתן להעלות את הרעת לחצות מבקשת שתחתכי את הכדור לשניים...הוא יותר מדי לארבע שעות דתוקות. ואחר בדי, באמצע היום, חוספת הרבה בגילנו..." אותם התנומה, מערסלת כין זרועותיה את הקשישים

> שיון פרגיש את עצמו "גיבורה של העיירה", אבל הנלולה והם צוללים לשינה מתוקה נאחזים בכרור סכרין יש בתעמולת הנחירות?" לא ידע. כאן ראו כו פקיד אפור, קחה שכל השינה כבקרנות מוכת הכיור זפא מפלט, לא רק מפני

ואז, באו הכחירות, ומיכל מצאה את עצמה בכוכר, ליתר בטחון, כררכה יום יום, צילצלה לחיה. ...82 .57

מאז התמכרו ישראל וחיה, לא רס לפוליטיקה. התרים להתיצב עם שוט העגלונים שלו בלב כיכך בולרבלאט, כאשה קנאית הבאה להוכיר את ימי החסר אלא גם לסוכרוית. דומה שמאותו לילה כו גילו את כרור השינה התרש, ואת הלילות הארוכים של שינה אולי המריבות, אולי הוקנה, אולי השכחה, חשיגו שלווה, שכתו את מריבותיהם, ואפילו הרגל הארום

את הלילה. גם בדורי השינה מספיקים להם בקושי חוק...אני לא הושכת שוה בריא שאנהנו נישן כל כך "הפוליטיקה, הוא בריוק כמו כרורי השינה".

אמרה לנליה, "נותגים לך אותה כדי להרדים את לא יעלה על הדעת לעבור את הלילה בלי הכדור "חושיר, ואתה כל כך מאמין ביר הנותנת, עד שגם הקשן, לפני. שהם עולים על משכבם, כל אתר בולע את מוכרוית יכול להפך למרדים הלאומי...שמת לב כמה

Binenio 50

51 81**aesio**

רותי נבון. בעזרת האל

לא רק בהופעה לפני גברים. על הנקורה הזאת אפשר שבת, שבו מתקיימים מרבית הקונצרטים - והחובה

ההופעות של רותי נערכות בפגי נשים בלבד כי קול כאשה ערווה", ובהופעות מלווה אותה הפסנתרנית מירלה רונכרגר, אמריקנית, אף היא בעלת תשובה, אם לשבעה ילדים שגם הלחינה רכים מחשירים. לקונצרטים הך טסות ביחר – "יש בינינו הרמוניה מוסיקלית וחברתית" - ובמקום ההופעה עורכות חזרות עם מוסיקאיות מקומיות, לא בהכרח יהוריות, המאיישות את התומורת. אף גבר אינו עומד על הכמה, אף גכר אינו יושכ כאולם, הגברים היחידים בשטח הם סדרנים, אם אין אפשרות לשכור סדרניות, ופועלי הבמה. "איש מקצוע", מסכיר הרב פרירמן, "עסוס בעבורתו ואינו יכול להתפנות ממנה כדי ליהנות ולספוג השפעות חושניות".

סלטת החדשה שלה שהופסה עליירי םשקיעים ישראלים -- ולא כלי כרכת הרכי -לא צרפח רותי את תמונתה "כי אי אפשר לנחש לאילו יריים היא חתגלגל. לא פניתי בסוגיה זו לרבי ואינני יכולה לדכר כשמו, אבל אני מכירה כתורה שהוא נתן לה ברכה להפיק סלטת ללא תמונה". הרב פרירמן, המאזין לדבריה, מתייך: "אם הקלטת מיועדת לנשים כלכד, כשם שהקפרת לציין, מותר לך לכלול כה את תמונתך", הוא אומר. רותי מנידה ראשה לשלילה. "אל תחמירי עם עצמך יתר על המירה", אומר הרב. "אני חייבת". טוענת רותי. "אני מוכרחה להקפיד עם עצמי בשיא החומרה. במצבי, עריין קל לי מאור לחיסתף,

נשים כלכד תגכיל את הסריירה שלה. "להיפך", היא אומרת. "היא פתחה בפני כר פעולה רחב, עצום". הרב פרידמן מוסיף כי כיום, בארה"ב, פעילויות רכות שהן לא רק במיגור הרתי. כשנתיים האחרונות הופיעה רותי בהתווערויות של נשות חב"ד במיאמי ובקנרה, היתה כבר פעמיים באוסטרליה, ארבע פעמים בקנרה, בברזיל וכמוכן ככל רחבי ארה"ב. ארגון נשי חב"ר

ההוצאות של מטפלת לילדים. וכל קונצרט, בפגי חמש נשים או חמשת אלפים, הוא כעיני הזרמנות לקרב לכבות. שליתות, אני כמו האחות של הנשים היושבות . כאולם. כמו חברה. נפתחת אליהן, הן נפתחות אלי, כולנו משוחררות והמוסיקה מסייעות לנו לרומם את

אהבה בין בעל לאשה, על אהבת אם לבן...". רותי מהנהנת. "מותר", היא אומרת, "אכל אני עדיין לא כשלה לכך. חייבת להחזיק את עצמי קצר.

ופום כדי להתעדכן בחידושי המוסיקה, לשמור את האצבע על הרופק, היא הרי לא אשה חרדית שנהפכה לזמרת. היא זמרת מקצועית. בעת הפגישה אני משמיעה באוזניה קלטות חרשות־יחסית של זמרים ישראליים, גלי עטרי וריקי גל ושלמה ארצי ואחרים. עיניה של רותי נוצצות. היא מתלהבת מעיכודים, מלחנים יפים, אך מכל היכול הזה היתה מצרפת לרפרטואר שלה רק שיר אחר - "הלוואי" של בועו שרעבי למלים של אהוד מנור.

"איפה כיסוי הראשו" היא נשאלת במהלך ההופעה. רותי מחייכת ומחליקה על תלתליה העשויים בספירה. "זו פיאה", היא מגלה למאזינות. "מאז אחוז שיער טִבעִי", וגם נותנת את כתובת היצרנים. את ראשה החלה לכמות רק לפני כשנה וחצי: "עד אז עוד לא הייתי מוכנה, וזו החלטה שאינה יכולה לבוא ככפייה. לא רציתי לעכור מהפר קיצוני של מאה שמונים מעלות. זה לא טוכ, לא כריא וכמקרים רבים גם לא מחזיק מעמר. התקרמתי בהדרגה. כשהרגשתי שאני בשלה לכיסוי ראש בחרתי בפיאה, לא במטפחת,

אחראי לאירגון המופעים - "לא בחינם, אכל התעריף פרירמן, נראית רותי יפה יותר מהרבה נשים נשקו סכיר, ומתחשבים אחר בשני. אנחנו כולנו יהודים. הטבעי. לי, למשל, אין זמן לכקר כמספרה מדי יום להתגבר. הבעיה האמיתית היא הצורך להופיע בערב המטרה שלי היא לא לעשות כסף אלא לכסות את ביומו. גם לא אחת לשבוע. רב פרירמן, מורגל בשאלות מסוג זה, מויך ואומר: "יש בטלוויזיה פרסומת מסויימת,

, אינגי יודע אם לג'ינס או לסכון. רואים בה

אשה שמתעוררת בבוקר, שיערה לא ממרק.

ואף על פי כן הוא חושני. שיער מת, גם כשהוא מורכב

על פיאה מודרנית, אינו יכול להיות חושני. הוא שיער

מת. הוא רק נראה יפה, ויופי וחושניות הם שני דנרים

שונים. להיות יפה זה מצווה. להיות חושנית - וק

בפרטיות, עם הבעל". והוא מצטט מיררש: "שאו

חכמינו, כיצד יתכן שנאמר כתורה ששרה אמנו היה יפהפיה ורבקה אמנו היתה יפהפיה וכל הנשים

הצריקות היו יפהפיות, והמידרש משיב: אשת צויק

חייבת להיות יפהפיה, כי לצדיק אין יצר רע ואם וונתו

לא תהיה יפהפיה לא יהיו להם ילרים. לאים וגיל,

אפילו אם אשתו לא תהיה מי יודע מה, יש מסמיק ינו

רותי לא מפסידה מלה. בזכות האיש הוה הנינה

בתקוטות כהן אין לה הופעות או חזרות, רותי

לעזרה, מביאה תכשיל חם לביתה של יולרת, מולקה

מצות שמורות בערב פסח, מתבדבת לעבודות מכירות

בישיבה בה לומרים ילדיה. היא מרגישה, היא אומה,

ש"בעזרת האל" מיום־ליום היא מתקרמת ומורכמה.

ולרגע לא מתחרטת. לא דואה עצמה ככישרון מבווב.

ואם, כעורת השם, תוכה כילר נוסף – שוב תעצור את

הקריירה ולטובת האמהות תצא לפגרה. למשפחה יש

לכרורווי", היא אומרת בארישות. "או מהו"

"גם היום אני עוד יכולה לעשות אורישנס

בבקרים היצורתיות שלכם במיטבה. לנן

לא כדאי לדחות דברים. עיולים יויבו וו

עים רומנטיים נעימים. בימים אלה אהם

נוטים לחקדיש ומן לבית ולשיפוצו. חי

מרובה. וה זמן לשים דגש על עיפוקים

של שעות הפנאי ועל תחביבים שהווחו.

חורים יוכלן לחנוע לחבוה עוכה עם יי

שמרו מפני נטיר: לחיקלע למצבי רוח.

. (22 ביולי עד 22 באונוסט)

דים.

סמדר שיריסידי

עריפות ראשונה.

הנפש".

לא, משיב הרב פרידמן. "מותר לה לשיר על

כל כך קל להיגרד, לסטות. אבל אולי, אם אמצא שיר סוב... הייתי רוצה לכצע שירים המשקפים את התהליך שעברתי, את הנסיונות שעומרים בדרכו של כל יהורי, את ההתמודרות הכלתי־פוסקת וגם את הפיצוי, הגמול,

רע כרי להבטיח את המשך השושלת והמשך תוים. בכיתה היא מרבה להאוין לרריו, שומעת ג'ז ורוס למינסוטה, הופיעה בקונצרט שאירגן בלא שכר ונמקן שבועיים שהתה יחד עם שני ילדיה כ"בית חנה", מקרישה כל רגע פנוי ללימורים. גם בבית עורנים הא ובעלה שיעורים שבועיים, ופעם בשבוע מתכנס אנלם חוג לנשים כלכד, ישראליות, דתיות לצד חילוניות, והרכנית מעכירה להן הרצאות בעברית. מחפשת מי מאנשי הקהילה במקום מגוריה ועק

> כי חשוב לי לשמור על הופעה חיצונית יפה". בפיאה גוכרית מטופחת, אני טוענת בפני הרב

למנויים ולמכירה בכל דוכני העיתונים

העניקי לבתך/בנך צ'ופר אמיתי: מנוי שנתי על צופר *

פרס מיוחד לכל מנוי: בובת "ברבי" או 3 קופסאות "לגו"

בל חודש: - כל חודש: - 2013 72 עמודים • סיפורים • שירים • קומיקס • תשבצים • חידות • מדורים להפעלה עצמית • מדבקות

מחיר מנוי לשנה (12 גליונות) כולל הפרס המיוחד – 45 ש'

יין – העיתנו יניע מדי חודש לבית המנוי בדואר

the rise has been also that the part will be seen	. 10	יוצון נגיע בוויייייייייייייייייייייייייייייייייי	(י) – העי	
		the last last last last last last last last		
1.		11. 1 1. 1. 1.	the property of the	
		5 (\$17) (\$25) (\$1)	the second to refer to the first	1 1 1 1 1 1 1 1
Ver and a total		a the first of the state of	Sight all grant or in	
and the state of the state of	ik Programme		חלקת המינויים	ופר" (מעריב כתבייעת) – ב
		The state of the s	The Control of	70,000
	מארוך לידה לועזי (מלא)	E TO WE TO THE WAY	Company of the	אביב 61.200
THE RESERVE OF THE SECOND	The same of the sa	The state of the s	שם פרטי	ו תמנוי (משפרוה)
	עור	שכונה	15 15 15 18 18 18 18 18 18 18 18 18 18 18 18 18	עושעוווו) ונושעוווו
artistic fraction of the syst				11 17 1
发展的现在分词发展的	Charles the Section		(בבית)	P
		ב קומסאות "לנו"	ם ממו ימים	אי המבוקש (נא לסמך)!
Chinale	24	U D	The second of th	יונובוקש ונא לסמון):
	100		Marie Control of the	ב המחאה מסי
			של מק מעסו	פולת: _ו
No.		The William Control		

תחזית לשבוע שבין 14 ל־20 באוקטובר

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) (22 כספטמבר עד 22 באוקטובר) בתרום הרומנטי, זה תומו ליטול יוומה. השכוע כדאי לחשלים משימות שחתחל־ אחדים עשויים לקבל כימים אלה מתנת אתם עשווים לפגוש מישהו שישתלב -נוטה להרבות בפיטפוטים; נקן להתרחק בעתידכם. השגיחו על הבריאות ועל

חשבוע כדאי ליטול יוומה בענייני עם־ קים. שימו דגש גם על הדומנטיקת ועל במישור העסקי, וזה זמן טוב לחשתתמת פגישות עם חברים קרובים. מוויים ומוויות עשווים לתתאחב. החתפחחויות הכספיות לכזבונות, ומוטב לדסן נטית זאת. היוהרו חיוביות, אך מוטב לשומרן בסוד.

בימים אלח תובו לעסוק בסמורט ובפעי" יש לכם עכשיו מטרות מרחיקות לכת בח" השבוע ייתכן שתקבלו משימה כלשהי בימים אלה חוכלו להפין התקדמות ובי לות גופנית. יש לכם מצב רות תרפתקני חום חעסקים, ואף תצליתו לפעול לקידן־ במקום העבודה, אותה תצטרכו לבצע במשיפות בפישור הביתי כמו תיקויי חשבוע, ותוכלן ליתנות מטיולים ומפעיל מן. שותמים יקבלו השבוע החלטות חשוי בבית. ענייני שותפויות מודושים עכשיו ושיפוצים, שיפוסים אמנוחיים יצטייוו ויות של שעות תפואי. מבחיות חברתית. בות, שישפיעו על העתיד. בתחום הביתי לטובה, בתואי שתקיימו את ההתחייבוי - השבוע באמוותם. היוצאים לטוול עלוי אחם מעבועים דושם עמוק בעובבים את" העניינים קצת רגישים וכדאי לגלות חבר מו שלכם. פיחה גלוית חשפר חיוועים ים לפגוש מישהן מעניין, הישפרו פני

(19) במברואר עד 20 במארס

(20 בינואר עד 18 במברואר) קשרים חברתיים עשויים לחועיל לכם במסיכות ובאירועים. אחם נוטים עכשיו שלכם בהירה: זה זמו טוב לקניה ולמבי לא לפגוע ברגשוחיו של מישרו אמוב.

תאומים -

(21) במאי עד 20 ביוניי) בין בני חזוג.

פים שוררת חסכמה, וענייו מטריד ייפתר (20 באפריל עד 20 במאי) במישור הרומנטי הרגשות הולכים ומעמי־ קים. בין שותפים יש חומוניה יפה, אך

אתם מיטיכים השבוע לבטא את עצמכם,

ותוכלו לשכנע אחרים בדעותיכם. בתחום

העבודה אתם נוחלים הצלחות, ואפשר

לחתחיל לתכנן נסיעה, או טיול. בין שותי

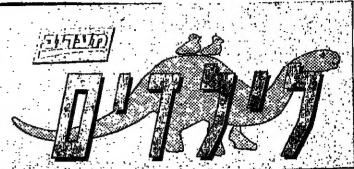
(11 במארס עד 19 באפריל)

(23 בארגוסט עד 22 בספטמבר) נטיח לבובונות.

(באוקטובר עד 21 מוכמבר)

(בדצמבר עד 21 בדצמבר)

Bizezio 52

גל'ון 357

, בחשון חשמים ו באוקטובר 1988

תה הוכך

מוזשב בכל מקום

הַנַּיִחשָב מִנִּיעַ לְכָל מְקום. עַכְשְיוּ נָם

לַנְּעֲלַיִם. בִּתְצוּנָה שָל הַמְצָאוֹת אֲשְׁר

נָאֶרֶכָה בַּחָדֶש שְּעָבָר בְּטַיְוַן הַצְּנֶּה הַּסְצָאָת

מדע ומידע

עריכה בת דורה בר עריכה נראפית חווה עילם תַדְשָּה – נִעֲלַיִם מְנַמְחְשָׁבוֹת. הַמַּחְשַׁב

הַקָּטָן הָנִמְצָא בָּנַעֵל מוֹדַד אָת הַמִּהִירוּת,

סוֹפַר אָת הָאָעְדִים, פּועָל כָּשְעוֹן־עָצֶר

וַמְּמָלֵא עוֹד תַּמְקידִים שוֹנִים. עַלַיהָן בּוּלִים ומָחְתִּימָה אוְחָן, וְשוּב, הַבּּל בְּסִיוּעַ שָל מַחְשַב.

לאנת היא מכוניות האינור מתקן עם אפלה. הבנת מכוניות האינה מתקן שפתות. מְדָבֶּר בְּמַעַרְכָת גַּלְנַלִּים קְטָנָה מְצִמֶּדֶת לְתַּחְתִּית הַמָּרְבָּב עָל תַמְכוֹנִית וַאֲשַׁר מְאַפְּשְׁרֶת הַחֲנָיִת הַמְּכוּנִית חוֹך הַפְּעָתָה הַנָּגְדָה אָל שְׁפֵּת־הַמִּדְרָכָה.

הַרְבַּה מָאד הָמְצָאוֹת הָמְצִיאוּ הַמָּמְצֵיאִים שָל טָיָוַוּ. כָּוּ לְמֶשֶׁל הַם הִמְצִיאוּ כּוֹבֵע עָם מְצָּתִיה שְּאַלִּיו מָצְמֶד מְאַוְרַר קָטָן לְקַרוּר הָראש וּמָפְעָל בְּכֹחַ הַשָּׁמְשׁ. וּמָה דַּעְתְּכָּח עַל מַנְּבֶּת רַתְצָה דְחוּסֶת לְתוּךְ אֲרִיוֶּה

המשורר נתן אלתרמן. בְּצוּרָת בַּיִצָּה [הַמִּתְבַּשָּׁטֶת לְנִדֶּל מְלֵא פָּאָשָר טוֹבְלִים אוֹתָת בְּּמֵיִםוּ רחל שי

הזמר ליאור ייני אחד מלהקת התרנגולים" הזכור לנו משיריו "בואו לאילת", "בדומית עלי שלכת", "אנדה יפנית" ועוד, נולד בקיבוץ אפיקים. "גרנו בופרד מההורים", נוכר ליאור, "אבי היה שב לעת ערב מותש מעבודתו בשדה. לפעמים היה בא להשכיב אותי לישון, אך

> אהבתי את הספר "יותם הקוסם" של יאנוש קורצ'ק.

התאמנתי שעות בלכבות את האור, אך ורק בעזרת כוח המחשבה שלי, או להיות לרואה ולא נראה, אך לשווא... הורי אוחבי התיאטרון, ופגשו פעמים

'חבימה" – מסקין, רובינא, וגם עם

מפירות המשק שסחב כל הדרך הארוכה

ילדותי עברה בחיק הטבע. חיינו ילדי מים משתובבים במימי הירדן חסמוך לקיבוץ, אפילו בירמוך וכמובן בכנרת. מזמן לומן קפצנו לבתי הורינו להגיד

שולח אותו הביתה לישון. הָצָג שָם נָם "טַנְק הַפּּתַ", מֵעַין רובּוֹט־דּאָר רדת הלילה פתדתי מאוד מהתושן. כל בְּצוּרָת קְּבְּסָח הַפּוֹגֶרֶת מַעֶּטְפוֹת, מֶדְבִּיקָח | כחם וצללית ניראו לי כמבלצות. מרוב בחלה הייתי מקמץ את אגרופי ומדמיין ששני אריות מהלכים לצידי ושומרים

רבות עם חבריהם מתל אביב שחקני

לעתים חייתי מצטרף אל אבי בביקוריו בעיר הגדולה, תל אביב. כאן, במקום שאתח מראיין, אותי עתה, קפה כסית, סגש אכי אז את חבריו מהעלייה השניה מרוסיה, כשהוא מכבד אותם בנאווה

שלום חטוף, לשתוח כוס תה ולנוח באשר הטתובבתי בשבילי הקיבוץ לאחר חזרה למשחקים, עד רדת הערב. בתו פורים אחד שלתו אותי ביחד עם חבי נוסף מהקיבוץ להביא משלוח מנות לסופר ש"י עננון, שנמש באתד הפסיוני בטבריה. האירוע היה מרגש ולא זווקא בשל ש"י עננון אלא הביקור בעיר, שהיתח קרוב מאוד לקיבוצי אך רק

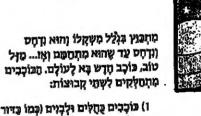
לעיתים רתוקות ביקרנו בה. בגיל 7 רציתי אף לעשות קסמים כמוהו, 🥏 כשהייתי בן 12 פרצה מלחמת תשימוו: הסורים התקרבו לעבר דנניה ואייםו א על קיבוץ אפיקים. הוחלט לפנות או ילדי הקיבוץ ולהעבירם לתיפח. כשבילו זו היתה תניגה, לא יכולנו לעמוד מול

פיתויי העיר: נלידות, מבתקים, התעמו לבתי קולנוע ובהסתר אף נסינו לעשן.עברה עלינו חצי שנה של כיף חים בעוד המדינה כולה נלחמת על חייה ואו הגדול שלוזם על הננת הקיבוץ נפצע. למרות שביצעתי תעלולי פרחחים.

בנשמתי הייתי ילד רגיש ופגיע. בעיקד חרה לי מאוד שהמבוגרים לא תונסים שאנו מבינים את הדברים בצורה מכונות למרות נילנו הרך. אך הם תמיד המחיחו בערכנו. לילדים של חיום צמיים אתנים קשים בעתיד, ויהיה עליהם לפתור בעיות לא פתות קשות מכוח שאנו היינו צויכים

שהגיעו למצוות

סָאָרֶץ וְנֹנֶחּ), שָחַם כּוֹכְבִים חַמִּים, כוכבים 2) כּוֹכָבִים אָדָמִים וּכְוַזְמִים (כְּמוֹ מאָדים (צָדָק), שָחָם בּוֹכְבִים קרים. פַּלְנוּ חוֹזִים בַּכּוֹכְבִים וּמְרְנַפַּעָלִים קשונקר לכוכב כל המיקו שבו. הוא מתקנץ וחופו לנוס לכן ואו מתפוצץ אך מהו בעצם פוכב ואיף חוא נוצרו סבּוֹכָב בְּ״בּוּם״ אַדִּיר וְהוֹפֶּדְ חָזְרָה לְעַנְנֵי פוֹכָב נוֹצָר בְּשֶעָנוּן נְדוֹל שֶׁל מִימָן (נַז) מימו ואָבָק.

תְּזוּזַת הַכּוֹכְבִים

בעולטנו נש שני טונים של כוכבים: פולבים נעים סואלאים פולפי-לפת [כוֹכָבִים נְצָּבִים בַּקְקוֹמָם מוּגַןרְאים פּוֹכְבֶּי־שֶׁבֶת. יֶשְנְם תִּשְעָה פּוֹכְבֶי־לֶּבֶת שָּצְנוּ מִנְירִים (הם: צֶּדֶק. מְצְּדִים, וֹנֵה, וורנוס, נפטון, שבתאי, מרקורי, פלוטו וְכַבּּוּכָן בַּדּיִר הָאָרֶץ.

פוֹכְבָּי־טַלֶּבֶת וְעִים סְבִיב עַצְמֶם וּסְבִיב השֶׁמֶש הַאָּרוֹבְה אַלֵיהָם, וְאִלּוּ בּוֹכְבֶּי־הַשָּׁבָּת שֶּאָנוּ רוֹאִים חָם שְּמְשוֹת בפני עצקו הגעבות כל הזמן במקום קבוע ללא תוווח.

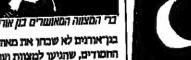
יש בּסְלֶל גּוּפִים נוֹסְפִים, חַאָּןרוּאִים אקטרואידים (בוכְבִיוֹת), שֶעַלִיחָם לא כשפיע למי קקשיכה ומם באים קמי שמתטשק" לחם ויוצאים מתי"

שמתטשק" לחם. בּיושור, פּיָרים

זֶהוּ זֶח עַל כּוֹכְבִים.

בוכביטוב לכלכם.

במחלך ששתיחחודשים האחרונים, את ארצות־הברית, אורגנים חשמליים, אומי לקרובל ברימיצוות. בדוכני כיף הציעו להם: מומקורן, סלטים, מתות עם נקניקיות או פלאפל לבחירה, גלידות,

ששו אנו נשה הילדים השמחה שלל מרסים כמה שלושוי

הווגיעות שלהם, ביום אחד חם, אספו את פיג'ו וספודעוער. בטרם שובם הביותה

החמודים, שהגיעו למצוות וערכו אצלם כרטיטי טיסה לדיסנילנד בלוס־אנולס

כולם עם חוריהם, אחיהם ואחיותיהם קבלו כולם תיקים ספורטיביים וחולצות שעליהן מודפסת הסיסמה "קרנבל בר־מיצווה" וכדי שיוכרו לעד את קרונה הקרניבלים, צילמן אותם תמונה מינוי חיום ל'מעריב לנוער' וחלושים קבוצתית צבעונית עם אחד חמארצים נושאי פרסים וגם ערכו להם הופעה של עחבש בובע בוקרים. טלמאתיה וקסמים. בהגרלה שהיוותה את טיום החגינה ופלו בחלקם של חרוני

רימונה שיף

מאח ומתבדח משה יהלום קוֹמִיקְס בְּמוּזֵיאוֹן יִשְׂרָאֵל

תשת קומיקט המוצנת במוזיאון

צחוק עולמי

מַחַיָּאָק לָבָם לִמָּנִשׁ אֶת כָּל נִתּוֹךִי הַשְּׁמִּירִים מְסַבְּּקָת מֵידַע רַב עַל אָמְנוּת הַקּוֹמִיקְס. יַּוֹרִיוּ, הַבְּּלֶב קְנוֹפִּי – יְדִידוּ שְל צֵ'אַרְלִי פַאוּן. טינטין הָעִתוֹנָאי הַתוֹקַר הַמְנַעְנַהַ מַּעָלמות, אַשְת הַפְּּלָאות (או אָם הָּן־צוּ אָשָּׁוּוּפְוֹא נַאַדְנִילִד – הָתָּתנּיל הַשְּּמֵן, אָנִלְן וְתִּנְטָּוְק הָאנהַב רַק אָת עַצְנוּוּ, הַּוֹוְקִים עם נְרִנְּמָל הַמְרְשָּׁע. אָסְטְרִיקְס. פְּקִימָאוּט וְידִידְיוִ... אָת כָּל אַלֶּה וְרְבִּים

הַּאָּרוּכָה מִשְּעִשְעַת וּמַלְהִיבָה וְנֵבוּ

ונים אוורים תוכלו לפנש בתערוכת נַאַהַּעָּס נַנְטָגָּנָת בְּיָטִים אַלְּט בּאַנֹּט נַנְּמָר קלמוואן ישראל בירושלים.

אָשִׁים בַּם יַתַד – פוּפָרְמֶן הַנָּבּוּר, לָאקִי - תַּקוֹמִיקְס – שְעָל פִּי חַהַגְדְּרָה הוּא סְפּוּר על שְהַפַּוֹל תָּעִיד מָאִיר לוֹ פָּנִים, קפַּיִדְרְמָן מְצֵיֶר תָּמָתָאַר עֲלִילַת־גְבוּרָה וְ∕אוּ אַרוּעִים קבַדְּתִים – הוא תוֹפְעָח עַתִּיקת־יוֹמִין.

הַתַּעֲרוּכְח בִּסְבִּירָה אֶת הָתְּפַּרְּחוִּת הַקּוֹמִיקִס בִּמְדִינוֹת שוֹנוֹת בָּעוֹלָם, אָת הַתַשְפָּעָה תַּחָרָדִית שָל הַקּוּלְנוֹעָ והַקּוֹמִיקִם, זָה עָל זָה, וְכַפּוּבָן מִבְּלִיטָּח בְּנִיוּחָד אָת יוֹצְרֵי הַקּוֹמִיקִס בְּיִשְּׂרָאַל. יַש פַּמַת־יִצִּיןָה מְּאָנְמַת וְהַקְּרָנָה שָׁל סְרָטִים מְצִירִים, וּקְהֵל הַיְלְרִים מְזְמָן לִיצֹר קוֹמִיקְּס

תַּתַעָרוּכֶּח בָשְּׁנְת בַּמּוּזִיאוֹן עַד חֹדְש .1989 מָבְרוּאָר

הזמנה מפתיעה

אז מה – קיבלחם קצח "פסק זמן", כדי שתוכלו ניהתארון בשכיל הסדור החדשי

והמדליק, ועכשיו אנו עושים את הקאס־בק שלנו, אז תחזיקו ת'ביסא שלא תפלו סמנו מרוב ציחקוקים. מוב, הניעו מכתבים, סיינו בדיחות ומישחו אפילו זכה בפרס מרליק

(תקנאו... תקנאו...). עכעניו, לפני שאחם קוראים, קוראים יקרים, מה עוד אני צריך לומר

לכם? כן, כל בריחה מחקבלת אצלנו בצחוק. נסו אותנו. חבחבו את הכחובת שלנו

"מעריב לילדים", ת.ד.20044 למדור צחוק עולמי קרליכך 1 תל־אביב לחית'

ביומן שלכם שלא חפקששו. הכתובת הכלחי ושכחת לפשלות הבדיחות:

קמצנוביץ פוגש את חברו ומתפתחת כיניהם השיתה הבאה. קמצנוביץ: רציתי להזמין אותך לארותה. מה אתה עושה ביום שבתו חנרו: ביום שבח אני פנוי. קמצטביץ: וביום ראשון בערבו מברו: גם בראשון אני פנוי. קמצמביק: וביום שניו חברו: ביום שני אני סועד אצל עלי לוט.

אלינו ביום שני...

מה אקנה לך ליום הולדתך".

"אגרטל פרחים כמו שיש לך בטלון".

*אכל אתה בעצמך יודע שיש לי כבר

אכלת אותה...

יגאל עופרי, חולון

ומבקש לאכול משהו, לא חשוב מח.

"מה תקנה, חמודיו"

וח היה לפני רָגע..."

אורנו בעל המסעדה.

"בכלל לא", משיג הקבצן.

למה סבא?

יתן לו לבלוע את התרופה.

שלי הכל כבר נשפך...

ידי דוזמים. ראשליצ

יוני מספוס חלה ודרש שרק טבא אלימלך

– למה זה ככה: השתוממה אמא – למה

- כי, מסכיר פספוסון - לסבא רועדות

הידוים, ועד שהוא מגיע עם הכפית לפה

הנאון מוילנה 4/א מיקור 75292

אתה מתעקש שרק סבא יתן לך את

"טוב, אז תבוא מתר..."

אגרטל כזה..."

קמצנוביץ: חבל. התכוונתי להזמין אותך היה או לא היהו "אמא", אומר יוני פספוס – "אני כבר יודי

משתעשעים

__מְצְאוּ אָת הַמְּלִים לְסִי מֶצְאו את הַמְלִים הַבְאות כְהוּוָאַם

מה זה מה זה?

מה זה: מה זה ירוק בפנים וירוק בחוץ!

יופי של ציוּן

– כזה קרהז שואלת אותו אמא.

- החזירו בחינה, מסביר יוני.

-- וכמה קיבלתו

- במהנ

יוני פספוס חוזר מבית הספר מרוצה ושמח

ניא מי, אשדור

יש לנו הפתעה סשסחח: בין השולחים

יונרלו פרטי מחנח "ספריח מעריב" או

קריםה ילדורס תתחילו להפציץ אותנו

רחוב כינרת 18 רובע י"א

זה: צפרדע סופרת דולרים...

קבצן רעב עד עמקי בטנו נכנס למסעדה ו. אבר בנוף שְסוֹמו שיר "אכפת לך לאכול אוכל מאתמולו" שואל 2. צַבֶּע שָּסוּמוֹ שָעַר בְּכָדוּרָגַל ב. חדש ששופו בית לתקנלות 4. אַרְץ שָׁפּוֹפָה מָאָכֶל לַאֲנות

5. עיר כָאָרץ שָׁסופָה עונה כְשְּנָה 6. פָרִי שִּפּוֹפוֹ חמֶר לְצִפּוּי קִירוֹת

בין הפוחרים יוורל סט נירים צבעוני

הזוכה בהגרלת "מעריב לילרים" מה – תשבץ שנה טובח: לאור אפרח ה.ד. 4472

חיפה נוסוג זכה במחשב בים . תשבץ השופר: סחי ניון רחוב אלחרמן א 10 פתח חקוה – זכונה כמושב כיס

^{הרנ}תקאות גלפפון פרק וו כתב וצייר אורי פינק

54 תעריב ילדים

55 מעריב ילדים